

Юнус АЗИМОВ

КИТОБИ ХОНИШ

КИТОБИ ДАРСӢ БАРОИ ДОНИШОМУӢЗОНИ СИНОФӢОИ
3-ЮМИ МАКТАБӢОИ ТАЪЛИМИ МИЁНАИ УМУМӢ

Нашри шашум

*Вазорати таълими халқи Республикаи Ўзбекистон
ба нашр тавсия кардааст*

ТОШКАНД — «О‘ЗБЕКISTON» — 2019

УЎК 811.228.8(075)+372.41
КБК 81.2 Тад-2008
А 54

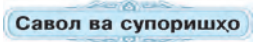

Муҳаррири масъул:

Ҷ. Ҳамроев — доктори илмҳои филологӣ, профессор

Муқарризон:

1. **И. Эшонқулов** – доктор (PhD) – и улуми фалсафа роҷеъ ба фанҳои филологии кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Тирмиз;
2. **С. Ҳуҷақулов** – омӯзгори калони кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Самарқанд, номзади улуми филологӣ;
3. **А. Шерназаров** – омӯзгори калони кафедраи забон ва адабиёти тоҷики Донишгоҳи давлатии Самарқанд.

АЛОМАТҲОИ ШАРТӢ:

	— савол ва супоришҳо		— охири дарс
	— тестҳо		— зарбулмасалҳо
	— чистонҳо		— вазифаи хонагӣ

**Аз ҳисоби маблағҳои Бунёди мақсадноки
китоби республика чоп шудааст**

ISBN 978-9943-01-277-6

© Ю. Азимов, 2008—2019.
© ХЭТН «О‘ЗБЕКИСТОН», 2008, 2010,
2012, 2014, 2016, 2019.

Фасли 1. ЭЙ ВАТАН, МАЪВОИ МО, КИШВАРИ ЗЕБОИ МО

Дарси 1. ЯКУМИ СЕНТЯБР – РЎЗИ ИДИ ИСТИҚЛОЛ

Озодӣ неъматӣ бебаҳост. Аз ин рӯ меарзад, ки санаи 31-уми августи соли 1991-ро дар саҳифаҳои таърих бо ҳарфҳои тиллоӣ навишта монем. Ҳамин рӯз мустақилии Республикаи Ўзбекистон расман эълон гардида, 1-уми сентябри соли 1991 Рӯзи истиқлоли Республикаи Ўзбекистон таъин шуд. Аз соли мазкур сар карда рӯзи якуми сентябр Иди истиқлол ва рӯзи дамгирӣ эълон гардид.

Истиқлол ба мо чӣ дод?

Истиқлол ба мо пеш аз ҳама озодии сиёсий-иқтисодӣ, маънавию маърифиро дод. Бо шарофати он мо имконияти озодона фикркунӣ,

мустақил ва ҷасуруна амал намуданро соҳиб гаштем. Истиқлол ба мо суннатҳои миллии ба фаромӯшӣ маҳкумгаштамонро баргардонд.

Ватани мо Ўзбекистон кишвари сермиллат мебошад. Дар он халқҳои тоҷик, рус, қазоқ, туркман, қирғиз ва ғайра паҳлӯ ба паҳлӯ, дар ҳамкорию ҳамдилӣ бо халқи бародари ўзбек меҳнату эҷод ва бунёдкорихо мекунанд. Истиқлол ба ҳамаи онҳо низ худшиносию эҳёи миллӣ, забон ва суннатҳои бостониашонро баргардонд.

Истиқлол ба кишвари ҳамешабахорамон Ўзбекистон қиёфаи нав бахшид. Дар тӯли солҳои мустақилӣ чунон бисёр корҳои ободонию бунёдкорӣ ба сомон расонда шудаанд, ки ҳисоби онро дарёфтани мушкил аст. Шаҳрҳои бостони Бухоро, Самарқанд, Хива, Тошканд дар солҳои истиқлол даҳчанд ободу зебо гаштанд. Дар онҳо садҳо биноҳои бисёрошёнаи рӯҳи миллию замонавӣ дошта қомат афрохтанд. Ҳамин суҳанҳоро бо ифтихор дар бораи ҳама шаҳрҳои республикаамон низ гуфтан мумкин аст.

Савол ва супоришҳо

1. Мо чаро 1-уми сентябрро ид мекунем?
2. Истиқлол ба мо чӣ дод? Дар ин бора нақле тартиб диҳед.
3. Мо имсол чандсолагии истиқлолро ҷашн мегирем?

КОРИ НЕК

Муаллима бипурсид
Рӯзи аввали таҳсил:
— Бачаҳо, чӣ кори нек
Кардед вақти таътил?
— Ман, — бигуфто Нигора, —
Дар таътили тобистон
Дасти ёрӣ бидодам
Ба момои Хиромон.
Момо — ҳамсои мост,
Як пири барҷомонда...
— Хуб истироҳат кардам
Вақти таътил, — гуфт Ашӯр. —
Барои мевачинӣ
Рафтам ба деҳаи дур.
Бобои ман боғбон аст
Дар деҳаи Хамирҷӯ.

Дар чидани зардолу
Ёрї расондам ба ӯ.
Рустам гуфто: — Тағоям
Чўпони ордендор аст...
Ба тағои чўпонам
Ман ҳам мадад расондам.
Аспи ӯро давондам,
Рамаашро чарондам...
— Бале, бале, шогирдон! —
Муаллима шуд хурсанд. —
Ҳар яки шумо кардед
Кори хубу дилписанд...

Али Бобочон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя карда хонед.
2. Дар шеър суҳан дар бораи чї меравад?
3. Шумо таътили тобистонаро чї тавр гузаронидед?
Дар ин бора нақл карда диҳед.

Дарси 2. ГИМН (СУРУДИ МИЛЛӢ)-И РЕСПУБЛИКАИ ӢЗБЕКИСТОН

Гимн асари мутантани шеърию мусиқӣ буда, дар баробари байрақ ва герби давлатӣ рамзи расмии давлат ба ҳисоб меравад. Вай асосан ҳангоми ҷамъомадҳои тантанавӣ, гузаронидани маросимҳои муҳиме, ки аҳамияти ҷамъиятӣ ва давлатӣ доранд, ҳангоми мукофотонидани варзишгарон дар мусобиқаҳои байналхалқӣ ва амсоли инҳо иҷро карда мешавад. Гимни Республикаи Ӣзбекистон 10-

уми декабри соли 1992 тасдиқ гардидааст. Матни гимн аз тарафи Қаҳрамони Ўзбекистон Абдулло Орипов, мусиқии он аз ҷониби бастакори маъруфи ўзбек Мутал (Мутаваккил) Бурҳонов офарида шудаанд. Дар Қонун дар бораи гимн талаб ва қоидаҳои иҷрои он зикр гардидаанд.

Гимни Республикаи Ўзбекистонро на танҳо ўзбекон, балки тамоми халқҳои маскунӣ сарзаминамон бояд аз ёд донанд ва дар вақти зарурӣ сароянд. Аз ин рӯ, матни гимнро дар шакли аслиаш меорем:

Серқуёш ҳур ўлкам, элга бахт, нажот,
Сен ўзинг дўстларга йўлдош, меҳрибон!
Яшнагай то абад илму фан, ижод,
Шухратинг порласин токи бор жаҳон!

Олтин бу водийлар — жон Ўзбекистон,
Аждодлар мардона руҳи сенга ёр!

Улуғ халқ қудрати жўш урган замон,
Оламини маҳлиё айлаган диёр!

Бағри кенг ўзбекнинг ўчмас иймони,
Эркин, ёш авлодлар сенга зўр қанот!
Истиқлол машъали, тинчлик посбони,
Ҳақсевар, она юрт, мангу бўл обод!

Олтин бу водийлар — жон Ўзбекистон,
Аждодлар мардона руҳи сенга ёр!
Улуғ халқ қудрати жўш урган замон,
Оламини маҳлиё айлаган диёр!

Аз «Энциклопедияи Миллии Ўзбекистон»

Савол ва супоришҳо

1. Гимн чист?
2. Дар бораи муаллифони гимн маълумот диҳед.
3. Матни гимнро бо кўмаки муаллиматон ифода-нок хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 3. БАЙРАҚИ ДАВЛАТИИ РЕСПУБЛИКАИ ЎЗБЕКИСТОН

Байрақ калимаи туркӣ буда, дар тоҷикӣ маъноҳои алам, парчам, ливо, дирафшро дорад. Вай яке аз рамзҳои давлат мебошад. Байрақҳо аз матои якранга ё бисёрранга тайёр шуда, нишонҳои махсусро доранд. Як тарафи байрақ ба чўбдаста часпонда мешавад.

Мувофиқи ривоятҳо Коваи оҳангар пешдомани хешро байрақ намуда, бар зидди душманони Ватанаш бархостааст, ки онро «Дирафши Кова» мегӯянд. Дар ҳамаи асрҳо дав-

латҳои ҷудогона байрақҳои хоси худро соҳиб буданд.

Байрақҳои давлатӣ низ аз матои якранга ё бисёрранга тайёр шуда, рамзи расмии соҳиб-ихтиёрии давлат мебошанд. Намуди байрақи давлатӣ ба воситаи қонун ё конституция муқаррар карда мешавад. Вай дар болои биноҳои муассисаҳои давлатӣ, сафоратхонаҳо, ваколатхонаҳо, гумрукхонаҳо ва ғайра бардошта мешавад. Байрақи давлатӣ дар идҳои миллӣ, ҳангоми супоридани мукофотҳои байналхалқии варзишӣ низ партавфишонӣ мекунад.

Тасвири схематикӣ ва рангаи Байрақи давлатии Республикаи Ўзбекистон бо Қонун «Дар бораи Байрақи давлатии Республикаи Ўзбекистон» (18-уми ноябри соли 1991) тасдиқ карда шудааст.

Дарозии байрақ 250 см, бараш 125 см. мебошад. Он аз матои серангаи (кабуд, сафед, сабз) байнашон бо хати сурх ҷудокардашуда иборат мебошад. Дар қисми боло (чап)-и он расми Моҳ ва 12 ситора тасвир гаштааст.

Рангҳои байрақ чунин маъноҳоро дар худ муҷассам намудаанд:

1. *Ранги кабуд* — рамзи осмони мусаффоест, ки зиндагии пурнишот ва фаровонро дар худ таҷассум намудааст. Ин тимсолҳо некӣ ва ҳалолкориро ифода мекунанд.

2. *Ранги сафед* — рамзи муқаддаси сулҳу амният буда, бо равшании рӯз омезиш ёфтааст. Ранги мазкур тимсоли покӣ, беғуборӣ, тозагии орзую ҳаёлҳо ва хушрӯии ботинӣ мебошад.

3. *Ранги сабз* — рамзи зиндашавӣ ва эҳёи табиат. Он дар бисёр халқҳо тимсоли ҷавонӣ, орзую умедҳо ба ҳисоб меравад.

4. *Хатчаҳои сурх* — ишора ба қувваи ҳаётӣ, ки дар рағҳои ҳама мавҷудоти зинда ҷорӣ аст.

5. *Тасвири моҳи нав* ба анъанаҳои таърихии мо вобаста аст. Он ҳамчунин рамзи истиқлоли Ватани мост.

6. Ситораҳо барои ҳамаи халқҳо тимсоли рӯҳонист. Ситораҳое, ки дар байрақи давлатӣ акс ёфтаанд, бо анъанаҳои таърихӣ ва солномаи офтобии кишвари бостониамон саҳт вобаста аст.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ўзбекистон»

Савол ва супоришҳо

1. Байрақ чист?
2. Байрақи давлатии Республикаи Ўзбекистон чӣ гуна аст?
3. Рангҳои Байрақ чиро ифода мекунад?
4. Дар бораи рангҳои дӯстдоштаатон нақл кунед.
5. Дар болои кадом биноҳо байрақи давлатамонро мушоҳида намудаед. Дар ин бора нақл кунед.

Дарси 4. ГЕРБИ ДАВЛАТИИ РЕСПУБЛИКАИ ЎЗБЕКИСТОН

Герб — аз калимаи полякии «ҳерб» ва немисии «ербе» гирифта шуда, маънои «мерос»-ро дорад. Дар замонҳои қадим авлодҳо, қабилаҳо, давлатҳо

сарҳади молу мулкашонро бо нишон — герб ифода мекарданд, ки гуногун буданд. Баъзеи онҳо дар шакли тамғаҳои мухталиф амал карда, аз авлод ба авлод мегузашт.

Дар гербҳо ҳар хел тасвирҳо ифода мегардиданд. Масалан, давлати Амир Темур ҳам герби худро дошт. Дар он се ҳалқа тасвир ёфта буд, ки аз ҳукмронии Амир Темур дар се иқлим — Шимол, Ҷануб ва Ғарб гувоҳӣ меод.

Герби давлатӣ яке аз рамзҳои давлатӣ мебошад. Дар он хусусиятҳои миллӣ-сиёсӣ ва иқтисодии давлат, сохти иҷтимоӣ ва давлатӣ, нишонаҳои географӣ ва ғайра ифода меёбад. Герб дар мӯҳрҳои давлатӣ, банкҳои расмӣ, ҳуҷҷатҳои муҳим, пул ва қоғазҳои қиматбаҳои давлатӣ, баъзе биноҳо тасвир меёбад. Мазмуни Герби давлатӣ дар конституция ё қонуни махсус ифода меёбад. Тасвири ранга ва сафеду сиёҳи Герби давлатии Республикаи Ўзбекистон бо Қонун «Дар бораи Герби давлатии Республикаи Ўзбекистон» (2-юми июли соли 1992) тасдиқ шудааст.

Герби давлатии Республикаамон аз тасвири офтоби дурахшон, кӯҳҳои сарбаланд, водихои сарсабз, хӯшаҳои гандум (аз тарафи рост), пахтаҳои шукуфон (аз тарафи чап) иборат аст. Дар қисми болои герб миёни чанбари пахтаю гандум ситораи ҳаштгӯша тимсоли ягонагиву муттаҳидӣ бошад, моҳи наву ситора рамзҳои муқаддаси мусулмонианд. Дар маркази нишон бо болҳои кушод Мурғи афсонавии Ҳумо тасвир гардидааст. Мурғи Ҳумо тимсоли бахт ва

озодӣ мебошад. Дар қисми поёни нишон
калимаи «Ўзбекистон» навишта шудааст.

Аз «Энциклопедияи Миллии Ўзбекистон»

Савол ва супоришҳо

1. Герби давлатӣ чист? Дар бораи хусусиятҳои вай маълумот диҳед.
2. Герби давлатии мо чӣ гуна аст?
3. Рамзҳои дар гербамон тасвирёфтаре як ба як шарҳ диҳед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Шифои нодонӣ пурсиш аст.

* * *

Босабр оқибат ба мурод мерасад.

Дарси 5.

ВАТАН

Чу офтоби шӯъларез,
Мисоли моҳи нурбез.
Ба сони модари анис,
Азизӣ, ай Ватан, азиз!

Баҳори ботароватӣ,
Канори босаховатӣ.
Зи халқи комгори хеш,
Диёри босаодатӣ.

Хушу ягонай, Ватан!
Сурурхонай, Ватан!
Чу модару чу меҳру моҳ,
Ту ҷовидонай, Ватан!

Паймон

Вазифаи хонагӣ: Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Ҳар гул дар буттаи худ бӯй дорад.

* * *

Шаҳси беватан — булбули бечаман.

ЧИСТОН

Як порча замин доштем,
Тухми сиёҳ коштем.
Бо чашми худ бидидем,
Бо ақли худ шинохтем.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бодикқат хонед. Мазмунашро хуб дарк намоед.
2. Чистонро аз ёд кунед ва ҷавобашро ёбед.

Дарси 6.

ТАРОНАҲОИ ИСТИҚЛОЛ

Зи иқболат манам шод, Ўзбекистон,
Зи озодӣ ту обод, Ўзбекистон.
Ҳумои бахту истиқлол овард,
Ҳаёти тозабунёд, Ўзбекистон.
Чӣ хуш, фарзанди дилсӯзи диёрам,
Зи истиқлоли кишвар бахтиёрам.
Қасам бар номи поки кишвари худ,

Ки тайёрам ба ҳифзаш қон супорам.
Агар фарзанди истиқлол бошӣ,
Ту доим соҳиби иқбол бошӣ.
Ҳамеша баҳри фардои Ватан кӯш,
Накӯному накӯаъмол бошӣ.

Нормурод Каримзода

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро аввал беовоз ифоданок, сонӣ овоз бароварда хонед.
2. Шумо барои фарзанди муносиби Ватан шудан чӣ кор мекунед?

ЧИСТОН

Шаҳр ҳасту одам нест,
Баҳр ҳасту обаш нест. (*ғлидрӯх*)

Дарси 7. ЗАБОНИ МАН — ҚАҲОНИ МАН

Забоне, ки мо бо он гап мезанем, бо ҳамдигар мулоқот мекунем, забони модариамон — тоҷикӣ аст. Забони тоҷикӣ ба мисли забони ўзбекӣ ва дигар забонҳо яке аз забонҳои қадимтарин ва бойтарини дунё ба ҳисоб меравад. Забони мо асрҳои IX—X ташаккул ёфта, ҳама хусусиятҳои забони адабиро дар худ ҷамъ намудааст. Илова бар ин бо ин забони бостонӣ фолклори ниҳоят ғанӣ ва рангоранг, адабиёти бешумори бадеӣ, илмӣ ва таърихӣ офарида шудааст, ки бо салоҳияту қимати хеш мавқеи ба худ хос дорад.

Боиси ифтихор аст, ки асарҳои безаволи Абӯабдулло Рӯдакӣ, Дақиқӣ, Абулқосим Фирдавсӣ, Ибни Сино, Саной, Фаридуддини Аттор, Носири Хусрав, Низомии Ганҷавӣ, Саъдии Шерозӣ, Ҳофизи Шерозӣ, Абдурахмони Ҷомӣ, Алишери Навоӣ (Фонӣ), Сайидои Насафӣ, Аҳмади Дониш, Садриддин Айнӣ, Абулқосим Лоҳутӣ, Мирсаид Миршакар, Мирзо Турсунзода, Лоик Шералӣ, Гулрухсор Сафиева ва ҳазорон дигар эҷодкорони соҳирқалам низ ба ин забони ширину гуворо таълиф шудаву ба дили ҳассоси миллионҳо хонандагон роҳ ёфтааст.

Дар айнаи замон забони тоҷикӣ аз сарчашмаҳои гуногун ғизо гирифта, таркиби луғавии худро бой кардааст.

Мо бояд забони модарии худ — забони тоҷикиро чун забони давлатӣ чуқур омӯзему ҳурмат намоем. Чунки забони хешро мукамал надониста, забони дигарро омӯхтан душвор аст.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Зебоии суҳан ба кӯтоҳӣ ва ихтисор аст.

* * *

Беҳтарини садақаҳо садақои забон аст.

Савол ва супоришҳо

1. Мо ба кадом забон суҳан мекунем?
2. Кадом эҷодкорони машҳур бо забони тоҷикӣ эҷод кардаанд.
3. Чаро забонамонро забони модарӣ мегӯем? Дар ин бора фикратонро баён кунед.

Дарси 8.

МОДАР

Гӯянд маро чу зод модар,
Пистон ба даҳон гирифтан омӯхт.
Шабҳо бари гоҳвораи ман,
Бедор нишасту хуфтан* омӯхт.
Як ҳарфу ду ҳарф бар забонам,
Алфоз* ниҳоду гуфтан омӯхт.
Дастам бигирiftу по ба по бурд,
То шеваи роҳ рафтан* омӯхт.
Пас, ҳастии ман зи ҳастии ўст,
То ҳастаму ҳаст, дорамаш дўст.

Эраҷ Мирзо

* *хуфтан* — хоб рафтан.

* *алфоз* — ҳарф задан, гап задан.

* *шеваи роҳ рафтан* — тарзи роҳ рафтан.

Вазифаи хонагӣ:

1. Шеърро ифоданок хонед. Мазмунашро нақл кунед.
2. Дар хона дар бораи модаратон ҳикоячае нависед.

ҲАР КӢ ЗАБОН ГУМ КУНАД

Ҳар кӢ забон гум кунад,
 Ному нишон гум кунад.
 Зӯру тавон гум кунад,
 Ҷону ҷаҳон гум кунад.
 Дурру садаф гум кунад,
 Бахт зи каф гум кунад.
 Ишқи чаман гум кунад,
 Меҳри Ватан гум кунад.
 Ёри чу ҷон гум кунад,
 Модари ҷон гум кунад.

Салим Кенча

Вазифаи хонагӣ: Шеърро хонед ва аз ёд кунед.

ЧИСТОНҲО

Гуле дидам, ки он бехор бошад,
 На дар дашту на дар бозор бошад.
 На ўро кас харад, не кас фурушад,
 Ҳамеша дар сараш бозор бошад.

(Илғи)

Субҳ дамид,
 Боғ сермева шуд.

(Мактаб)

МОДАР — ВАТАН

Ватан чист ва чаро мо онро дӯст медорем? Ватан ифтихор, шаъну шараф, нангу номус, вичдон ва обрӯю эътибори мост. Ватан азизтарин ва ноёбтарин неъмат, сарвати бебахост, ки онро ба ҳеҷ чизе наметавон иваз кард. Ватанро интихоб ва ё хариду фурӯш наменкунанд. Вай чун волидайнӯ бародару хоҳари ҳамтан як бор ва барои ҷовидон дода мешавад. Ватан сарнавишту қисмати ҳар як фард аст, ки аз ибтидо ба бошандагонаш ба мерос гузошта мешавад.

Ватан модари меҳрубон, ғамхору навозишкор аст. Модари аслии моро тавлид кардаю бо шири сафед парвариш намудааст. Вай нахустин ҳарфу ҳиҷои забонро ёд додаю аслу насабамонро ба мо шиносонидаю нахустин сифатҳои неки одамиро омӯзонида аст. Ватан ба сарамон дасти тавоноии навозишкорашро гузошта, моро аз ҳамаи офатҳо, аз ҳама гуна ҳамлаю таҷовузи аҷнабӣ эмин дошта аст. Вай моро дар зери болҳои азимаш паноҳонида ба сифати фарди ҷамъияти тарбия мекунад. Агар ватан оромӣ осудаю дар саросари он сулҳу салоҳ, амну амонӣ ҳукмрон бошад, нозу неъмат фаровону модарон осудаю ором фарзандонашонро парвариш ва тарбия мекунад. Аз ин рӯ ватанро ҳампояю ҳамрадифи модар медонанд ва бо ифтихори тамоми мегӯянд: «Модар — Ватан»,

«Ватан модари мушфиқ ва навозишкор аст» ва гайра.

Ҳама чиз дар зиндагӣ такрор ва пайдо мешавад, ба ҷуз модару Ватан. Аз ин рӯ Ватану модар пеши ҳар кадоми мо қадру қимати беандоза ва бебаҳо доранд. Дар ин бора шоири маҳбуби мо Лоиқ чунин гуфта буд:

Вале баҳри ҳама Модар — Ватан яктост,
Ту ҳам аз баҳри мо мисли Ватан яктой,
эй модар.

Ту яктоиву дар ҳар ҷо,
Ту танҳоиву ту бо мо...

Аз ин ҷост, ки меҳру муҳаббат ба Модар — Ватан, эҳсоси ватандӯстию ватанхоӣ дар қалби ҳар фарди некном аз овони ҷавонӣ шурӯъ мешавад.

Юсуф Акбаров

Ҳикмат: Ҳифзи қон воҷиб* аст, ҳифзи ватан аз он воҷибтар.

Савол ва супоришҳо

1. Чаро мо Ватанамон Ёзбекистонро дӯст медорем?
2. Маънои ҷумлаи «Ватан модари мушфиқ ва навозишкор аст»-ро фаҳмонед.
3. Шаҳрҳои бостониي Ватани бепоёнамонро номбар кунед.

ТЕЗГҶЯК

Ин тутча читу тутча,
Дар ҳавлича ду тутча.

Дарси 10. ЁЗБЕКИСТОН — ВАТАНИ ЯГОНА ВА ЗЕБОИ МО

Ватан калимаи арабӣ буда, маъноҳои зодгоҳ, ҷойи таваллуд ва нашъунаморо мефаҳмонад. Ватан макон, мамлакатест, ки одамон таваллуд шуда, ба камол расидаанд, ҳудудест, ки таърихан ба халқи муайяне мансуб аст, ҳамчунин маҷмӯи табиат, аҳоли, тараққиёти ба худ хос, забон, маданият ва урфу одатҳои он халқ мебошад. Аз ин рӯ, Ватан мисли Модар ягона ва муқаддас аст. Масъулият ва ҳисси қарздорӣ дар назди Ватан хусусияти хоси ҳама гуна инсонҳои комил мебошад. Ватанро дӯст доштан

* *воҷиб* — зарур, ҳатмӣ.

дар ватанпарварию ҳар як инсон намоён мегардад.

Насли наврас низ Ватани худ — Ўзбекистонро аз дилу қон бояд дӯст дорад. Баҳри нашъунамо ва тараққиёти ӯ кӯшишҳо намояд. Ифтихори ватандӯстӣ бояд аз иҷрои сари вақту хушсифати ҳар кор, қатъи назар аз ҷисмонӣ ва ё фикрӣ будани он, аз хониши аъло ва амиқ омӯхтану донишони таърихи тамаддуни халқи хеш оғоз ёбад.

Набояд фаромӯш кард, ки ҳатто як каф хоки ватан низ барои инсон аҳамияти калон дорад. Зеро хоки ватан азиз асту муқаддас, гарм асту табаррук. Хоки ватан ва забони модарӣ дар як радифанд. Онҳоро ба ҳеҷ чиз иваз кардан ва ё бо кадом чизи дигаре баробар кардан нодуруст аст. Аз қадимулайём, вақте ки одамон ба ин ё он сабаб ватани маҳбубашонро

ноилоҷ тарк карда ба кишварҳои бегона сафар мекарданд, ҳамроҳи худ як каф хоки ватанро мебурданд. Устод Айнӣ дар очерки таърихӣ худ «Қаҳрамони халқи тоҷик Темурмалик» овардааст, ки дар миёнбанди Темурмалик халтачае ёфтанд, ки дар вай як каф хок ва як порча қоғаз хатнок буд. Дар қоғаз чунин навишта шуда буд: «Эй он ки мурдаи ман ба дастат меафтад, агар неkhoҳи одамон ва ватандӯст бошӣ, маро бо ин як каф хок гӯрон, ки ин ёдгории Ватани азизи ман аст!».

Дар ҳақиқат, инсон бояд ҳар як каф хок, ҳар як зарраи ватани азизашро дӯст дорад. Ҳама вақт барои ҳимояи кишвараш тайёр бошад. Ҳамон вақт вай фарзанди арзандаи ватанаш ба шумор меравад.

Савол ва супоришҳо

1. Мафҳуми ватанро шарҳ диҳед.
2. Ватандӯсти ҷавон чӣ гуна бояд бошад?
3. Чаро гузаштагони мо хоки Ватанро азизу муқаддас донистаанд?
4. Дар бораи қиёфаи ҳозираи Ватани ҷоноҷонамон — Ёзбекистон иншо нависед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Қурбони ватан бош, ки қурбонат шаванд.

* * *

Хоки ватан аз мулки Сулаймон беҳтар.

Дарси 11.

ТЕШАИ ПАДАР

Нисфирӯз ба хона Ҳусейнбобо омада амаки Бобиро пурсон шуд.

— Падарам дар кор, — ҷавоб дод Қурбоналӣ ва пурсид:

— Ягон хизмат буд, бобоҷон?

— Ҳа, писарам. Дирӯз аз дӯкон як деги калони ошпазӣ овардам. Барои ҳамон сарпӯш лозим. Падарат устои гулдаст. Агар як сарпӯш сохта меод, миннатдор мешудам.

— Дегатонро як бинам-чӣ? — гуён Қурбоналӣ ҳамроҳи мӯйсафед рафт. Даҳони дегро чен карду зуд ба хона баргашт. Тешаю табар ва арраи устоиро ба даст гирифта ба кор сар кард. Баъди муддате аз ғӯлачӯби сафедор сарпӯши зебоне сохта ба хонаи мӯйсафед бурд.

— Дадот омаданд? — сарпӯши тайёрро дар дасти Қурбоналӣ дида пурсид мӯйсафед.

— Не, худам сохтам.

— Наход? — ҳайрон шуд мӯйсафед.

Падари Қурбоналӣ — Бобиамак усто аст. Устои номдор. Чуноне ки мегӯянд, «даҳ ангушташ ҳунар». Ӯ асосан устои хонасоз аст ва дар идораи сохтмони ноҳия ҳамчун бинокори гулдаст машҳур аст. Вақтҳои холиашро ба сохтани асбобҳои гуногуни рӯзгор сарф мекунад.

Косаю табақ, қошуқ, шона, дутору рубоб ва дигар асбобҳои гуногуни миллие, ки бо

дастони ӯ сохта мешаванд, ба ҳама писанд омадаанд.

Қошук, гаҳвора, дару тиреза, сарпӯши дег, кафлес, рубоб чизҳоест, ки Қурбоналӣ сохтани онҳоро аз падараш омӯхтааст. Вақтҳои охир на танҳо Бобиамак, балки писари ӯ Қурбоналиро низ қорафтадагон суроғ карда меоянд.

Вақтҳои ҳолӣ ба устохонаи падараш мебарояд. Пеш аз ҳама ба асбобҳои гуногун, ки як гӯшаи дӯкони оро мегирад, чашм медавнадад. Бо ҳаяҷон ҳисоб мекунад. Як, ду, се... даҳҳо... садҳо номгуи асбобҳои гуногуни миллӣ, ҳамаи онҳо маҳсули дастони Бобиамаканд. Қурбоналӣ низ орзу дорад, ки чун падар устои гулдаст шавад. Бо ҳамин мақсад теша ба даст мегирад... .

С. Искандаров

Савол ва супоришҳо

1. Матро бо диққат ва ифоданок хонед.
2. Усто Бобиро чаро хурду калон хурмату иззат мекардаанд?
3. Чаро Ҳусейнбобо аз кори Қурбоналӣ хурсанд шуд? Вай чӣ кори писандада кард?
4. Шумо ба кадом ҳунар шавқу ҳавас доред?
5. Дар деҳа ва ё шаҳри Шумо ҳам оё устоҳои номдор ҳастанд? Дар бораи онҳо нақл кунед.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Ба як ҷавон чил ҳунар кам.

* * *

Марди бохунар хор намешавад,
Ба дӯсту душман зор намешавад.

* * *

Ҳунар аз нукраю тиллою зар беҳ,
Ҳунар аз мулку мероси падар беҳ.

* * *

Ҳунар дорӣ, ҳазинаи зар дорӣ.

ТЕЗГҶЯҚҲО

Мо ҳамагӣ чор бача,
Замини мо як парча.

* * *

Шохи сада серсоя.

ЧИСТОН

Чист минқори ӯ чун лаклак,
Чашмҳояш чу гардиши айнак?
Вақти хӯрдан ҳамекунад ҳақ-ҳақ,
Ноф дорад зи пешу пас бешак.

Дарси 12.

ОҲАНГАР

Бобои ман оҳангар,
Додои ман оҳангар,
Ман дил бастаам бисёр,
Ба ин касбу ин ҳунар.
Оҳанро тафсон кунам,
Болои сандон кунам.

Занчиру оташгирак,
Ҳам зулфини дар созам.
Магӯ, ки хурдастам ман,
Тешаву табар созам.
Биё ба дӯкони мо,
Ҳар чӣ хоҳӣ, бифармо.

Нӯъмон Розик

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Шоир дар шеъраш соҳиби кадом ҳунарро васф кардааст?
3. Дар зодгоҳи Шумо ҳам оё устохонаи оҳангарӣ ҳаст? Дар бораи он нақл кунед.

Дарси 13.

МОДАРИ МАН ДҶЗАНДА

Модари ман дӯзанда,
Устои овозадор.
Ҷойи кори ӯ «Гулдаст»,
Шогирди ӯ бешумор.

Бурру дӯзи модарам,
Бар ҳама кас хуш ояд.
Ҳарчи хоҳӣ медӯзад,
Модарам аз бароят.

Ҳусни нав гирад матоъ,
Зери дасти модарам.
Ба модарам пайраванд,
Хоҳараму додарам.

Худи ман ҳам дӯзанда,
Ҳарчи хоҳӣ медӯзам.
Бовар надорӣ, бипурс,
Аз модари дилсӯзам.

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро овоз бароварда ифоданок хонед.
2. Мазмуни шеърро ба ҳампартаатон гуфта диҳед.
3. Дар оилаи Шумо ҳам дӯзандаҳо ҳастанд ё не?
Агар бошанд, дар бораи онҳо ҳикоя кунед.

Дарси 14. ҶАМЪБАСТ ВА МУСТАҲҚАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ЧИСТОНҲО

Аҷоиб лӯъбате дидам,
Пой дораду панҷа не,
Даҳон дорад, калла не,
Дандон дорад, забон не

(Амбур)

* * *

Як чиз дорам, чоргӯша,
Бақар-буқур меҷӯшад.

(Дер)

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Нон ҳам нону нонреза ҳам нон.

* * *

Дурр дар таги лой ҳам дурр аст.

Одоби сухан

Калтак ба гӯшт расад, сухан ба устухон.
Сухани ҳақ талх аст.

Андешаву тадбир

Аввал пурсиш, баъд кушиш.
Дароз бур, боз бур.
Намак хӯрдӣ, намакдон машикан.
Шутура савор шаву дура андеша кун.

Хоксорӣ ва дурандешӣ

Сари хамро шамшер намебурад.
Шохи дарахти мевадор хам аст.
Кам хӯру ғам махӯр.
Камбағалӣ айб нест.
Санги вазнинро об намебарад.
Одам аз гул нозук, аз санг сахт.
Ҷуволи холӣ рост намеистад.

ЧИСТОНҲО

Чақ-чуқ мекунад, забон надорад,
Раҳ меравад, дилу ҷон надорад.

Кампири миёнбаста,
Рӯ-рӯи хона ҷаста.

Шутури қатори гулдур,
Баландовози мағрур.

Не ҷав хӯрад, не гандум,
Кашонад моли мардум.

Чист он лӯбати писандида,
Атласи ранг-ранг пӯшида?

ТЕСТҲО

1. Калимаи «байрақ» аз кадом забон гирифта шудааст?

А) тоҷикӣ; Б) русӣ; В) туркӣ.

2. Байрақи давлатии Республикаи Ўзбекистон кай тасдиқ шудааст?

А) 18-уми сентябри соли 1991;

- Б) 18-уми ноябри соли 1991;
- В) 1-уми сентябри соли 1991.

3. Микдори ситораҳое, ки дар байрақи Ўзбекистон тасвир ёфтаанд, чандтоянд?

- А) 12-то; Б) 10-то; В) 8-то.

4. Калимаи «герб» кадом маъноро ифода мекунад?

- А) мерос; Б) қонун; В) ҳуҷдат.

5. Герби давлатии Республикаи Ўзбекистон кай тасдиқ шудааст?

- А) 2-юми июли соли 1992;
- Б) 18-уми ноябри соли 1991;
- В) 2-юми сентябри соли 2000.

6. Дар герби Ўзбекистон тимсоли бахт ва озодӣ бо чӣ ифода ёфтааст?

- А) кӯҳҳо; Б) хӯшаҳои гандум;
- В) мурғи Ҳумо.

7. Забони модарии мо кадом аст?

- А) ўзбекӣ; Б) русӣ; В) тоҷикӣ.

8. Кадоме аз эҷодкорони зерин асарҳои худро бо забони тоҷикӣ навиштаанд?

- А) Навоӣ, Ғузулӣ, Ғурқат;
- Б) Рӯдакӣ, Ғирдавсӣ, Айнӣ;
- В) Пушкин, Крилов, Айтматов.

9. Кадоме аз зарбулмасалҳои поёни ба мавзӯи «Хоксорӣ» бахшида шудааст?

- А) Дароз бур, боз бур;
- Б) Сухани ҳақ талх аст;
- В) Шохи дараhti мевадор хам аст.

10. Муаллифи шеъри «Оҳангар»-ро ёбед.

- А) Нӯмон Розик;
- Б) Эраҷ Мирзо;
- В) Убайд Раҷаб.

Фасли 2. АЗ ЭҶОДИЁТИ ХАЛҚ

Дарси 15. СУРУД ВА ТАРОНАҶОИ ХАЛҚИ

БАҶОР ОМАД

(Халқӣ)

Баҳор омад, баҳор омад,
Гули савсан қатор омад,
Ба деҳқон вақти кор омад,
Баҳори лолазор омад!

Ба рӯи сабза борон шуд,
Ҳама олам гулистон шуд,
Камарҳо ҷумла бӯстон шуд,
Баҳори лолазор омад!

Баҳор омад ба некрӯзӣ,
Бичин гулҳои наврӯзӣ,
Бипӯш тоқии гулдӯзӣ,
Баҳори лолазор омад!

Гули сияҳгӯш ҳафтранг аст,
Ҳамеша дар сараш чанг аст.
Аз ин дилҳо чӣ хурсанд аст,
Баҳори лолазор омад!

Гули сияҳгӯш лабгардон,
Камарбанди ҷавонмардон.
Аз ин рӯ ҳар марду зан хандон,
Баҳори лолазор омад!

Чу лайлак дар ҳисор омад,
Ба ҳар шохи чинор омад,
Зимистон буд, баҳор омад,
Баҳори лолазор омад!

Баҳор омад ба меҳмонӣ,
Ба таърифаш суруд хонӣ,
Ту қадри гул намедонӣ?
Баҳори лолазор омад!

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва 8 байти онро аз ёд кунед.
2. Дар шеър чӣ гуна хусусиятҳои баҳор ифода ёфтааст?
3. Ба Шумо кадом ҷиҳатҳои фасли баҳор маъқул аст? Ин фасл аз дигар фаслҳо бо кадом хусусиятҳои фарқ мекунад?

Дарси 16.

СОЛИ НАВ

(Халқӣ)

Лайлак омадаст дина
Дар ҳавлии Одина.
Одина хамир кардаст,
Келинаш фатир кардаст.
Ҳезумаш камӣ кардаст,
Камтарак намӣ кардаст,
Бобош ба ҳезум рафтаст,
Арғамчина гум кардаст.
Арғамчин дар боғи мо,
Себи сурх анори мо.
Себи сурхи оташин,
Гул баромад аз замин...

МУРОДА ДОД

(Халқӣ)

Аҳӯ, аҳӯ сулфа дорем,
Модгави думкалта дорем.
Модгава бурдем ба оғил,
Оғил ба мо нурия дод.

Нурия бурдем ба замин,
Замин ба мо гандума дод.
Гандума бурдем ба харос*,
Харос ба мо ордака дод.
Ордака бурдем ба лаган,
Лаган ба мо хамира дод.
Хамира бурдем ба пӯстак,
Пӯстак ба мо заволая дод.
Заволая бурдем ба танӯр,
Танӯр ба мо кулчая дод.
Кулчая бурдем ба чӯпон,
Чӯпон ба мо баррая дод.
Баррая бурдем ба мулло,
Мулло ба мо китоба дод.
Китоба бурдем ба худо,
Худо ба мо мурода дод.

Савол ва супоришҳо

1. Банди ба худатон маъқули сурудҳоро аз ёд кунед.

Дарси 17.

БАЛЕ МУРҶАК

Бале мурҶак, бале,
Бечора мурҶак, бале.
Шағол мурҶакро хӯрда буд,
Кадом мурҶакро хӯрда буд?
Ҷамон мурҶаки болсурхи пӯпи-
дори чӯҷадори думсафеде, ки бо-
бом ба сад динор харида буд.

* харос — осие.

Бале мурғак, бале,
Бечора мурғак, бале.
Сагак шағолро хӯрда буд,
Кадом шағолро хӯрда буд?
Ҳамон шағолро, ки мурғаки болсурхи пӯпи-
дори чӯҷадори думсафеди бобом ба сад динор
харидаро хӯрда буд.

Бале мурғак, бале,
Бечора мурғак, бале.
Чӯбак сагакро зада буд,
Кадом сагакро зада буд?
Ҳамон сагак, ки шағолро хӯрда буд,
Ҳамон шағолро, ки мурғаки болсурхи пӯпи-
дори чӯҷадори думсафеди бобом ба сад динор
харидаро хӯрда буд.

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя намуда, ифоданок хонед.
2. Кадом хусусияти шеър ба шумо маъқул шуд?

Дарсҳои 18–19. ОЛАМИ РАНГИНИ АФСОНАҲО

ГУНЧИШКИ ГАПНОДАРО

(Афсона)

Буд набуд, як замоне дар як маконе як зоғу
як гунчишк буд. Зоғу гунчишк ошно буданд,
ҳар кучо ҳамроҳ мерафтанд, ҳар чӣ ёбанд,
ҳамроҳ мехӯрданд.

Баҳору тобистону аввали тирамоҳ ғаме на-
доштанд, аз як ҷо ба ҷойи дигар, аз як боғ

ба боғи дигар парида мерафтанду ангуру ма-
лах, туту зардолу, пашшаву олу хӯрда, кайф
карда мегаштанд.

Айёми гармо рафта, фасли сармо расида
буд, ки зоғ ба гунчишк гуфт:

— Эй дӯсти меҳрубон, ҳаво хунук шуда исто-
дааст, дере нагузашта борон меборад, барф
мезанад, ба мо ягон ҷойи сарпаноҳ даркор,
биё ҳамроҳ хонае созем, ки гармакаку нармакак
бошад.

— Ба ман ташвиш кашида, хона сохтан чӣ
даркор? — гуфт гунчишк. — Ҳар зери пардаи
боми хонаи мардум сарпаноҳам мешавад. Ба
ягонтааш медарояму то баҳор баҳузур хоб
мекунам.

— Иштиёрат, — гуфт зоғ, — модоме ки ба
ман шарик шуда, меҳнат карда, хона сохтан
нахоҳӣ, ман барои як худам хона месозам.

Зоғ машғули хонасозӣ шуду гунҷишк то расидани зимистон кайфу сафо карда гашт.

Ҳамон сол барфи бисёр борида ҳаво ниҳоят хунук шуд, ҳама ҷо ях баст.

Гунҷишк аз як бом ба боми дигар парида, ҷойи гарм мекофт, ёфта наметавонист. Охир маҷбур шуд, ки ба пеши зоғ омада, илтимос кунад, ки ба хонааш ҷой диҳад.

— Ту ошноӣ ман, дӯсти манӣ, — гуфт зоғ, — лекин ту нахостӣ, ки ҳамроҳ хона созем. Ман ин хонаро фақат барои худам сохтаам, мо ду кас намегунҷем.

Гунҷишк зорию тавалло карда гуфт:

— Умрат дароз шавад, зоғҷон, ҳеҷ рӯзи бадиро набинӣ, ба ман раҳм кун, ба хонаат роҳ деҳ! Ба гапи ту надаромадам, пушаймон шудам, агар ба хонаат роҳ надихӣ, аз хунуки мемурам.

— Хайр, даро! — гуфт зоғ, — мана ҳозир худат мебинӣ, ки дар ин ҷо ҳардуи мо хоб карда наметавонем.

Гунҷишк даромад. Шаб шуд, вақти хоб шуд, гуфтагии зоғ барин дар хонаи вай ба гунҷишк ҷой ёфт нашуд.

— Хайр, чӣ илоҷ, ба таги поям даромада хоб кун! — гуфт зоғ ба гунҷишк.

Гунҷишк ба таги пои зоғ даромад. Нохунҳои зоғ хор барин ба тани гунҷишк халидан гирифтанд.

— Биё ба таги сарам даро! — гуфт зоғ.

Гунҷишк ба пешгаҳи хона гузашта, ба таги сари зоғ даромад. Ин дафъа ба рӯю гарданаш нӯли зоғ халид.

Зоғ гуфт: — Ҷойи дигар нест, агар хоҳӣ ба даруни оташдон даромада хоб кун!

Дар оташдони зоғ сари гунҷишк гунҷиду танаш не. Сару рӯю даҳонаш пур аз хокистар шуд.

— Эй гунҷишки якрав! — гуфт зоғ, — ту аз нодоният ҳам маро ба азоб монондию ҳам худатро. Хоб кун! Мон, ки ман ҳам хоб равам!

Гунҷишк ҳарчанд кард дар хонаи танги зоғ ба худ ҷойи хоб наёфт ва хобаш набурд. Дамаш гирифта, бетоқат шуда, берун баромад. Зоғ пагоҳӣ хеста дид, ки гунҷишкаки гапнодаро дар таги дар шах шуда мурда мондааст. Вай ба ҳоли дӯсти қарину деринааш зор-зор гирияҳо кард, аммо акнун ҳар чӣ қадар гирияву нола накунад, фоидае надошт.

Савол ва супоришҳо

1. Зоғ ва гунҷишк чӣ гуна дӯст буданд?
2. Зоғ ба дӯсташ чӣ таклиф кард? Чаро гунҷишк таклифи дӯсташро рад намуд?
3. Зоғ чаро боз ба дӯсти нодонаш аз хонааш ҷой дод?
4. Гунҷишк чаро мурд?
5. Хислатҳои зоғ ва гунҷишкро як ба як номбар карда, ба онҳо баҳо диҳед.

Дарси 20.

РҶБОҲ ВА ЛАКЛАК

(Афсона)

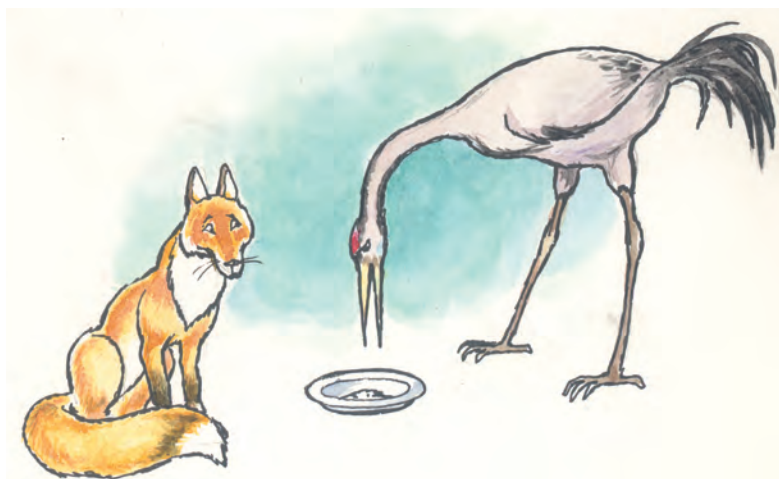
Замоне Рӯбоҳу Лаклак ба ҳам дӯст буданд. — Дидори ту барои ман як олам лаззат дорад, — мегуфт Рӯбоҳ ба Лаклак. — Ҳар бор туро бинам, ҷонам ҳаловат мебарад, — мегуфт Лаклак ба Рӯбоҳ.

Як рӯз Лаклак ба хонаи Рӯбоҳ меҳмон шуда омад. Рӯбоҳ хурсанд шуду зуд шӯла (шавла) пухта, ба табақ кашида ба пеши меҳмонаш гузошт.

— Марҳамат, ҷӯраҷон, бо иштиҳо бихӯр, ки ман шод шавам, — гуфт Рӯбоҳ ба Лаклак.

Лаклаки бечора ба табақ нӯл зад, аммо бо нӯли борику дарозаш натавонист қадре бошад ҳам шӯла хӯрад.

Рӯбоҳ бошад, шӯларо дар як дам хӯрду табақро лесида, ба Лаклак гуфт:

— Чӯраҷон, ками маро ба ҷойи мӯл қабул кун, ҳар чӣ доштам, пешат гузоштам.

— Маро иззат карда, заҳмат кашида, таом пухтӣ, сад ташаккур, — гуфт Лаклак, — фардо, албатта, ба хонаи ман биё.

Рӯбоҳ «аз дӯст як ишорат, аз мо ба сар давидан» — гуфта, рӯзи дигар ба хонаи Лаклак меҳмон шуда омад. Лаклак хуш қабулаш карду ба пешаш як кӯзачаи дарози гарданборик оварда монд.

— Чӯраҷон, — гуфт, — сахарӣ хеста оши угро пухтам, аҷаб балаззат аст ин ош, бихӯр, кайф кун!

Рӯбоҳ ҳарчанд кард аз кӯзаи гарданборик қадре ҳам хӯрда натавонист.

Лаклак бошад, нӯли дарозашро ба даруни кӯза дароварда, ба осонӣ кӯзаро холӣ кард.

Рӯбоҳ бо шиками гушна ба хонааш баргашту бо ҳамин дӯстии Рӯбоҳу Лаклак қатъ шуд.

Зоғе қиссаро шуниду гуфт:

— Дӯстӣ ҷое пойдор мемонад, ки кори яке ба зарари дигаре набошад, дӯст манфиати дӯстро фаромӯш накунад.

Савол ва супоришҳо

1. Афсонаро хонед ва мазмунашро нақл карда диҳед.
2. Рӯбоҳ Лаклакро чӣ гуна меҳмон кард?
3. Лаклак Рӯбохро чӣ гуна меҳмон кард?
4. Чаро дӯстии Лаклаку Рӯбоҳ хотима ёфт?

Дарси 21. ҲОСИЛИ НИҲОЛИ НИКИШТА

Подшоҳи мамлакат, ки дар ҳалқаи надимону пешхидматонаш аз назди деҳае мегузашт, дар канори заминест пирамарди қоматхамидаву чехрапажмурдаеро дид, ки каланд дар даст заҳмат мекашид. Подшоҳ лаҷоми аспашро кашид, асп бозистод. Чанд лаҳза кори пирамардро тамошо карду гуфт:

Эй марди худо, пирӣ, бемадорӣ, бо сад азоб каланд мезанӣ, аз ҳар тори ришат арақ мечакад, дар ҳамин ҳол замин меканӣ...

— Меҳоҳам, ниҳол шинонам, — гуфт пирамард.

Подшоҳ тааҷҷуб кард:

— Ниҳол мешинонӣ? Поят ба лаби гӯр расидааст, то ин ниҳолҳо калон мешаванду ҳосил мекунанд, ки зери хок меравӣ, чӣ ҳоҷат ба заҳмат, ки аз он манфиат намебинӣ ва баҳра намебардорӣ!

Мӯйсафед ҷавоб дод:

— Дигарҳо заҳмат кашида дарахт сабз карданд, мо ҳосилашро хӯрдём, алҳол мо заҳмат мекашем, то ки ҳосилашро дигарон хӯранд.

Подшоҳ ба ин гап завқ карду ба вазираш фармуд, ки ба пирамард сад тангаи тилло диҳад.

Мӯйсафед тиллоро гирифта, онро ба подшоҳ нишон дода гуфт:

— Эй подшоҳи муаззам ва султони бокарам, ин аст нахустин ҳосили заҳмати мо, ки гирифтем.

Подшоҳро ҳозирҷавобии деҳқони пир мафтун кард, ба вазираш фармуд, ки боз сад тангаи тилло ба ӯ диҳад.

Деҳқони пир боз сад тиллоро гирифта, гуфт:

— Аҷаб дарахте мо сабз мекунем, ки дар як он ду бор ҳосил дод.

Аз ин суханон завқи подшоҳ афзуд, ӯ ба вазираш рӯ оварда, мехост бигӯяд, ки боз сад тиллои дигар ба пирамард диҳад, вазир шитобон гуфт:

— Подшоҳам, агар аз пеши ин пирамард зуд наравем, дар хазинаи подшоҳӣ чизе наместонад.

Подшоҳ хандиду аспашро пеш ронд.

Савол ва супоришҳо

1. Подшоҳ дар роҳ киро дида монд?
2. Вай ба пирамард чӣ гуфт?
3. Пирамарди қоматхамида ба подшоҳ чӣ ҷавоб дод?
4. Вазир чаро аз ҳозирҷавобии пирамард тарсид?
5. Аз ин ҳикоя чӣ гуна хулоса баровардед? Шумо ҳам ягон маротиба ниҳол шинондаед ё не?
6. Ниҳолшинонӣ чӣ фоида дорад? Дар ин бора аз падару модар ва бобоятон пурсида гиред.

Дарси 22.

ЛАТИФАҲО

Себҳо афтоданд

Пирамарде аз гӯши писарбачае дошта гуфт:

— Чаро ба боғи ман даромадаӣ?

— Аз дарахт себҳо афтоданд ва ман хостам, ки онҳоро ба қояшон монам, — ҷавоб дод писарбача.

Вай метарсад

Муаллима аз Турсунали мепурсад:

— Барои чӣ аз тухм чӯча мебарояд?

— Вай метарсад. Агар набарояд, тухмбирён мекунанд.

Халал мерасонанд

Ҳангоми назорати тиббӣ ҳақим (табиб) аз хонандае пурсид:

— Аз гӯш ва биниат шикояте дорӣ ё не?

— Ҳа. Онҳо ба ман ҳангоми ҷимперпӯшӣ халал мерасонанд.

Меҳрубонӣ

— Модарҷон, аз чӯй об биёрам, ҳавлӣ рӯбам, додарчаамро тамошо барам?

— Боз «2» гирифтӣ, писарам?

Ман нагуфтаам

Омӯзгор аз хонандае пурсид:

— Ту чӣ хел исбот мекунӣ, ки замин курашакл аст?

— Бубахшед, муаллим, ман заминро курашакл нагуфтаам, — зуд ҷавоб дод хонанда.

Савол ва супоришҳо

1. Латифаҳоро ифоданок хонед.
2. Аз ҳаёти худатон ва ҳамсинфонатон воқеаҳои латифамонандро ба хотир оварда, гуфта диҳед.
3. Аз хониши латифаҳо чӣ хулоса баровардед?

Дарси 23.

ЧИСТОН МЕДОНАМ, КӢ МЕӢБАД?

Як чодари зангорӣ,
Шаб пур асту рӯз холӣ.

Мепараду параш нест,
Мешинаду шинаш нест,
Сарпӯпаку чонач нест.

Даҳон дораду забон надорад,
Садто бизанӣ, фигон надорад.

Тобистон чамъ меоранд,
Зимистон ғам надоранд.

Амакам дар дарун,
Ришашон дар берун.

ЧАРХИ ЗАБОН — ТЕЗГҶЯК

Аспам лойолуд,
Ёли аспам лойолуд.

Кафтар бача кард,
Бачаи кафтар бача кард.

Барги шалғам шапалоқ,
Беҳи шалғам шумталоқ.

Шаст сада шинондем,
Шаст шамшод.

Бобом бодом овард,
Котиб китоб овард.

Аз як дара себ омад, аз як дара сел.

Савол ва супоришҳо

1. Чистонҳоро бодикқат хонда бароед ва ҷавобашонро ёбед.
2. Тезгӯякҳоро хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 24. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Зарбулмасали «Заминро об вайрон мекунад, одамро одам» ба кадом мавзӯ бахшида шудааст?

- А) саховатмандӣ; Б) одоби сухан;
В) феъли бад.

2. Ҷавоби чистони «Даҳон дораду забон надорад, Садто бизанӣ, фиғон надорад»-ро ёбед.

- А) барф; Б) сангпушт; В) моҳӣ.

3. Ҷавоби чистони «Осмони ранга, дарунаш пури танга»-ро ёбед.

- А) анор; Б) танӯр; В) тарбуз.

4. «Ҳар бор туро бинам, ҷонам ҳаловат мебарад» аз кадом афсона гирифта шудааст?

- А) аз афсонаи «Бузаки ҷингилапо»;
Б) аз афсонаи «Ҳезумкаш ва хирс»;
В) аз афсонаи «Рӯбоҳу Лаклак».

Фасли 3. ТИРАМОҲИ ЗАРРИН, ФУРСАТ ЁБУ ҲОСИЛ ЧИН

Дарси 25. ТИРАМОҲИ ЗАРРИН

Тирамоҳ. Фасли мазкур моҳҳои сентябр, октябр ва ноябрро дар бар мегирад. Тирамоҳро фасли «заррин» мегӯянд. Дар ин фасл

деҳқон самараи меҳнати дар баҳор кардаашро мегирад. Дар аввали ин фасл шабҳо салқин шудан мегирад. Баргҳои дарахтон ба зардшавӣ сар мекунанд ва хазонрезӣ оғоз меёбад. Зери дарахтон аз хазонрезӣ мисли кӯрпача ғафс мешаванд. Пагоҳиҳо шабнам афтидан мегирад ва рӯи алафҳою растаниҳоро қирав мепӯшад.

Баробари фарорасии фасли тирамоҳ овози шилдирози чӯйчаҳои кӯҳӣ паст мешаванд, яхҳои кӯҳна аз обшавӣ бозмеистанд, дар дарёчаҳои кӯҳӣ об кам мешавад. Ранги меваи хуч сурх мешавад. Пудинаи кӯҳӣ пиру шахшӯл шуда, латофати аввалаашро гум карда, ранги худро як андоза тағйир медиҳад.

Дар ин вақт дар пахтазорҳо манзараҳои аҷибро мушоҳида намудан мумкин аст. Кӯракҳои калон-калон кушодашуда ба дили кас як олам завқу хурсандӣ мебахшанд. Пахтазорҳо пурри чинакчиён, дар роҳҳо карвони тракторҳои пахтакашон тез-тез ба назар мерасанд. Дар манзилҳои пахтақабулкунӣ хирмани пахтаҳо мисли кӯҳҳои сарсафед қад рост мекунанд.

Дар ин фасли нукрафом ҳар замон дар осмон анбӯҳи зоғонро дидан мумкин аст, ки қарқаркунон парвоз мекунанд. Парастуҳо, дарозқанотҳо ва қарғаҳои гармипарвар аввалин шуда ба кишварҳои гарм pariда мераванд.

Дар фасли тирамоҳ дар заминҳои обчакори деҳқонон тарбузу харбузаҳои хурду калон, ки аз худ бӯи хуше метарованд, ба чашм мерасанд. Себҳои калон-калони тирамоҳӣ, ки ранги

сабзи ба зард моилӣ доранд, ба пухтан шурӯъ менамоянд.

Дар ин фасл дар тоқзорҳо низ ҳоло ҳосил бисёр аст. Навъҳои дерпазаки ангур — ангури сиёҳ, бахтиёрӣ, биҳиштӣ, зардангур, тирамоҳӣ ва тоифӣ дар байни баргҳои паҳни тару тоза ҳанӯз бешуморанд.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ўзбекистон»

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Аз офтоби баҳор баҳра бардор, аз офтоби тирамоҳ худро ниғаҳ дор.
2. Дона-дона чамъ шавад, хирман шавад.
3. Баракаи чош дар таги чош.
4. Савр бе сар не, чавзо — бе дарав.

Савол ва супоришҳо

1. Дар фасли тирамоҳ дар табиат чӣ гуна ди-гаргуниҳо мушоҳида мешаванд? Дар ин бора ҳикоя карда диҳед.

2. Дар фасли тирамоҳ кадом парандаҳо ба кишварҳои гарм парида мераванд?
3. Оиди меҳнати деҳқонон дар тирамоҳ ҳикоя карда диҳед.
4. Дар бораи тирамоҳ боз чӣ гуна зарбулмасалҳоро медонед?

Дарси 26.

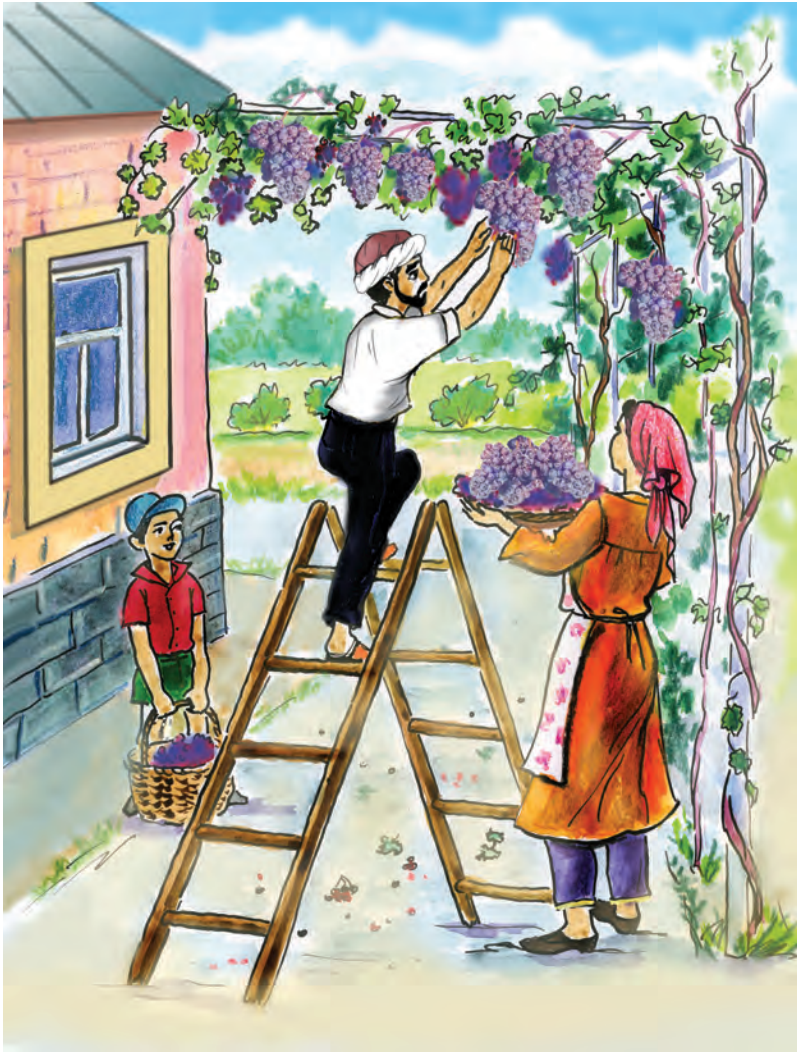
АНГУР

Меваи токро ангур мегӯянд. Ҳоло дар тамоми дунё бештар аз ҳашт ҳазор навъи ангур парвариш меёбад. Ангур барои тархӯри, мавиз кардан, пухтани мураббо, ширинӣ ва машрубот ба кор меояд.

Баъди пухтани ангур мавсими ангуркани оғоз меёбад. Мардум ангурҳои кандашударо ба қачова ва сабадҳо андохта ба мавизчо мекашонанд. Баъзе навҳои ангурро дар офтобрӯя, баъзеи дигарашро дар соя мехушконанд. Аз ин рӯ, таъми онҳо низ ҳар хел мешавад.

Ангур барои муолиҷаи касалиҳои сил, иллати дил, чигар, меъда, гурда, шуш, асаб ва ғайра фоиданок аст. Илми тиб муқаррар кардааст, ки ҳар кас бояд рӯзе 300—500 г ангур хӯрад.

Навъҳои ангур аз ҷиҳати мӯҳлати пухтан ба се гурӯҳ ҷудо мешавад: а) навъҳои пешпазак: халилӣ, чиллагӣ, обӣ, дорой ва ғайра; б) навъҳои миёнапазак: хусайнӣ, кишмиши сафед, кишмиши сиёҳ (шибирфонӣ), тағобӣ, чарос ва ҳоказо; в) навъҳои дерпазак: ангури сиёҳ, бахтиёрӣ, биҳиштӣ, зардангур, тирамоҳӣ, тоифӣ ва ҳоказо.

Савол ва супоришҳо

1. Ангур чӣ гуна мева аст?
2. Аз ангур чӣ тайёр мекунанд? Шумо низ чӣ тайёрни тайёркунии онҳоро мушоҳида кардаед ё не?
3. Дар боғи Шумо чӣ гуна ангурҳо ҳаст? Кадом навъи ангурро нағз мекунед? Чаро?

ТИРАМОҲ

Кӯху камар зарнигор,
Теппаву ҷар зарнигор,
Деҳаи хушбахри мо
Ҳама, нигар, зарнигор.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Шамоли серун вазид,
Ранги сабзаҳо парид.
Деҳаи мо аз дигар
Пур шуд аз бӯи санҷид.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Лаклаки мо куҷо рафт?
Чун абре дар ҳаво рафт.
Бори дигар болашро
Афшонда сӯйи мо рафт.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Момои шабзиндадор
Бофад ҷӯроби гулдор,
Зинда кунад бо ҳавас
Ранги гули навбахор.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Ҳар ҷо хирман пайдо шуд,
Кӯҳи пахта боло шуд,
Роҳи калони деҳа
Ҷойи серрафтуо шуд.
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Аз сари кӯху камар
Ҳар сӯ мекунам назар,
Бо деҳаи зарринам
Деҳе бошад баробар?!
Тирамоҳ шуд, тирамоҳ!

Гулчеҳра Сулаймонова

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар он чӣ гуна сифатҳои тирамоҳ ифода гардидааст?

Дарсҳои 28—29.

ГУРГ ВА РҶБОҲ (Афсона)

Будааст, набудааст, як гургу як рӯбоҳ будааст, онҳо ҳамсои девордармиён будаанд. Гурги ноинсоф ба рӯбоҳ рӯз нишон намедодааст: хӯро-кашро аз даҳонаш зада мегирифтааст, ба ӯ дӯғ мезадааст, ӯро таҳқир мекардааст.

Рӯбоҳ аз тарс ба гург чизе намегуфтааст, шабу рӯз фикр мекардааст ва илоҷ меҷустааст, ки аз ин ҳамсои бераҳм чӣ хел халос шавад.

Як рӯз гург пеши роҳи рӯбоҳро гирифта намондааст, ки ба хонааш дарояд. Рӯбоҳ тарсидаю ларзида:

— Гургпахлавон, салом! — гуфтааст.

Гург ҷавоб надода, рӯйи худро ба тарафи дигар гардондааст.

— Гургпахлавон, ба шумо чӣ шуд?

— Ду рӯз боз хӯрок нахӯрдам, — ҷавоб додааст гург, — саҳт гуруснаам, агар илоҷе наёбӣ, худи туро мехӯрам.

— Илоҷ, ҳаст! — гуфтааст рӯбоҳ. — Ман ҳозир шуморо ба як боғ мебарам, он ҷо пур аз ангурҳои рангорангу себу шафтолу, дар ҷӯякҳои токаш бедонаҳо бозӣ карда гаштаанд, дар як канори боғ бузу гӯсфанд баста мондагӣ, бемалол мехӯред.

Рӯбоҳ пеш даромада, гургро ба як боғи деворхояш баланд бурдаасту ҳарду аз обмӯри ба даруни боғ даромадаанд.

— Ана бинед, чӣ қадар нозу неъмат, — гуфтааст рӯбоҳ ба гург. — Шикаматонро серкунед, ғаматонро дур кунед.

Рӯбоҳ ба як тарафи боғ рафта, як сар ангур канда, камтар хӯрдаасту ду ғуҷум ангурро ба сӯрохиҳои биниаш тикқонда, андак истода, ба пеши гург омада гуфтааст:

— Ман чунон бисёр ангур хӯрдм, ки аз биниам баромада истодааст.

Гург ба рӯбоҳ тақлид карда ҳар чӣ пешаш ояд, мурданивор хӯрда, шикамашро чунон пур кардааст, ки мисли қачова шудааст.

Рӯбоҳ ҳамин вақт фурсатро ғанимат доништа, ба болои девор баромада:

— Эй, боғбон, боғатро гург тороҷ кард, — гӯён доду фарёд бардоштааст.

Гург гурехтанӣ шуда, худро ба обмӯрӣ андохтааст, ҳарчанд зӯр задааст, ба обмӯрӣ нағунҷидаасту ба дасти боғбон афтадааст.

Рӯбоҳ бо ҳамин ҳила аз ҳамсоияи ноинсофаш як умр халос шудааст.

Савол ва супоришҳо

1. Муносибати гург ва рӯбоҳ чӣ гуна буд?
2. Барои аз дасти гурги золим халос шудан рӯбоҳ чӣ ҳиллае андешид?
3. Сабабҳои ба дасти боғбон афтодани гургро гуфта диҳед.
4. Аз афсона чӣ хулоса баровардед?

Дарсҳои 30—31.

ПАХТА — САРВАТИ ВАТАНИ МО

Сентябр. Моҳи аввали фасли зарринмӯ — тирамоҳ. Замини пахтазори назди мактаб намуди ба худ хосеро касб кардааст. Пахтаҳои сап-сафед шукуфта ба дили кас як олам завқу сурур мебахшад.

Омӯзгор Карим Шарифзода шогирдонашро сӯйи пахтазор ҳидоят намуд. Хонандагон гӯё ки бори аввал пахтазорро медида бошанд, бо

чашмони аз ҳайрат бозшуда ба кӯракҳои сад
фоиз шукуфтаи ғӯза менигаристанд. Пахтазор
ғӯё сеҳре дошту бачаҳоро сӯйи худ мекашид.
Онҳо беихтиёр ба пахтаҳои шукуфта наздик
шуда як дастагӣ пахта чиданд. Омӯзгор ҳара-
катҳои онҳоро бо диққат мушоҳида намуда, бо
нимтабассуми ба худ зебандае дар канори
замин рост меистод. Хонандагон пахтазорро
ҳаматарафа тамошо карда назди устодашон ғун
шуданд. Сӯҳбат дар атрофи пахта авҷ гирифт.
Шарифзода ба онҳо нигариста гуфт:

— Ман ба шумоён дар бораи пахта ва хусу-
сиятҳои он мухтасар маълумот медиҳам. Ин
маълумотҳо ба шумо як рӯз ба кор омадана
мумкин. Умуман айб аст, ки мо дар бораи яке
аз боигарии асосии Ватанамон — «тиллои
сафед» тасаввуроти кофӣ надошта бошем. Пах-
та, ғӯза — буттаест аз оилаи тугмачагулҳо. Пахта
аз қадимтарин ва муҳимтарин растаниҳои наҳдор
мебошад. Дар шароити киштукор растании яксола

аст. Дар ноҳияҳои тропикӣ ва суптропикии Осиё, Африка, Америка ва Австралия 35 намуди пахта месабзад. Дар кишвари офтобрӯяи мо — Ўзбекистон бошад, асосан ду навъи пахта — муқаррарӣ ва мисрӣ кишт карда мешавад.

Пахта боигарии асосии ватани мо мебошад. Шумо оё медонед, чаро дар мамлакати мо ба пахтакорӣ ин қадар диққати махсус дода мешавад?

— Пахта дар бозори ҷаҳонӣ қимат меистад, — гуфт Шерпӯлод пахтаи дасташро бозикунон.

— Аз пахта матоъҳои гуногун тайёр мекунанд, — ба гап ҳамроҳ шуд Нилуфар.

— Равған ҳам асосан аз пахта тайёр карда мешавад, — илова намуд Фаррух.

— Ҳамаи гапҳоятон дуруст аст. Бояд таъкид намуд, ки пахта аз муҳимтарин зироатҳои техникист. Аз 100 кг пахта 27—30 кг нах, 58—60 кг чигит, 5—12 кг линт («тибити пахта»), 16—20 кг равған мегиранд. Аз 1 кг пахта 10—12 м² (20—24 м) сатин ё 20 м² (40 м) батист ё 130—150 ғалтак ришта ҳосил мешавад. Равғани пахтаро ба сифати хӯрокворӣ, инчунин барои истеҳсоли маргарин, глитсерин, собун, стеарин ва ғайра ба кор мебаранд. Кунҷораи чигит, ки то 40% сафеда дорад, хӯроки серғизои чорвост. Аз барги пахта ҷавҳари себу лимӯ, сирко ва дигар моддаҳои органикӣ ҳосил мекунанд. Шумоён агар мушоҳида намуда бошед, ҳангоми гулкунии ғӯза дар пахтазор занбӯрҳои асал бисёр мешаванд. Сабаби ин

ҳолро оё медонед? Дар хотир нигоҳ доред: гули пахта хеле сершаҳд аст; занбӯри асал аз шаҳди гули 1 га пахтазор то 300 кг асал тайёр мекунад.

Савол ва супоришҳо

1. Пахта чӣ гуна растанӣ аст?
2. Чаро пахта боигарии асосии Ватани мо мебошад?
3. Аз пахта чӣ гуна маҳсулот мегиранд?
4. Шумо ҳам пахта чидаед? Дар ин бора нақл карда диҳед.

Дарси 32.

СҶҲАТ БО ПАХТА

Ҳар пахта аз ҳар ҷӯяке
Хандида мегӯяд ба ман:
— Чобук биёву пахта чин,
Бишкуфтаам мисли чаман.

Ҳар пахта хандон аз сахар
Роҳи маро поидааст.
Ман дастро кардам дароз,
Чун боли қу омад ба даст.

Бар чидани ту омадам
Аз шаҳр ман шодикунон.
Бар пешдоман ҷо диҳам
Ҳар пахтаатро, пахтаҷон...

Эй пахтаҷон, дониста мон,
Ман нағз мебинам туро.
Нокарда ғозеро талаф,
Ман тоза мечинам туро...

Моро азизӣ, пахтаҷон,
Чун обу чун нони ҳалол.
Бо шавқ мечинам туро,
Ҳар лаҳза бишкуф бемалол!..

Бинмо табассум бештар,
Аз хонаи кӯрак баро!
Ман бо ту дорам чӯрагӣ,
Бовар бикун ҳарфи маро.

Гар ту фаровонтар шавӣ,
Эй пахтаи мо, ганҷи мо,
Мисли ту афзун мешавад
Ҳам «чор»-и мо, ҳам «панҷ»-и мо.

Пулод Муъмин

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Кадом бандҳои шеър ба шумо маъқул шуд?
Чаро?
3. Дар бораи пахта боз чӣ гуна шеърҳо медонед?

Дарси 33.

ҲУНАР ЧИСТ?

(Афсона)

Буд, набуд, як мӯрча буд, мӯрчаи ноороми меҳнатдӯст буд. Як рӯз каргасе дид, ки ҳамон мӯрча як дона гандумро кашида бурда истодаасту дона аз худаш калон. «Мӯрча зӯр, ба вай қоил шудан даркор» — аз дил гузаронид каргас. Баъди ин фикрашро ба мӯрча гуфту илова кард:

— Ман ҳам беҳунар не. Ман як дона арзанро аз як фарсанг мебинам, тасаввур кун, чашмонам чӣ андоза тезанд. Меҳоҳӣ худ инро бубинӣ?

Мӯрча гуфт:

— Чунин тамошо лаззате дорад.

Каргасу мӯрча ба баландӣ баромаданд. Каргас мӯрчаро ба болои қаноташ гирифт гуфт:

— Бичасп, ки наафти!

Каргас ҳафт фарсанг боло париду аз авҷи осмон ба ҳар тараф назар андохта, баъд ба як нуқта чашм дӯхта гуфт:

— Хӯ, зери он бутта як тӯда дон ҳаст.

Мӯрча ба поён назар кард, дон он тараф истад, ҳатто буттаро надид. Каргас бошиддат сарозер омада, аз зери бутта донро ба даҳан мегирам гуфта ҳам шуду фарёдаш баромад.

— Ба ту чӣ шуд? — пурсид мӯрча.

— Ба дом афтодам, — гуфт каргас.

— Дар ин зиндагӣ фақат донро не, домро ҳам дидан даркор, — гуфт мӯрча аз болои қаноти каргас фаромада, — донро дидану домро надидан ҳунар не.

Савол ва супоришҳо

1. Каргас кадом хислати мӯрчаро дида ба ӯ қоил шуд?
2. Каргас ба мӯрча чӣ ҳунар нишон додани шуду аз ӯҳдааш набаромад?
3. Мӯрча ба каргас чӣ гуфт?
4. Аз афсона чӣ хулоса баровардед.

Дарси 34. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМ- КУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

Ҳикматҳо

Нона калон газу гапа калон назан.

* * *

Гапи хона ба бозор рост намеояд.

* * *

Ҷони нодон дар азоб.

* * *

Кори нодон — таваккал.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Борон равғани замин, барф — кӯрпаи замин.

* * *

Ба полиз ҳар рӯз рав, ба ғалла гоҳ-гоҳ.

* * *

Барака дар сари як дона.

* * *

Шамоли баҳор барг месабзонаду шамоли
тирамоҳ барг мерезонад.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро аз ёд кунед. Мазмуни онҳоро нағз фаҳмида гиред.
2. Зарбулмасалҳо ба кадом фасли сол бахшида шудаанд?

ТЕСТҲО

1. Фасли тирамоҳ кадом моҳхоро дар бар мегирад?

- А) январ, феврал, март;
- Б) сентябр, октябр, ноябр;
- В) август, сентябр, октябр;
- Г) октябр, ноябр, декабр.

2. Шеъри «Тирамоҳ» ба қалами кӣ мансуб аст?

- А) М. Миршакар; Б) У. Раҷаб;
- В) Г. Сулаймонова; Г) Н. Розик.

3. Маънои калимаи «филфавр»-ро ёбед.

- А) зуд, дарҳол;
- Б) озод;
- В) оҳиста;
- Г) дер мондан, қафо мондан.

4. Сӯҳбати омӯзгор Карим Шарифзода бо хонандагон дар кадом матн оварда шудааст?

- А) «Тирамоҳи заррин»;
- Б) «Пахта — сарвати ватани мо»;
- В) «Чинакчии хурдсол»;
- Г) «Арки Бухоро».

5. Сифатҳои заррин, зарринмӯ, нуқрафом ба кадом фасли сол мансуб аст?

- А) баҳор; Б) зимистон;
- В) тирамоҳ; Г) тобистон.

6. Байти «Шамоли серун вазид, Ранги сабзаҳо парид» аз кадом шеър гирифта шудааст?

- А) «Мурода дод» (халқӣ);
- Б) «Тирамоҳ»-и Г. Сулаймонова;
- В) «Сӯҳбат бо пахта»-и П. Мӯъмин;
- Г) «Соли нав» (халқӣ).

7. Суханони ҳикматомези «Донро дидану домро надидан ҳунар не» ҳамчун хулосаи кадом афсона оварда шудааст?

- А) афсонаи «Гург ва рӯбоҳ»;
- Б) афсонаи «Ҳунар чист?»;
- В) афсонаи «Рӯбоҳу Лаклак».

8. Ҷумлаи «Каргасу мӯрча ба баландӣ бароманд» аз кадом афсона гирифта шудааст?

- А) аз афсонаи «Рӯбоҳу лаклак»;
- Б) аз афсонаи «Ҳунар чист?»;
- В) аз афсонаи «Гург ва рӯбоҳ».

9. Моҳи асад кадом рӯзҳоро дар бар мегирад?

А) моҳи панҷуми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ шер меноманд. Вай ба 21-уми июл — 20-уми август рост меояд;

Б) моҳи дуюми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ гӯсола меноманд. Вай ба 21-уми апрел — 20-уми май рост меояд;

В) моҳи сеюми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Дупайкар меноманд. Вай ба 21-уми май — 20-уми июн рост меояд.

Фасли 4. ДИРЎЗИ ХАЛҚАТРО БОЯД БИДОНӢ, ТАЪРИХИ ОНРО БОЯД БИХОНИ

Дарси 35. ҚАҲРАМОНИИ ШЕРАК

Қариб се ҳазор сол пеш аз ин ба сарзамини Суғд подшоҳи ҳахоманишӣ Дорои I ҳуҷум кард. Халқ ба душманони ғоратгар саҳт зиддият нишон дод.

Дорои I бо лашкари бешумор ба гирифтани яке аз шаҳрҳо тайёрии саҳт меид. Аз ин ҳодиса Шерак ном чӯпонписаре хабардор шуд. Вай зуд ба шаҳр омада, одамонро аз ин нияти Дорои I огоҳ намуд.

Лашкари Доро калон ва пурқувват буд. Ҳама роҳи аз ин балои азим халос шуданро ҷустуҷӯ мекарданд. Чӯпонписар Шерак ба як қарор омада гуфт:

— Барои бисёр фикр кардан вақт кам аст. Ман як ҳила ба кор мебарам. Шумо бинию гӯшҳои маро бурида, сару рӯямро хуншор карда, аз шаҳр дуртар, ба сари роҳи лашкари Дорои I партоед. Он тарафи корро ба ман гузоред.

Рӯзи дигар одамони Дорои I ба Шерак дучор омаданд. Рӯю бадани вай пур аз захм ва хуншор, гӯшу биниаш бурида буд. Шерак ба Дорои I гуфт:

— Одамони шаҳри худам маро дар ҷосусӣ гунаҳкор намуда, бинию гӯшҳоямро буриданд

ва аз хоки ватанам берун сохтанд. Ин барои ман ҳақорат аст. Қасос гирифтаи мехоҳам. Ман аскарони туро аз пайраҳаҳои номаълум гирифта мебарам ва ту ин шаҳрро ба осони гирифта метавонӣ.

Доро ба гапҳои Шерак бовар кард ва тамоми аскарони Дорои I аз пайи ҷўпонписар рафтанд. Пас аз ҳафтрӯза роҳи пуразоб онҳо ба ҷўли беобу гиёҳе расиданд. Аскарон ҳама гушнаю ташна буданд. Ба онҳо маҷоли роҳ гаштан намонда буд. На пеш рафта метавонистанду на қафо. Дар ин ҷўли бепоён аз гушнагӣ ва ташнагӣ мурдан лозим меомад.

Дорои I ҳилаи Шеракро пай бурд, вале акнун фоидае надошт.

Шеракро назди шоҳ оварданд. Шерак ба рӯи пурғазаби Дорои I нигоҳ карда, далерона гуфт:

— Шумо барои гулом кардани ҳамватанони ман омадед. Ман ба ин роҳ намедихам. Лашкари туро ба ҷое овардам, ки дар ин ҷо аз гушнагӣ ва ташнагӣ ҳамашон мемуранд.

Ҷўпонписар Шерак барои ҳимояи Ватани азизу ҷонаҷонаш худро ба азоб андохт ва қаҳрамонона ҳалол шуд. Аммо чандин ҳазор аскарони Дорои I-ро ба ҳалокат расонида, Ватани худро аз азобу кулфат озод кард.

Луғат:

Заҳм — ҷароҳат

Азим — калон

Маҷол — қувват

1. Дорои I кӣ буд ва бо кадом мақсад ба сарзамини мо ҳучум овард?
2. Шерак кӣ буд? Вай баҳри озодии ватанаш чӣ чора андешид?
3. Шерак лашкари Дорои I-ро чӣ гуна ба дами ҳалокат бурд?
4. Шумо ҳам ба мисли Шерак худатонро барои Ватанатон қурбон карда метавонед ё не? Дар ин бора андеша кунед.

Дарси 36.

БУХОРО

Дар кафи дашту саҳро,
Шаҳри қадим Бухоро.
Қасрҳои пуршукӯҳ,
Аз гачу санги хоро.
Нақши дару деворат,
Зебо асту дилрабо.
Шаҳруди пури обат,
Гӯё кони қаҳрабо.
Манораи Калонат,
Зи абри гардун боло.
Намуди хоса дорад,
Ширбадану Дилкушо,
Ситораи Маҳоса
Гашта Ҷаҳоноро.
Лаби Ҳавзи нотақро
Фақат хоси Бухоро.

Ҳар гӯшаи Ҳисорат
Зебо зи мулки Доро.

Асад Гулзода

Савол ва супоришҳо

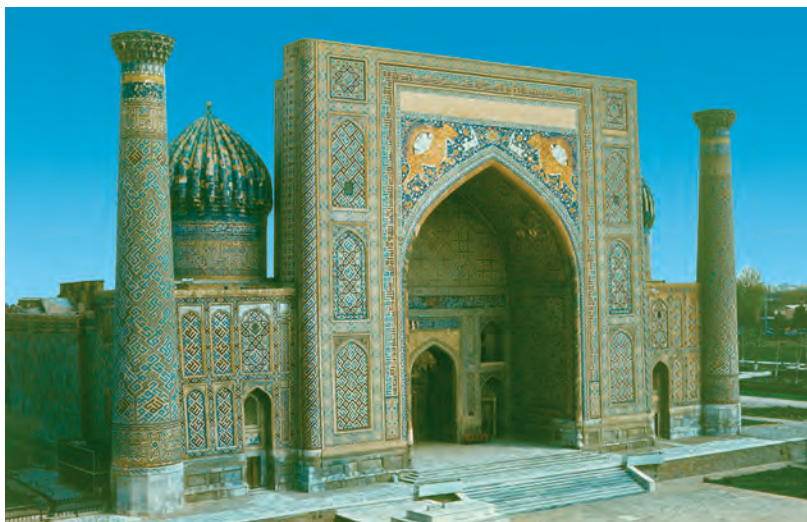
1. Шеърро ба истҳо риоя намуда, ифоданок хонед.
2. Дар шеър кадом сифатҳои ба худ хоси Бухоро ба қалам гирифта шудааст?
3. Дар бораи шаҳри бостонии Бухоро чихоро ме-донед?

Дарси 37.

ШЕРДОРИ САМАРҚАНД

Ду оҳуи хиромон дар миёна,
Ду шер аз ду тараф чун посбонанд.
Ду рӯи шамси дилҷӯи саҳархез
Ҷаҳони нур бар дилҳо фишонанд.

Ҳамин сурат ба тоқи Шердор аст,
Зи рассоми бузурге ёдгор аст.
Чунин маънӣ аз он тасвир равшан,
Ҳамон маънӣ, ки ҳусни рӯзгор аст.

Ду оху — рамзи лутфу чеҳра дилкаш,
Ду шераш аз тавоноӣ нишона.
Руҳи хуршед рамзи меҳру покӣ,
Зи дилҳою дилорой нишона.

Ҳамон рассомро ин буда армон,
Ки бошанд ин сифатҳо дар ҳар инсон.

Акбар Пирӯзи

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонед.
2. Дар шеър оиди кадом ёдгории таърихии шаҳри Самарқанди бостонӣ сухан рафтааст?

СПИТАМЕН

(Омӯзгор нақл мекунад)

Тақрибан дуним ҳазор сол пеш аз ин лашкари юнону македонӣ бо сардории Искандари Мақдунӣ зӯртарин давлати он давра — давлати ҳахоманишинҳоро мағлуб карда, ба Суғд дохил мешавад.

Халқи Суғд ба истилогарон таслим намешавад. Вай бо раҳбарии ватандӯсти бузург — Спитамен барои озодӣ ва истиқлоли ватанаш бармехезад. Халқи ба мубориза бархоста, ба истилогарон саҳт муқобилият мекунад. Ин аввалин муқобилияти саҳте буд, ки лашкари Искандар дар давоми ҳаракатҳои истилогаронааш дучор гардид. Ин муқобилият тамоми муваффақияти ба даст овардаи ӯро зери хавф гузошта буд.

Аввалин задухӯрд бо аскарони Искандар дар наздикии пойтахти Суғд Мароқанд (Самарқанд) ба вуқӯъ омад. Суғдҳо ба истилогарон зарбаи саҳт заданд. Искандар бо як азоб ба гирифтани Мароқанд муяссар гардид. Онҳо шаҳрро ғорат карданд ва деҳоти атрофро оташ заданд.

Искандар фаҳмид, ки тобеъ кардани халқи озодихоҳи Суғд осон нест. Вай дар Мароқанд вакилони худро гузошта, сӯи дарёи Сир ҳаракат кард. Аскарони Искандар дар роҳи худ ҳамаи шаҳру қишлоқҳоро помолу хароб мекар данд.

Нафрати аҳолӣ нисбат ба истилогарон беш аз пеш зиёд мешуд. Онҳо бисёр аскарони македониҳоро нест карданд.

Дар ақибгоҳи Искандар — дар маҳалҳои забткардаи ӯ шӯришгарон бо сардории Спитамен аз паҳлӯи лашкари Искандар дохил шуда, ба аскарони ӯ як қатор зарбаҳои сахт мезаданд. Спитамен дастаҳои дар ҷойҳои гуногун гузоштаи Искандарро торумор карда, Мароқандро ишғол мекунад. Македониҳои дар шаҳр буда, маҷбур мешаванд, ки дар қалъа пинҳон шаванд.

Вақте ки Искандар бо қувваи асосии худ ба Мароқанд омад, Спитамен ҷанг накарда, қувваи худро ба тарафи саҳро ақиб кашид. Лашкари душман аз қафои ӯ меравад. Ба ҳамин тартиб Спитамен лашкари Искандарро ба ҷое мебарад, ки он ҷо қувваи ҳарбии душман бомуваффақият ҷанг карда наметавонад. Дар соҳилҳои дарёи Зарафшон Спитамен ба македониҳо ҳучум карда, чандин ҳазор аскарони онҳоро несту нобуд мекунад ва аз нав Мароқандро ишғол мекунад.

Баъд аз ин худи Искандари Мақдунӣ маҷбур мешавад, ки ба ҷанги Спитамен роҳбарӣ кунад. Вай бо лашкари худ ба сӯи Мароқанд ҳаракат мекунад. Аммо Спитамен ҷангро қабул накарда, бе талафот қафо мегардад. Спитамен дар ҳама ҷо дастаҳои душманро торумор кардан мегирад.

Ҳамин тариқ, Искандар барои мутеъ кардани Суғд тақрибан се сол ҷанг карда, талафоти калон медихад.

Гузаштагонамон бо сардории марди қаҳрамон, Спитамен барои истиқлоли ватани худ ҳамин хел мубориза мебурданд...

Бобоҷон Ғафуров

(Матн ба синну соли хонандагон то дараҷае мувофиқ гардонида шуд)

Луғат:

Истило — ба зӯрӣ ба даст овардани чизе

Муқобилият — зиддият нишон додан

Вуқӯъ — рӯйдихӣ

Ғорат — толон, тороҷ

Забткарда — ишғолкарда

Талафот — зарар

Мутеъ — тобеъ

Савол ва супоришҳо

1. Искандар кӣ буд?
2. Спитамен чаро ба муқобили ӯ мубориза бурд?

Дарси 39.

ҚАҲРАМОНИИ МУҚАННАЪ

(Омузгор нақл мекунад)

Номи Муқаннаъ Ҳошим бинни Ҳаким буда, падараш Ҳаким аз ҷумлаи сардорони аскарӣи Хуросон буд.

Муқаннаъ дар ҷавонӣ худ шустагарӣ мекард. Азбаски дар он вақтҳо дар Хуросон ва Мовароуннаҳр касби бофандагӣ тараққӣ карда буд, бисёр одамҳо аз пушти шустагарӣ нон мехӯрданд.

Муқаннаъ баъд аз шустагарӣ мустақилона илмомӯзӣ карда, ниҳоят яке аз олимони бузурги замони худ шудааст.

Арабҳо ба Осиёи Миёна ҳуҷум карданд. Халқҳои маҳаллӣ бар зидди онҳо муборизаи озодихоҳонаро сар карданд. Ин мубориза солҳои зиёд давом кард. Сардори яке аз ин гуна шӯришҳои озодихоҳӣ Муқаннаъ буд. Муқаннаи далеру нотарс аз аҳолии маҳаллӣ аскарӣ бисёре чамъ намуд ва ба муқобили арабҳо муборизаро сар кард. Тарафдорони ӯ ҷомаи сафед мепӯшиданд ва аз ин рӯ дар таърих онҳо бо номи «сафедҷомагон» машҳур шудаанд.

Сафедҷомагон (пайравони Муқаннаъ) дар деҳаҳои Бухоро бисёр шуда буданд, аввал онҳо деҳаи Кумучқаторро, ки ҳоло Кумушкент мегӯянд, ба даст дароварда он ҷоро ба худ марказ қарор дода буданд. Баъд аз он деҳаи Наршахро (ҳоло дар тарафи ғарбии райони Вобканд бо ҳамин ном мавҷуд аст) ба даст гирифта дар он ҷо қалъаи мустаҳкам бино карданд.

Сафедҷомагон дар ҳама ҷойи деҳоти Бухоро ҳокимиятро ба дасти худ гирифта буданд. Дар ин ҷо ва дар Самарқанд низ ҷанги арабҳо ва тарафдорони Муқаннаъ бисёр тӯл кашид. Дар охир Муқаннаъ шикаст хӯрд, ӯ ба қалъаи кӯҳи Сиём паноҳ ёфта, он ҷо ҳамчун ватанпарвари ҳақиқӣ то нафаси охиринаш бо душманони халқаш ҷангид. Муқаннаъ бо мақсади зинда ба

дасти душман асир нашудан худро ба оташи даргирифтаистода андохтааст.

(Аз китоби «Исёни Муқаннаъ»-и Садриддин Айни мазмунаи гирифта шуд).

Луғат:

Қалъа — бинои баланд ва мустаҳкам, ки барои ҳимоя аз душман сохта шудааст.

Паноҳ ёфт — ҳимоя ёфт.

Савол ва супоришҳо

1. Муқаннаъ кӣ буд? Дар бораи ҷавонии ӯ нақл кунед.
2. Арабҳо киҳо буданд? Онҳо бо кадом мақсад ба ватани мо ҳуҷум карданд?
3. Матнро ба қисмҳо тақсим карда, ифоданок хонед, сонӣ мазмунашро нақл кунед.

Дарси 40.

МАҲМУДИ ТОРОБИ

Дар давраи ҳукмронии муғулҳо аҳволи оммаи меҳнаткаш хеле бад шуда буд. Халқ борҳо зидди золимон шӯриш бардоштааст.

Шӯриши Маҳмуди Торобӣ намунаи равшани муборизаи халқ бар муқобили истилогарони хориҷӣ, муқобили истисморгарон мебошад.

Маҳмуди Торобӣ косиб (элакбоф), одами далер ва боақл буд. Вай дар мубориза барои манфиати меҳнаткашон тарсу ваҳро намедонист ва дар мубориза танҳо як мақсад дошт: аз зулми бениҳоят вазнин озод кардани халқ.

Маҳмуди Торобӣ нисбат ба золимон нафрати беандоза дошт. Вай халқро ба мубориза бар зидди истилогарони хориҷа ва истисморгарони дохилӣ даъват менамуд. Халқ ҳам зери роҳбарии ӯ мардонавор ҷангида, ба истилогарон зарбаҳои сахт зад.

Ҳукуматдорони Бухоро Маҳмуди Торобиро куштани шуда, ӯро ба Бухоро ҷеғ заданд. Дар ҷавоби ин мақсади онҳо, Маҳмуди Торобӣ тарафдорони худро дар наздики Бухоро ғун мекунад ва ҷабрдидагонро ба мубориза даъват менамояд.

Тамоми халқи атроф ба шӯришгарон ҳамроҳ мешаванд. Бухоро ба дасти шӯришгарон мегузарад.

Маҳмуди Торобӣ хуб медонист, ки ҳукуматдорони Бухоро бо ёрии муғулон қувваи бисёре ба муқобили шӯриш ғун мекунанд. Вале халқ таҳти роҳбарии Маҳмуди Торобӣ сахт ҷангид. Маҳмуди Торобӣ пешопеши ҷанговарон мерафт. Ҷанг бо парешон ва торумор гардидани душманони халқ тамом шуд. Вале дар ин ҷанг пешвои халқ Маҳмуди Торобӣ ҳалок гардид.

Шӯришчиёни бе пешво монда барои боз ҳам пурқувват кардани шӯриш чора надиданд, дар натиҷа душманон ба муқобили шӯришчиён бо аскарӣ силоҳи зиёде омада шӯришро пахш карданд.

Маҳмуди Торобӣ ҳамчун одами далер, ватандӯст, доно ва халқпарвар дар ёди халқамон абадӣ мондааст.

Раҳим Воҳидов

Луғат:

Хориҷӣ — беруна

Манфиати меҳнаткашон — фоидаи меҳнаткашон

Пешво — раҳбар

Савол ва супоришҳо

1. Дар бораи ҳучуми муғулҳо ба кишвари мо чиҳоро медонед?
2. Маҳмуди Торобӣ кӣ буд? Вай чаро бар зидди муғулҳо мубориза бурд?

Дарси 41.

ИМОМ БУХОРИЙ

(Омӯзгор нақл мекунад)

Имом ал-Бухорӣ (номи аслиаш Абӯабдуллоҳ Муҳаммад ибни Исмоили Бухорӣ) 21-уми июли соли 810 дар Бухоро таваллуд шудааст.

Падараш Исмоил бо савдо машғул шудааст. Модараш низ зани оқила буд. Баъди вафоти падараш бо тарбияи ӯ модараш машғул гардидааст. Вай аз хурдсолиаш ба илму ҳикмат меҳр мондааст. Хусусан ҳадисҳоро бо шавқи тамом мешуниду аз ёд мекард. Аз ҳадисшиносони машҳур — ал-Доҳилӣ, Муҳаммад ибн Салом ал-Пойкандӣ, Муҳаммад ибн Юсуф ал-Пойкандӣ, Абдуллоҳ ибн Муҳаммад ал-Маснадӣ ва ғайраҳо сабақҳо гирифтааст.

Соли 825 Имом Бухорӣ бо бародар ва модараш ба Макка меояд. Сонӣ бародар ва модарашро ба Бухоро мегардонад. Худаш зиёда аз шаш сол ба шаҳрҳои Ҳиҷоз, Макка, Мадина, Тоиф, Ҷидда, Басра, Куфа, Марв, Балх, Ҳирот, Нишопур сафар намуда ҳадис ҷамъ меоварад. Ба Бухоро баргашта ба тарғиби илми ҳадис машғул мешавад. Ин кори ӯ ба ҳокими он-вақтаи Бухоро Холид ибн Аҳмад аз-Зухлӣ маъқул намешавад. Аз ин сабаб Имом Бухорӣ Бухороро тарк карда, аввал ба Пойкент, сонӣ ба яке аз деҳаҳои наздики Самарқанд Хартанг мекӯчад ва то охири умраш (31 августи соли 870) дар ҳамон ҷо зиндагӣ мекунад.

Имом Бухорӣ зиёда аз 20-то китоб навиштааст. Машхуртарини онҳо инҳоянд — «Ал-Ҷомеъ ас-саҳеҳ» («Маҷмӯаи боварибахш»), «Ал-Адаб ал-муфрад» (Дундонаҳои адаб), «Ат-Таърих ал-кабир» («Таърихи калон»), «Тафсир ал-Қуръон» («Тафсири Қуръон»).

Дар манбаъҳо қайд карда мешаванд, ки Имом Бухорӣ қариб 600 000 ҳадисро аз ёд карда будааст. Вай ҳамин ҳадисҳоро ба гурӯҳҳо ҷудо намуда, боварибахштарини онҳоро дар китобаш — «Ал-Ҷомеъ ас-саҳиҳ» дохил намудааст.

Дар яке аз рӯзҳо амир Холид ибн Аҳмад ба Имом Бухорӣ одам фиристонда, чунин мефармояд: «Рафта гӯй, китобҳояш «Ал-Ҷомеъ ас-саҳиҳ» ва «Ат-Таърих»-ро оварда, ба ман хонда диҳад». Имом Бухорӣ ба шахси ин хабарро оварда нигоҳ карда мегӯяд: «Ту ба вай рафта гӯй, ман илмро хор намуда, ба таги дари ҳокимон гирифта намебарам. Ба кӣ илм даркор бошад, худаш ҷустуҷӯ кунад. Агар ин суҳанам маъқул наояд, фармони амир дар дасти худаш». Амир инро фаҳмида, фармудааст, ки муҳаддиси маъруф аз шаҳр баромада равад.

Баъди соҳибистиклол гаштани Ватани бостониамон дар қатори як гурӯҳ алломаҳои кишварамон номи Имом Бухорӣ ҳам аз нав зинда карда шуд. Ҳадисҳои ҷамъовардаи ӯ нашр карда шуданд. 1225-солагии таваллуди аллома васеъ ҷашн гирифта шуд. Мақбараи дар қишлоқи Хартанги Самарқанд будаи ӯ аз нав таъмир гардида, ба зиёратгоҳ табдил дода шуд.

Аз «Энциклопедияи Миллии Ўзбекистон»

Луғат:

Ҳадис — суҳанҳои пандомезе, ки аз Муҳаммад (с) ба мо мерос мондааст.

Сабақ — таълим.

Муҳаддиси маъруф — донандаи машҳури илми ҳадис, ҳадисдони машҳур.

Бостонӣ — қадимӣ.

Аллома — донандаи илмҳо, донишманд.

Намунаҳо аз ҳадисҳои ҷамъовардаи Имом ал-Бухорӣ

1. Одаме, ки ҳангоми ҷаҳлаш баромадан ҳам худаширо нигоҳ дошта метавонад, шахси бақувват аст.

2. Фазилати беҳтарини ба инсонҳо додашуда ахлоқ аст.

3. Ба одамони бад муомилаи нағз кардан пеши балоро гирифтани аст.

4. Ҳақиқатро, сухани ростро эътироф накардан ва дигаронро аз худ паст ҳисоб кардан кибр аст.

5. Падар ва модарро ҳақорат додан гуноҳи калон аст.

6. Ба падарат нағзӣ кардан хоҳӣ, бо наздикони ӯ алоқаро нақан.

Савол ва супоришҳо

1. Имом ал-Бухорӣ кӣ буд? Дар бораи ҷавонии вай маълумот диҳед.
2. Имом ал-Бухорӣ чаро ба ҷамъовариҳои ҳадисҳо шурӯъ намуд?
3. Китобҳои навиштаи Имом ал-Бухориро номбар кунед.
4. Мақбараи Имом ал-Бухорӣ дар куҷо ҷойгир шудааст?

Дарси 42. ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Забони амал аз забони сухан фаҳмотар аст.
2. Фикри забондароз кӯтоҳ аст.
3. Лағжидани забон бадтар аст аз лағжидани пой.
4. Ҳар сухан ҷавоб дорад.
5. Агар сухан нуқра бошад, хомӯшӣ тиллост.
6. Хомӯшӣ низ ҷавоб аст.
7. Ҳайвонро аз гӯш медоранд, инсонро аз забон.
8. Файрат муваффақияти аввалин аст.
9. Замин модари ҳама.
10. Марди таҷрибадор — беҳ аз марди хирадманд.
11. Қатра-қатра кӯл мешавад.
12. Ҳар кор охир дорад.
13. Агар ба касе некӣ кардӣ, хомӯш ист, агар ба ту некӣ кунанд, ба дигарон нақл кун.
14. Некӣ куну ба дарё андоз.
15. Некӯӣ одамро зинат медиҳад.
16. Дарахтеро, ки ба ту соя меафканад, набур.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро хонед ва аз ёд кунед.
2. Мазмуни онҳоро аз устодатон пурсида гиред.

Дарси 43. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Қахрамонписареро нишон диҳед, ки бар зидди лашкари Дорои I мардонавор ҷангидааст.

А) Спитамен; Б) Торобӣ; В) Шерак.

2. Кадоме аз ин ёдгориҳои таърихӣ дар Бухоро ҷойгир шудааст?

А) Арк; Б) Бибиҳоним; В) Тиллокорӣ.

3. Кадоме аз қахрамониҳои зер бар зидди Искандари Мақдунӣ мубориза бурда буд?

А) Шерак; Б) Маҳмуди Торобӣ;
В) Спитамен.

4. Кадом қахрамони ватанпарвар барои Ватан ба бурида шудани бинию гӯшҳояш розӣ шуда буд?

А) Темурмалик; Б) Шерак; В) Торобӣ.

5. Китоби «Ал-Ҷомеъ ас-саҳиҳ» ба қалами кӣ мансуб аст?

А) Ибни Сино; Б) Садриддин Айнӣ;
В) Имом Бухорӣ.

6. Муқаннаъ бар зидди кӣ мардонавор мубориза бурдааст?

А) муғулҳо; Б) арабҳо; В) македониҳо.

7. Маҳмуди Торобӣ бар зидди кадом истилогарон мардонавор ҷангида буд?

А) арабҳо; Б) муғулҳо; В) македониҳо.

8. Имом ал-Бухорӣ кӣ буд?

- А) ҷанговар; Б) шоир;
В) ҳадисҷамъкунанда.

9. Зарбулмасали «Ҳар кор охир дорад» ба кадом мавзӯъ мансуб аст?

- А) некӣ; Б) меҳнат; В) суҳан.

Фасли 5. БАРФИ НУҚРАФОМ ОЯД, ҲАМ СУБҲУ ҲАМ ШОМ ОЯД

Дарси 44. ЗИМИСТОНИ ДИЛРАБО

Шамол бо шиддат мевазад. Ин шамоли хуноки зимистон буд. Шамол баргҳои охирини дарахтҳоро низ ба замин мерезонд. Ҳаво салқин аст. Аз атроф ҳар вақт овози ғурриши шамол меояд. Дарахтон мечунбанд. Борон борида меистад.

Бегоҳӣ ҳаво сахт хунук шуд. Шаби дароз барф борид, чӯйҳо ях бастанд. Ҳамаи дарахтон либоси сафед пӯшиданд. Рӯи ҳавлӣ ва бому деворҳо сафед шуданд.

Бачагон, ки аллақай либосҳои зимистонашонро пӯшида буданд, баъд аз дарс дар майдони мактаб барфбозӣ мекарданд. Онҳо «зимистон, зимистон!» — гӯён фарёд менамуданд. Онҳо аз барф одам сохтанд. Одами барфӣ хеле зебо баромад. Чашмҳои одами барфиро аз ангишт сохтанд. Ба ҷойи бинӣ картошка монданд. Мӯи он аз шохи дарахту дандонҳояш аз сангчаҳо буд. Бачагон ба дасти одами барфӣ бел ва ҷорӯб доданд. Баъд аз бозӣ онҳо шоду хурсанд ба хона рафтанд.

Савол ва супоришҳо

1. Фасли зимистон кадом моҳҳоро дар бар мегирад?
2. Ин фасл бо кадом хусусиятҳояш фарқ мекунад?
3. Кадом бозӣҳои зимистонаро медонед? Оё шумо ҳам Бобои барфӣ сохтаед?
4. Дар хона оиди сифатҳои фасли зимистон ҳикоячае навишта оед.

Дарси 45.

ЯНВАР

Ҳар боре соли нав
Аз январ сар мешавад,
Календар ҳам инчунин
Аз январ сар мешавад.

Дар водию дар кӯҳсор
Меборад барфи бисёр,
Дар кишварҳои шимол
Дашту сахрою кӯҳсор
Меҳобад дар зери барф
То худи фасли баҳор...

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва мазмунашро нақл карда диҳед.

Дарси 46.

МҶРЧАҲО ВА ЧИРЧИРАК

(Масал)

Дар яке аз рӯзҳои офтобии зимистон гурӯҳе аз мӯрчагон машғули хушк сохтани донаҳои гандум буданд, ки дар хонашон аз тарафи онҳо ҷамъ шуда буд. Чирчираке, ки гурӯснагӣ ба ҷонаш расида буд, аз он ҷо мегузашт. Мӯрчагонро дид, ки бо хушҳолӣ кор мекарданд, наздашон рафта илтимос кард, ки ба ӯ каме физо диҳанд. Мӯрчагон аз ӯ пурсиданд:

— Чаро физои худро дар тобистон захира накардӣ?

Чирчирак гуфт:

— Ман он қадар фурсат надоштам. Рӯзу шаби ман дар тобистон бо сароидан мегузашт.

Мӯрчагон бо истехзо ба ӯ гуфтанд:

— Вақте ту он қадар аҳмак будӣ, ки тамоми тобистонро ба сароидан тамом кардӣ, беҳтар аст ҳоло бо шиками гурусна ба рақс машғул шавӣ.

Ҳикмат: Оқибатандешӣ шарти ақл аст.

Савол ва супоришҳо

1. Мӯрчаҳо бо чӣ кор машғул буданд.
2. Чирчирак аз онҳо чӣ илтимос кард?
3. Мӯрчаҳо чӣ ҷавоб доданд? Аз ҳикояча чӣ хулоса баровардед?

Дарси 47.

АЗ ҲУНАРИ ХУД ШОДЕМ

Зимистон, дар зери барф
Пинҳон гардида замин...
Бо дасти худ месозем
Хоначаи нозанин!
Дару девори онро
Месозем аз барф.
Даҳлезашу айвон
Месозем аз барф.
Бобои хонабонро
Месозем аз барф.
Бузаку бузғоларо
Месозем аз барф.
Говаку гӯсоларо
Месозем аз барф.
Сағбачаҳову харгӯш
Месозем аз барф.

Ҳар чӣ ояд ба мо хуш
Месозем аз барф.
Бинокори устодем,
Аз ҳунари худ шодем.

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Дар шеър оиди кадом «хунар»-и бачаҳо сухан меравад?
3. Шумо ҳам оё ин «хунар»-ро соҳибед?

Дарси 48.

ПАЙРАҲА

Ҷалоломакро на фақат Муҳаббат, балки тамоми бачаҳои маҳалла дӯст медоштанд. Вай баъзе рӯзҳо онҳоро ба мошин савор карда, шаҳро тамошо медод.

Ҷалоломак ба борону лой нигоҳ накарда, ба ҷойи кораш мерафт. Муҳаббат, ки дар паси тиреза нишаста буд, Ҷалоломакро дида, даст афшонд, вале ӯ духтарчаро надид.

Муҳаббат боз даст афшонд, вале дар ҳамин вақт пои Ҷалоломак лағжид ва ӯ бо тамоми ҷасади бузурги худ ба лой афтид.

Муҳаббат давида берун баромад, аммо Ҷалоломакро надид. Ӯ дер фикр карда наистода, ба хонашон омад ва сатилчаашро гирифта берун баромад. Сатилчаашро аз рег пур карду

ба назди ҳавлии Ҷалоламак бурда рехтан гирифт. Ин кори ўро бачаҳои маҳалла диданд ва сабабашро пурсида, аз воқеаи рӯйдода бохабар гардиданд. Пас аз ин онҳо ҳам бо ҳар чиз рег оварда, ба пеши хонаи Ҷалоламак рехтан гирифтанд.

Бегоҳӣ Ҷалоламак аз кор омада, пайраҳаро диду бо тааҷҷуб худ ба худ гуфт:

— Кӣ ба ин ҷо рег оварда рехтааст?

— Мо, — ҷавоб дод Муҳаббат, ки дар назди тиреза менишаст ва суханони ўро шунида буд.

— Чаро?

— Хостем, ки шумо дигар налағжед.

Ҷалоламак афтиданаширо ба хотир оварда, хандид ва ба дӯстони хурдтараки худ таҳсин гуфт.

А. Фафуров

Ҳикмат: Аз хубон — шарофат.

Савол ва супоришҳо

1. Ҷалоламак кӣ буд ва чаро бачаҳо вайро дӯст медоштанд?
2. Муҳаббат ба чӣ гуна воқеа шоҳид шуд?
3. Чаро бачагон ба Муҳаббат ёри расонданд?
4. Аз ҳикояча чӣ хулоса баровардед?

Дарси 49.

ХУШ ОМАДӢ, СОЛИ НАВ

Биё, биё Соли нав,
Табрики моро шунав.
Мо аз ту розӣ ҳастем,
Саргарми бозӣ ҳастем.
Чу ҳалқа саф бастаем,
Арчаро оростаем.
Бобои барфин омад,
Ба кифташ хӯрчин омад.
Савғои бисёр овард,
Чормағзу анор овард.
Ба ҳама озодӣ шуд,
Ҷаҳон пур аз шодӣ шуд.
Муборак соли нав, — гуфт,
Бахту иқболи нав, — гуфт.
Иди калон ба по шуд,
Соли кӯҳан адо шуд.

Асад Гулзода

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

ҲИКМАТИ ЯҚДИЛӢ

(Ҳикоя)

Ҳикоят мекунанд, ки пирамарде якчанд писар доштааст. Писаронаш ба якдигар дӯсту якдил набудаанд ва аз ин рӯ, миёни онҳо ҳар рӯз як нохушиё сар мезадааст. Пирамард аз ин ҳол дилгиру хафа шудааст. Фикр карда оқибат чорае андешидааст. Вай як рӯз писаронашро ба наздаш даъват намуда, ба дасти онҳо як даста навдаро додааст. Сонӣ фармудааст, ки онро шикананд. Писарон ҳарчанд зӯр задаанд, дастаи навдаро шикаста натавонистаанд. Пирамард дастаи навдахоро кушода, ба писаронаш яктоӣ тақсим карда додааст. Писарон онро ба осонӣ шикастаанд.

Пирамард ба писаронаш чунин гуфтааст:

— Ана худатон дар амал дидед, агар дӯсту иттифоқ бошед, шуморо ҳеҷ кас шикаст дода наметавонад. Агар якдигарро бад дида, аз ҳам чудо бошед, шуморо ба осонӣ шикаста нобуд мекунанд. Фаромӯш накунед, ки дар якдилию дӯстӣ ҳикмат бисёр аст.

Савол ва супоришҳо

1. Пирамард аз писаронаш чаро хафа буд?
2. Вай барои аҳлу якдил кардани писаронаш чӣ чора андешид?
3. Аз ҳикоя чӣ хулоса баровардед?

Дарси 51.

ДАР ГИРДИ АРЧА

Соли нав омад,
Шоду ғазалхон.
Табрик созем
Онро рафиқон.

Дар кор чобук,
Дар хондан аъло —
Мо насли хушбахт,
Мо насли доно.

Имрӯз — рӯзи
Якуми Январ,
Рӯзи муборак,
Рӯзи мунаввар.

Гардем фардо
Донотар аз ин.
Ояндаи мо
Зеботар аз ин.

Чун одамони
Ин мулки аъзам,
Бин, арчаи мо
Сарсабзу хуррам.

Дар қуллаи кӯҳ
Барф аст тобон,
Лек хонаи мо
Гарму чароғон.

Рақсему бозем
Дар гирди арча,
Хурсандӣ созем
Дар гирди арча.

Абдумалик Баҳорӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро аз ёд кунед.
2. Мазмуни шеърро нақл карда диҳед.

ЧИСТОНҲО

Садуқчаи зулбиё,
Худбандаку худкушо (ХҶ)

Сандуқчаи зарбандӣ
Худкушою худбандӣ. (ХҶ)

Аз осмон ғалтад, намешиканад,
Аз дарахт ғалтад, мешиканад.

Аз осмон афтад, намешиканад,
Аз бом афтад, мешиканад.

Мепараду параш не,
Мешинаду пояш не.

Савол ва супоришҳо

1. Чистонҳоро хонед ва ҷавобашро ёбед.
2. Дар бораи зимистон боз чӣ гуна чистонҳоро медонед?

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Дидадаро шав, ба дида ҷо шав.
2. Дил кушода бошад, дар кушода.
3. Дил ёбу қанд хӯр.
4. Хонаам коза бошад,
Дилакам тоза бошад.

5. На сих сӯзаду на кабоб.
6. Аввал бубин ҷойи худ,
Баъд бимон пои худ.
7. Ба бом барой, фаромаданаширо ҳам ан-
деша кун.
8. Бори қаҷ ба манзил намерасад.
9. Девор муш дорад, муш гӯш.
10. Кӯр асояширо як бор гум мекунад.
11. Санги даркорӣ вазнинӣ надорад.
12. Ҷомаи бомаслиҳат кӯтоҳ намеояд.
13. Аз худ рафтӣ, аз халқ рафтӣ.
14. То риш набарорӣ ба кӯса наханд.
15. Нона калон газу гапа калон назан.
16. Буруташиро табар намебурад.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро хонед.
2. Мазмуни ҳар як зарбулмасалро шарҳ диҳед.
3. Дар мавзӯҳои болоӣ худатон ҳам зарбулмасалҳо
гӯед.

Дарси 54. ҶАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

**1. Фасли зимистон кадом моҳҳоро дар бар ме-
гирад?**

- А) декабр, январ, феврал;
- Б) январ, феврал, март;
- В) ноябр, декабр, январ.

2. Муаллифи шеъри «Январ»-ро ёбед.

- А) Гулчеҳра Сулаймонова;
- Б) Нӯъмон Розик;
- В) Мирсаид Миршакар.

3. Ҷалоломак қаҳрамони кадом ҳикоя аст?

- А) «Пайраҳа»;
- Б) «Мӯрчаҳо ва чирчирак»;
- В) «Ҳикмати яқдилӣ».

4. Байти «Соли нав омад, Шоду газалхон» аз кадом шеър гирифта шудааст?

- А) «Дар гирди арча»-и А. Баҳорӣ;
- Б) «Аз хунари худ шодем»-и М. Миршакар;
- В) «Барфи аввал»-и Г. Сулаймонова.

5. Зарбулмасали «На сих сӯзаду на кабоб» ба кадом мавзӯ мансуб аст?

- А) кибру ғурур; Б) эҳтиёткорӣ; В) дилҷӯӣ.

6. Ҷавоби чистони зерро ёбед:

Аз осмон афтад, намешиканад,
Аз бом афтад, мешиканад.

- А) ях; Б) барф; В) шиша.

Фасли 6. МО ВАТАНРО ПОСБОНЕМ, ТОЛИБИ СУЛҲИ ҶАҲОНЕМ

Дарси 55.

ДАР ПОСБОНИИ ВАТАН

Дар посбонии Ватан
Истодагӣ мо марду зан.

Сарҳади моён, эй хушо,
Қулфасту маҳкам доимо...
Гар душман аз роҳи ҳаво
Созад ҳучум бар зидди мо,
Аэропланҳо мепаранд,
Андар ҳаво саф мекашанд...
Бо бомҳои саршикан
Аз роҳи хушкӣ гар ба мо
Душман ҳучум орад, бидон —
Танкистҳову тўпчиён,
Сарҳадчию снайперон,
Созанд ўро торумор...

Чӯяндаи сулҳем мо,
Бар зидди ҷангем доимо,
Аммо агар абри сияҳ
Хоҳад бипӯшад рӯи маҳ,
Он дам тамоми қувваҳо
Тӯфон барин андар ҳаво—
Созанд ўро торумор!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар шеър кадом сифатҳои сарҳадчиён ифода гаштааст?
3. Мо чаро посбонони сарҳади ватанамонро ин қадар ҳурмат мекунем?

Дарси 56.

ВАТАНАМ

(Суруд)

Аз ҳама зебо Ватанам,
Мулки дилоро Ватанам,
Боби тамошо Ватанам.
Умеди фардо Ватанам.

Хотири ҷамъи модарон,
Хонаи ёру дӯстон,
Ба дӯши худ гирифтаӣ,
Ташвиши дунё, Ватанам!

Ба сӯйи ту чашми ҷаҳон
Ки бо умеди нигарон,

Хушо, ки ту зодгаҳӣ
Сулҳи мадоро, Ватанам!

Олами барҳавои мо,
Боиси шодиҳои мо,
Ҷарангоси садои мо
Туй, ту, якто Ватанам!

Гулчеҳра Сулаймонова

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар бораи Ватан боз чӣ гуна шеърҳо медонед?

Дарси 57.

БАЧАИ ЗИРАК

Назаршоҳ писарчаи миёнақади тезҳаракат буда, чеҳраи гандумгун дорад. Аз чашмони дурахшонаш ҳамеша аломати фараҳмандӣ намоён аст.

Назаршоҳ имсол дар синфи сеюм меҳонад. Ӯ дар бораи сарҳадчиён бисёр ҳикояҳо шунидааст.

Боре Назаршоҳ ба мактаб мерафт. Ногоҳ дар ҷояш истода монд. Ӯ тахминан сад метр дуртар аз роҳи қишлоқ марди ношиносро дид.

— Ин одами ношинос аз кучо пайдо шуд? — фикр кард Назаршоҳ. — Барои чӣ ба гирду атроф парешонҳолона назар меандозад? Дар қишлоқи мо ин тавр одам нест. Эҳтимол ӯ вайронкунандаи сарҳад бошад. Рафта ба бо-боям хабар медиҳам.

Писарбача ба кадом тараф рафта истодани шахси номаълумро як бори дигар аз назар гузаронду ба тарафи ҳавлиашон давид.

Бобо ва акаи ӯ дар ҳавли буданд. Назаршоҳ ба онҳо воқеаро гуфт ва онҳоро ба ҷойи воқеа бурд.

Онҳо ҷасуруна амал карда, душманро дастгир карданд ва ба сарҳадчиён супурданд.

Пас аз даҳ рӯз ба қишлоқ афсари сарҳадчиён омад. Ӯ писарбачаро ба оғӯш гирифта бӯсид ва мукофоти қиматбаҳои командири застараваро супурд. Вай боз таъкид намуд, ки Назаршоҳ бачаи зирак аст ва аз ӯ сарҳадчиин моҳире мебарояд.

Савол ва супоришҳо

1. Назаршоҳ кӣ буд?
2. Одами бегона ба чашми писарбача чаро шубҳанок намуд? Вай чӣ кор кард? Агар Шумо ба ҷойи Назаршоҳ мебудед, чӣ кор мекардед?
3. Афсари сарҳадчиён ба Назаршоҳ чаро тӯҳфа дод?

Дарси 58.

ЭЙ МУЛКИ ХУРРАМ

Эй мулки хуррам,
Эй гулшани мо,
Ту ин қадар ҳам
Сарсабзу зебо!

Ман дар бари ту
Дилшод ҳастам.

Бикшодаи ту
Дарҳои мактаб,
То дар намонам
Дар роҳи матлаб.

Фардо, ки ман ҳам
Мешавам калон,

Мисли кабу́тар
Озод ҳастам.

Хизмати туро
Мекунам аз чон.
Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро овоз бароварда хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар синфи сеюм Шумо боз кадом шеърҳои Али Бобоҷонро хондаед? Шеърҳои ин шоир бо кадом хусусияташ ба Шумо маъқул мешаванд?

Дарси 59.

ОРЗУИ ҚОДИРБОБО

(Ҳикоя)

«Касби ўро кӣ интиҳоб мекарда бошад?». Дар рӯзҳои охир ҳамин хаёл Қодирбоборо каме ба андеша андохта монд. Имсол ба ҳаштод медарояд. Умр мисли дарё даргузар аст, то як чашм кушода пӯшондан ба ҳамин синну сол расид. Ватани озоду мустақилро дида ҳазорҳо шуқр мекунаду аммо ҳамон фикру андешаҳо ўро ором намегузоранд.

Вақте ки дар шаҳри Асака сохтмони заводи коркарди мошинҳои сабукрав сар шуд, вай ҳоло хеле чаққон ва бақувват буд.

Бо шавқу завқ дар қатори аввалинҳо ба кор омад. Акнун автомобилҳои худамон мешавад гуфтагӣ фикру хаёлҳои ширин ба ў қанот бахшида, ба як хурсандиаш даҳ хурсандӣ зам намуд. Вақте ки турнақатор шуда баромадани автомобилҳои ўзбек — «Тико», «Damas», «Nek-

siya»-хоро дид, худаширо одами бахтноктарини дунё ҳис намуд. Ў хеле мамнун буд, ки мустақили ба ў чунин имкониятро дод.

Вай ба наберааш, ки расм мекашид нигоҳ кард. Корашро кӣ давом медиҳад акнун? Писари калониаш аз роҳи иқтисод рафт, ду духтараш омӯзгор. Агар боз як писараш мешуд, балки касби падарашро интихоб менамуд?! Одам пир шавад ҳам хотирчамъ зиндагӣ карда наметавониастааст-да ...

Вай беихтиёр ба тарафи наберааш ҳам шуд.

— Расми чихоро кашида истодаӣ, Пӯлодҷон?

— Машинаҳои худамонро! Мана инаш — «Neksiya», инаш — «Matiz»!

Аз гулӯи Қодирбобо як чиз лағжида гузашт.

— «Касбамро ҳамин набераам давом медода бошад-мӣ?!» — гуфта фикр кард ва ба расмҳои кашидаи ў нигоҳ карда дилаш гум зад.

— Монанд шудааст. Хушрӯй кашидӣ!

— Шумо ҳам ҳамин хел машинаҳо кашидаед-мӣ, бобоҷон?

Қодирбобо чуқур нафас гирифт:

— Не, бачем, ман ин гуна расмҳо накашидаам. Давраи ҷавониам ба солҳои гушнагӣ рост омадааст. Барои як пора нон ёфтан шабу рӯз меҳнат кардаам! – Вай гапро ба дигар тараф тофт.

— Ин расмҳоро барои чӣ кашидӣ, бачем?

— Калон шавам, бобоҷон, машинаҳои зӯр месозам!

Қодирбобо, гўё ки дилаш ба қолабаш афтида бошад, якбора хотирчамъ шуд. Интизориҳои кашидааш ҳамин нест магар?! Вай беихтиёр набераашро ба оғушаш кашида, чашму рӯяшро бўса кард.

— Офарин, бачем! Дар оянда ҳамин хел машинаҳо соз, ки ҳама қоил монанд!

— Бобо номи машинаи навбаромада чӣ буд?

— «Spark», бачем, «Spark»!

— Аз они ман «Samo» мешавад, бобочон!

Қодирбобо ўро ба оғушаш сахттар кашид.

— Орзу қардан айб нест, бачем, «нияти нағз — ними давлат!». Ихтироъгари зўри машинаҳои ўзбек шав! Илоҳо, машинаҳои ту ба мардуми тамоми дунё хизмат кунанд!

— Маро ба заводи Асака гирифта баред, бобочон!

— Шуд, баъди ба таътил баромаданат ба ту заводи нишон медиҳам. То он вақт «панҷ»-хоро зиёд қардан гир!

Пӯлодчон имрӯзҳо бо баҳои аъло хонда, меҳодад тезтар ба таътил барояд.

Тулқин Ҳайит

Луғат:

Зам — илова қардан, пайвастан.

Савол ва супоришҳо

1. Дар Ўзбекистон чӣ гуна машинаҳо истехсол мешаванд?
2. Фарқи онҳо аз дигар автомобилҳо дар чист?

3. Қодирбобо соҳиби чӣ гуна касб аст?
4. Вай чӣ орзу дошт? Орзуи ӯ амалӣ мешавад ё не?
5. Дар бораи Пӯлодҷон нақл карда диҳед.

Дарси 60.

ЎЗБЕКИСТОН

Ўзбекистон, сарзаминат пурсаховат, пуршараф,
Рафтааст овозаи ту ҳар кучову ҳар тараф.
Оламиён дидаанд, эй кишвари ман, аз ту нафъ,
Фахрмандам, ман аз ин рӯ Ўзбекистон, шод бош!

Рӯдакию Ал-Бухорӣ, Яссавию Нақшбанд,
Ибни Сино, ҳам Улуғбек, Айнӣ фарзанди туанд.
Номи ту боло бибурданду баранд имрӯз чанд,
Баҳри ободии халқи ҳеш боз обод бош!

Зери хокат кони ганҷу рӯйи он пурнеъмат аст,
Пахтазори беканорат шӯҳратори миллат аст.
Обу нони ту маро аз дурри дарё қимат аст,
Шод бош, эй кишвари озодмардон, шод бош!

Халқҳо ин дам ба ту гардид бас ёру қарин,
Рӯ ба рӯ гардида гӯянд: Ўзбекистон офарин!
Дар мақоми раҳбарӣ кори мардонро бубин,
Ўзбекистони муқаддас, то абад озод бош!

Холназар Худоназаров

Савол ва супоришҳо

1. Шоир чаро Ватанамон — Ўзбекистонро ин қадар дӯст медорад?

2. Ўзбекистон бо кадом фарзандонаш фахр мекунад?
Дар бораи онҳо чиҳоро медонед?
3. Шеърро ифоданок хонед ва мазмунашро нақл карда диҳед.

Дарси 61.

ДАР ОДОБИ СУХАН ГУФТАН

Инсон бояд:

— Дар вақти сухан гуфтан овоз баланд накунад.

— Дар вақти сухан гуфтан ба чапу рост нигоҳ накунад.

— То фикр накунад, сухан нагӯяд, то пушаймон нашавад.

— Дар вақти сухан гуфтан ба рӯи шунаванда наҷаҳад ва сухани сахт нагӯяд.

— Дар миёни сухани мардум сухан нагӯяд ва сухани гӯяндаро набурад.

— Бисёр гап назанад, ки бисёр гуфтан нишонаи камақлӣ аст.

Дар одоби салом додан

— Савора ба пиёда салом диҳад.

— Рост истода бар нишаста салом диҳад.

— Хурдсол ба калонсол салом бояд диҳад.

— Ҳангоми салом додан рӯй хандон ва пешонӣ кушода бояд бошад.

— Бо ишорат салом надиханд, балки овоз бароварда «Ассалому алайкум» ё «Салому алайкум» гӯянд, агар ба ҷамоа салом додан лозим ояд, «Ассалому алайкум» мегӯянд.

Хусайн Воизи Кошифи

Савол ва супоришҳо

1. Талабҳои ба одоби сухан гуфтан ва салом додан гузошташударо аз ёд кунед.
2. Дар бораи сабабҳои ба миён гузошта шудани талабҳои болоӣ фикр кунед ва онро ёбед.

Дарси 62.

ХОКИ ВАТАН

Орад ҳавои намнок,
Ба димоғам бўи хок.
Бӯяки хоки Ватан,
Беҳ аз сад мушки Хутан.
Хоки Ватан дармонам,
Бо ӯ ман дар намонам.
Ба сад тиллою дирам,
Ба садҳо боғи Ирам.
Ҳаргиз намедиҳам ман,
Зарраи хоки Ватан.

Маҳбуба Неъматзода

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.

Дарси 63. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Муаллифи шеъри «Дар посбонии Ватан»-ро ёбед.

- А) Мирсаид Миршакар; Б) Убайд Раҷаб;
В) Нӯмон Розик.

2. Муаллифи шеъри «Хоки ватан»-ро ёбед.

- А) Г. Сулаймонова; Б) М. Неъматзода;
В) М. Миршакар.

3. Дар кадом ҷавоб яке аз рукнҳои одоби саломдиҳӣ дуруст нишон дода шудааст?

- А) нишаста ба рост истода салом медиҳад;
Б) рост истода ба нишаста салом медиҳад;
В) пиёда ба савора салом медиҳад.

Фасли 7. ҲАМСОЛИ МАН — ҲАМБОЛИ МАН

Дарси 64.

ПАНДИ КИТОБ

Хоҳӣ, ки доно шавӣ,
Шахси тавоно шавӣ,

Бош зи ман баҳраёб,
Ҳикмати ман беҳисоб.

Гиру зи дастат намон,
Гаштаю баргашта хон!

Лек фақат зинҳор
Тоза нигоҳам бидор!

Хат нанавис ту ба ман,
Аз варақам ҳам накан!

Ман ба ту ҳастам рафиқ,
Бош ба фикрам шарик!

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Шумо китобхоятонро тоза нигоҳ медоред ё не?
3. Пандҳои китобро ҳама вақт дар ёд нигоҳ доред.

Дарси 65.

ДАР ОДОБИ ТАОМ ХҶРДАН ВА ОБ НҶШИДАН

- Пеш аз таом хӯрдан даст шустан.
- Таом ба дасти рост хӯрдан.
- Ҳангоми таом хӯрдан ба луқмаи касе на-нигаристан.
- Таомро аз гӯшаи коса хӯрдан.
- Ҳангоми таом хӯрдан агар луқма аз даст биафтад, бардоштан ва агар олуда шуда бошад, пок кардан ва хӯрдан.

— Дар вақти таом хӯрдан ба ҷое така накардан.

— Дар вақти таом хӯрдан сар нахоридан.

— Дар вақти таом хӯрдан бинӣ пок накардан.

— Таом дар даҳон ба касе сухан нагуфтан.

— Баъд аз таом хӯрдан дастро шустан.

* * *

— Ҳангоми об нӯшидан ба се дам об би-хӯрдан.

— Ҳар бор зарфи об аз даҳон боз гирифтан.

— Нишаста об хӯрдан.

— Аз зарфи бузург об нахӯрдан.

Хусайн Воизи Кошифӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шумо ҳангоми таом хӯрдан ба талабҳои болоӣ риоя мекунед ё не?
2. Чаро ба таомхӯрӣ чунин талабҳо гузошта шудаанд? Дар ин бора фикратонро баён кунед.

Дарси 66.

ХАТИ ЧАЛМОҚӢ

Ин чӣ хат, ин чӣ хати чалмоқӣ,
Сатрҳояш ҳаму болою уреб.

Ин чӣ ҳарф асту ҳиҷо, ё аҷабо,
Панҷаи мурғ барин қаччу килеб.

Ин чӣ хат, ин чӣ хати номафҳум,
Хати безеб, чу дарбеҳ ба либос.

Вой, аз дидану аз хондани он
Чашми бино ба ниҳеб асту ҳарос!

Оқиз аз хондани ин хат ҳастем,
Ку, биёбед шумо соҳиби он!
Ояду ӯ хати худ хонда диҳад,
Бикунад мушкили моро осон.

Баҳри ин сон хати бад ҳайфи қалам,
Каси беҳавсаларо нест ҳунар!
Ҳайфи ин коғази чун шир сафед,
Ҳайфи вақте ки ҳадар рафт, ҳадар!

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Дар шеър чӣ гуна камбудии хонандагон зери танқид гирифта шудааст?
3. Хушхатӣ чӣ фазилат дорад?
4. Дар синфи Шумо низ бадхатҳо ҳастанд ё не?

Дарсҳои 67–68.

КИСА

(Омӯзгор нақл мекунад)

Падари Нурмат Илҳомака пардаҳои тирезаро кушоду ба диван паҳлӯ зада, ба китобхонӣ даромад.

Ана дар ҳамин сукунат аз ҷониби ҷевоне, ки дар баҳши болои хона меистод, «чип... чип...» овозе шунида шуд. Илҳомака гӯш андохта, аммо чӣ буданашро фаҳмида натавониста, хонданро давом дод. Аз миён хеле вақт гузашту боз ҳамон овоз такрор ёфт. Чӣ бошад?

Муш? Дар хона муш набуд-ку? Илҳом-ака айнакашро рӯи китоб ниҳода, аз ҷой хест ва рафта, дари ҷевонро кушод.

Дар ин лаҳза андаруни ҷевон кисаҳо миёни худ гуфтугузор доштанд. Сарулибоси аз ҳама хурд — костюми Нурмат чангаки симбофтро канда кунам мегуфт. Ду киса паҳлӯи он чунон буданд, гӯё яктой тӯбро зӯран андохта бошанд. Азбаски кисаи рост аз чап вазнинтар буд, ҳамон тараф яклаба.

— Ту ки шарики ман бошӣ, борро баробар бардор-дия. Аҳволи маро бин, қариб канда шуда равам, — гуфт кисаи рост.

— Ба ман чӣ, аз худат дон, ҳар чиро андозад, лом намегӯӣ-дия, — посух кард кисаи чап.

Чизҳое, ки андаруни ҳар ду киса дарҳам-барҳам мехобиданд, ба гап даромаданд.

— Хайрият, найзаам дар даруни ана ин хаткӯркунак ҷой шуд, набошад, кисаро сӯрох карда, ба паҳлӯи Нурмат медаромадам, — гуфт паргор.

— Ман чӣ кор кунам, ба гап сар кард алмос, — медонӣ дамам чӣ хел тез, расам-нарасам, шарт мебурам. Инро ҳама нағз медонад. Ба ҳамин нигоҳ накарда, ман ҳозир дар миёни шумоён луб-луч нишастаам.

— Боз афсӯс будааст, — бо хашму ғазаб гуфт навори аксбардорӣ, маро ба кадом ҳолат расондӣ? Ҳоло ягон бор ба ҳолати аксбардорӣ надаромадааму ту маро пора-пора кардӣ.

Қуттии вазелин, буҷул, шонаи шикаста, шишаи пенитсиллин, ғалтаки ресмон «дуруст» гӯён, сухани наворро тасдиқ карданд. Танҳо қалам аз ҳамовозӣ худдорӣ кард, зеро вай ақидаи худро дошт.

— Яъне чӣ хел? — гуфт вай, — дар миёни мо танҳо алмос зиёдатию дигарон даркорӣ. Ҳозир «дуруст» гуфтагиҳо ҳам ин чоро ҳолӣ кунанд. Чизи аз ҳама зарур манам... Маро дар киса бардошта гардад, мезебад...

— Ман-чӣ? — гуфт перо, — ҳаштоду шашум мешавам, а, медонед?

— Нақшакашӣ бе ман буд намешавад, — калонписандона гап ҳамроҳ кард хаткушак.

— Чӣ, чӣ? Ман ба кучо мерафтаам, мӯйҳои ланка сих шуданд, — бе ман дили Нурмат торс мекафад.

Ин гапҳо ба иззати нафси мехчаҳо, шикаст-пораи авторучка, сӯзанак, бандак, мехи печдор, ки андаруни кисаи чап буданд, расиданд.

— Мо ҳам ба худамон муносиб обрӯ дорем, — гуфт бо оҳанги ранҷиш мехи печдор, — намехоҳем, ки дар ҷойи зарурӣ кор нафармуда, аз киса ба киса афтода, занг занем.

— Маро намегӯед, то ин вақт чизҳои бисё-реро дӯхта, ҷойҳои даридани сарулибосро дарбеҳ мекардам, — гуфт ғалтаки ресмони сиёҳ, — акнун бошад, ба ҷойи ин маро канда-канда, яке мебинед, ки ба бодбарак бастаанд, яке мебинед, ки ба буҷул баста, ланкабозӣ мекунанд.

Кисаи рост, ки андарунаш чизи бисёр дошт, ба ин гапҳо тоб оварда натавонист.

— Шуд, шуд, ин қадар гап мефурӯшед, — гуфт вай дағалона, — ба ҳамаатон як даҳонӣ сухан диҳанд, то рӯзи дигар ҷоғ мезанед. Агар тамғакоғазҳои гуногун, чиптаҳои кинотеатр, варақҳои тақвимҳо гап зананд, гӯшу майнаро пур мекунанд. Хаёл мекунад, ки часпак (тугма) хап менишаст? Танга-чӣ? Саққоча ҳам як ғелида, ба ман «сухан диҳед» мегӯяд. Эҳҳе, монед-чӣ...

— Саросема нашавед, ба ман сухан диҳед, — гуфт овози маҳини ношинос.

— Ту кистӣ? — пурсид кисаи рост.

— Ман рӯймолчаи хушрӯякам, ки дар миёни сару либоси хоначаи паҳлӯ хобίδαам. Аслан, агар доништан хоҳед, кисаро бояд ба ман ҳолӣ карда диҳед. Нурмат бошад, маро ба киса ҳам намеандозад, ба даст ҳам намегирад.

Ҳама «дуруст, агар ту оӣ, мо ҷоямонро ҳолӣ карда медиҳем» гуфтанд.

Ин дам, кисаи чап, гӯё хурсанд шуда бошад, саҳт атса зад.

— Ҳа, ба хайр? — пурсид кисаи рост.

— Ба димоғам тамоку даромад.

— Ана инаш тамоман нағз не! Ҳоло папирос ҳам ҳаст гӯй?

— Папирос-ку нест, аммо дирӯз як қутии папиросро бардошта гашта будам, — бӯяш ҳоло ҳам нарафтааст.

Дар ин миён Нурмат аз кӯча омада, ба назди падараш надаромада, дар хонаи дигар ба тайёр кардани дарс нишаст. Илҳом-ака ҳамон китоб мехонд. Дигар ба «чип, чип» ҳам эътибор намедод.

Ин дам аз даруни ҷевон, гӯё як каф шағал рехта бошад, овозе баромад. Илҳом-ака тирвор аз ҷой ҷаста хеста, дари ҷевонро кушод. Нурмат ҳайрон ба хона даромад. Бинанд — киса даридаасту он ҳама чизҳое, ки миёни худ гуфтугузор доштанд, паҳну парешон хобидаанд. Илҳом-ака якбора вопас гашта, ба Нурмат чашм дӯхт.

Ду бари рӯйи Нурмат суп-сурх шуд. Сар поин афканда, хомӯш меистод. Илҳомака аз рӯйи одат ҳарфе ба забон наоварда, нигарони ҷавоб буд. Нурмат инро ҳис мекард, аммо забонаш ба гап намехамид. Саранҷом, вақте ки «дигар такрор намекунам» гуфт, падараш рафта ба ҷойи худаш нишаст. Нурмат ба сӯйи ҷевон гузашт...

Раҳмат Файзи

Савол ва супоришҳо

1. Матро ба қисмҳо тақсим намуда, ифоданок хонед.
2. Ба ҳар қисми тақсимкардаатон сарлавҳа гузored.
3. Чаро киса ва чизҳои даруни он ба сухан даромаданд?
4. Чаро ду бари рӯйи Нурмат суп-сурх шуд?
5. Шумо кисаҳоятонро тоза нигоҳ медored ё не?

ВАҚТ

Асо аз сумкааш афтонд
Гаҳи бозӣ қаламдонро,
Ду рӯз аз ҳар кучо ҷуста,
Сипас пайдо кард онро.

Калиди хонаро гум кард
Асои беҳушу беғам.
Ду ҳафта ҷустуҷӯ карда,
Дар охир ёфт онро ҳам.

Асо гумкардаҳояшро
Аз он ки ёфт, хушдил буд.
Валекин вақти қиматро
Чӣ сон ӯ бохт, ғофил буд.

Басе чизе, ки гум кардӣ,
Зи нав ёбӣ, агар кобӣ,
Вале чун гум кунӣ вақтат,
Дигар ҳаргиз намеёбӣ!

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро овоз набароварда хонед.
2. Асо чӣ кор кард?
3. Шоир Асоро чаро ғофил меҳисобад?
4. Шумо ҳам ба аҳволи Асо афтодаед ё не?

ҲАСАН ВА МОҲӢ

(Афсона)

Ҳасан ном бачае буд. Як рӯз Ҳасан ба лаби дарё рафта бозӣ карда менишаст. Дарё мавҷ зада обаш каме дар соҳил кӯлмак шуда монд. Дар кӯлмак як моҳича буд. Моҳича худро ба ҳар тараф мезад. Ҳасан онро ба дасташ гирифта зуд ба дарё партофт.

Аз ин воқеа чанд сол гузашт. Ҳасан бачаи калон шуд. Вай дар дарёи шӯх оббозӣ карда метавонист. Баҳор шуд. Оби дарё калон ва хатарнок буд. Ҳасан ба ин аҳамият надода оббозӣ карданӣ шуд. Вай худро ба об партофтан ҳамонро об ӯро ба пеш кашид. Ҳасан ҳис кард, ки фарқ мешавад.

Дар ҳамин вақт чизе ӯро боло бардошт ва беозор ба тарафи соҳил бурд. Ҳасан зуд ба рӯйи замин баромад. Вай ҳайрон шуда ба сӯйи дарё назар андохта дид, ки моҳии калоне ба ӯ нигоҳ карда истодааст. Баъд моҳӣ ба сухан даромад:

— Ҳасан, ҳайрон нашав. Ман ҳамон моҳичаам, ки маро аз кӯлмак халос карда, ба дарё партофта будӣ. Ватани ман дарёст. Ман аз дарё ҷудо шуда наметавонам. Ту маро озод карда ба ватанам баргардондӣ. Некии ту аз хотири ман ҳеҷ намеравад. Ман ҳамеша орзу мекардам, ки ба ту ягон некӣ кунам. Ба ҳамин мақсад ҳар вақте ки ту оббозӣ мекардӣ, ман туро посбонӣ мекардам. Имрӯз туро аз фарқ

шудан халос кардам. Ба нағзият нағзӣ кардам.
Некӣ кунӣ, некӣ хоҳӣ дид.

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро ифоданок хонед. Ба он сарлавҳаи дигар гузоред ва мазмунашро нақл карда диҳед.
2. Ҳасан чаро ба Моҳича нағзӣ кард?
3. Ҳасанро аз фарқшавӣ чӣ халос кард?

Дарси 71.

КАСЕ НАГУФТ «РАҲМАТ»

Моҳигир аз уқёнус
Моҳӣ кашад шабу рӯз.
Бо мошини салибдор
Духтур кашонад бемор.
Конкан аз зери кӯҳ
Кашонад тиллову рӯҳ.
Мекашад модар, падар,
Дар мағзи дилу ҷигар
Бори ғами писарон,
Дарди дили духтарон...
«Раҳмат!» — гӯянд одамон,
Ба ин хел кашон-кашон.
Аммо ба кори Аҳмад
Касе нагуфт «раҳмат».
«Раҳмат ба меҳнати ӯ,
Азобу заҳмати ӯ».
Вай на чӯбу тахтакаш,
На ангишту пахтакаш.

На сементу занбаркаш,
Балки фақат — хабаркаш!

Наримон Бақозода

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед. Мазмуни онро нағз фаҳмида гиред.
2. Аҳмад чӣ кори ношоиста кардааст? Дар ин бора фикри Шумо чист?

Дарси 72.

ДУМ

Гап-гапе дар мактаб шуд,
Думи Турғунҷон гап шуд.
Чӣ гуна дум, ҳайронам,
Оё дум дорад одам?
Баъди чанде шуд маълум,
Ки ноаён аст ин дум...
«2» гуфтани ном дорад,
Турғунро ба ваҳм орад.
Ин қадри дониши ўст,
Баҳои хониши ўст...
Дум ҳам нагӯ, ки зинҳор,
Дум ҳам аз он дорад ор.
Паррандаҳо нафаҳманд,
Даррандаҳо нафаҳманд.
Гар фаҳманд, аз Турғунҷон
Рӯ мегардонанд онон.
Чун ҳар яке ба худ хос
Бар қадду басташон мос...

Ба мурғон дар паридан,
Ба ҳайвон дар чаридан,
Ба ҷонварони бисёр
Дар қору гаштугузор
Думи зебо зарур аст,
Ба ҷонашон ҳузур аст.
Аммо думи Турғунҷон
Ба кӣ лозим, бачагон?!

Қуддус Муҳаммадӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонед.
2. Дум дар чиҳо мешавад? Магар одам ҳам дум дорад?
3. Думи Турғунҷон чӣ гуна будааст?
4. Аз мазмуни шеър чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарси 73. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Шеъри «Панди китоб» ба қалами кадом шоир мансуб аст?

- А) Убайд Раҷаб; Б) Наримон Бақозода;
В) Алӣ Бобоҷон.

2. Номи қаҳрамони ҳикояи «Киса»-ро ёбед.

- А) Зоҳир; Б) Нурмат; В) Исмат.

3. Чаро ба қаҳрамони шеъри «Касе нагуфт, раҳмат»-и Наримон Бақозода — Аҳмад, касе раҳмат нагуфт?

- А) Чунки вай хасис буд;
- Б) Чунки вай чизе намекашонд;
- В) Чунки вай хабаркаш буд.

4. Номи қаҳрамони шеъри «Дум»-и Қ. Муҳаммади ро ёбед.

- А) Аҳмад;
- Б) Ҳасан;
- В) Турғунҷон.

Фасли 8. АЗ ХИРАДМАНДОН ХИРАД ОМЎХТАМ, АЗ БУЗУРГОН ҲИЛМУ ИЛМ АНДЎХТАМ

БУЗУРГОНИ КИШВАРИ МАН

Ал-Хоразмӣ

Бобур

Абӯрайҳони
Берунӣ

Абӯалӣ ибни
Сино

Садриддин
Айнӣ

АБУЛҚОСИМИ ФИРДАВСӢ

Абулқосими Мансур бинни Ҳасани Фирдавсӣ шоири бузурги асри X мебошад. Ӯ соли 932 дар шаҳри Тус дар оилаи деҳқон таваллуд ёфтааст. Фирдавсӣ бузургтарин дostonсарои халқи мост. «Шоҳнома»-и безаволи ӯ 60 ҳазор байтро дар бар мегирад.

Ба навиштани «Шоҳнома» аввал шоир Дақиқӣ пардохта буд, вале ин корро тамом накарда вафот мекунад. Фирдавсӣ ин корро бомуваффақият анҷом медиҳад. Вай ин асари бузургашро ба шаҳри Ғазнин ба пеши шоҳ Султон Маҳмуд мебарад. Азбаски Султон Маҳмуд ба осори қаҳрамононаи гузаштаи халқи мо нописандӣ дошту барои худ «Шоҳнома»-и махсус мехост, асари ба ситоиши таърихи кӯҳан бахшидаи Фирдавсиро ба хубӣ қабул накард. Фирдавсӣ аз ин ранҷида, дар ҳақиқи Султон Маҳмуди ҳақношинос ҳаҷвияи саҳте навишт. Шоҳ Султон Маҳмуд фармуд, ки Фирдавсиро дастгир намуда, ба зери пойҳои филҳо партоянд. Шоири ҷасур аз маконе бар маконе сарсону овора мегашт. Фирдавсии бузургвор соли 1020 вафот мекунад.

«Шоҳнома» асарест, ки Фирдавсӣ ба воситаи он таърихи чандинасраи гузаштаи халқи моро зинда кардааст. Дар асар, махсусан, ғояҳои қаҳрамонию ватандӯстӣ, халқпарварӣ ва ахлоқию адабӣ хеле пурқувват аст. «Шоҳнома» аз

се қисм иборат буда, дар қисми аввали он афсонаю ривоятҳои гуногун, дар қисми дуюмаш дostonҳои қаҳрамонӣ ва дар қисми сеюмаш дostonҳои таърихӣ дохил карда шудаанд. Дар асар ғояи ватандӯстӣ ва халқпарварӣ ниҳоят пурқувват мебошад. Ҳама қаҳрамонҳои мусбати «Шоҳнома» Ватани хешро аз ҷонашон ҳам бештар азизу гиромӣ медоранд ва баҳри озодию беҳбудии аҳволи он мубориза мекоранд.

Савол ва супоришҳо

1. Абулқосими Фирдавсӣ кӣ буд?
2. «Шоҳнома»-и шоир чӣ гуна асар аст?
3. Чаро Султон Маҳмуд «Шоҳнома»-ро нарасонид?

Дарси 75.

ПАНДҲОИ «ШОҲНОМА»

Ҳама гӯш сӯи хирадманд кун.

* * *

Бад ояд ба мардум зи кирдори бад.

* * *

Ҳамеша хирад бодат омӯзгор.

* * *

Маёзор ҳаргиз равони падар,
Агарчанд аз ӯ ранҷат ояд ба сар.

* * *

Наёяд зи марди хирад кори бад.

* * *

Сари беҳирад чун тани беравон.

* * *

Аз дониш афзун шавад обрӯй.

* * *

Ҳунар беҳтар аз гавҳар ояд падида.

* * *

Бузург он ки ҷуз тухми некӣ накишт.

* * *

Ба гетӣ ҷуз аз тухми некӣ макор.

* * *

Агар нек бошӣ, бимонад-т ном.

* * *

Маҷӯед озори ҳамсоягон.

Савол ва супоришҳо

1. Пандҳои Фирдавсиро бо диққат хонед.
2. Пандҳои ба худатон маъқулшударо аз ёд кунед.
3. Пандҳои болоӣ ба кадом мавзӯҳо бахшида шудаанд?

Дарси 76.

АБҶИСО АТ-ТИРМИЗӢ

Абӯисо ат-Тирмизӣ соли 824 дар Термиз чашм ба дунё кушодааст. Вай аз оилаи камбағал буда, онҳо фақирона ҳаёт ба сар мебарданд. Давраи бачагии Абӯисо дар зодгоҳаш гузаштааст. Маълумоти ибтидоиро низ дар ҳамон ҷо гирифтааст. Ат-Тирмизӣ аз хурдсолиаш бо зеҳни

тез, хотираи мустаҳкам ва иродаи қавиаш аз ҳамсолонаш фарқ карда меистод. Вай ба донишандӯзӣ, хусусан ба омӯхтани илми ҳадис шавқи беандоза дошт. Аз бисёр устодон таълим гирифтааст. Вай солҳои дароз дар Ироқ, Исфаҳон, Хуросон, Макка ва Мадина зиндагӣ ва эҷод намудааст. Соли 892 дар Буг ном яке аз деҳаҳои наздики Термиз вафот кардааст.

Ат-Тирмизӣ оид ба соҳаҳои гуногуни илмҳои замонаш зиёда аз 10 асар навишта будааст. Афсӯс ки бисёрии онҳо то ба мо расида наомадаанд. Асари машҳуртарини ат-Тирмизӣ «Алҷомеъ» («Ҷамъунанда») ном маҷмӯаи ҳадисҳо мебошад. Китоби мазкур дар бораи ҳаёт ва фаъолияти Муҳаммад пайғамбар (с), нишондодҳои динӣ-ахлоқии ӯ мебошад. Вай бо номи «Суннан ат-Тирмизӣ» («Ҳадисҳои ат-Тирмизӣ») машҳур гаштааст ва баъди Қуръони карим дар радифи машҳуртарин шаш маҷмӯаи ҳадис меистад.

Қабри дар Тирмиз будаи муҳаддиси машҳур ба зиёратгоҳ табдил ёфтааст.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ўзбекистон»

Намунаҳо аз ҳадисҳои ҷамъовардаи ат-Тирмизӣ

1. Ба роҳгумкардагон роҳи ростро нишон додан ҳам садақа аст.
2. Ба камбағалон хушмуомила буданат ҳам садақаи ту мебошад.

3. Ду чиз ҳаст, ки бисёр кас ба қадри онҳо намерасад: якеаш — саломатӣ, дуюмаш — вақти холӣ.

4. Агар ягон кас як ниҳол шинонад ва ё кишт кунад аз ҳосили он одамон, парандагон ва ҳайвонҳо баҳра гиранд, ин ҳам барои он одам садақа ҳисоб меёбад.

5. Одаме, ки бо хешу ақрабояш алоқаро кандааст, ба ҷаннат дохил намешавад.

Савол ва супоришҳо

1. Аттирмизӣ кӣ буд? Бачагии ӯ чӣ гуна гузаштааст?
2. Муҳаддиси машҳур кадом асарҳоро навиштааст?
3. Аз ҳадисҳои болоӣ кадомҳояш ба шумо маъқул шуд? Чаро?
4. Шумо боз кадом ҳадисҳоро медонед?

Дарси 77.

ИБНИ СИНО

Номи ин донишманди бузург Ҳусайн бинни Абдулло бинни Сино буда, лақаби илмиаш Шайхурраис (саролими бузург) аст, ки дар Аврупо бо номи Авитсена шӯҳрат пайдо кардааст.

Падари Абӯалӣ Абдулло бинни Сино ном яке аз фозилони Балх буда, дар замони ҳукумати Нӯҳ бинни Мансури Сомонӣ аз Балх ба Бухоро омад. Дар деҳаи Афшои Хурметан (Рометан) хонаю ҷо сохта ва аз он деҳа ба Ситорабону ном як духтар хонадор шуд.

Абӯалӣ соли 980 дар деҳаи Афшона чашм ба дунё кушодааст.

Дар вақти 5-сола шудани Абӯалӣ оилаи онҳо ба Бухоро кӯчида меояд. Вай то даҳсолагӣ дар мактаби ибтидоӣ хонд, хату савод баровард, Қуръонро омӯхт, бо забон ва адабиёт шиносӣ пайдо кард. Баъди таҳсили ибтидоӣ Абӯалӣ илмҳои ҳисоб, фикҳ, мантиқ, ҳикмат, илоҳиёт, ҳандаса ва ғайраҳоро аз олимони замонааш омӯхт. Вай дар давраи таҳсил ба илми тиб рағбат пайдо кард, китобҳои ба илми тиб мансубро мутолиа мекард ва аз тарафи дигар беморонро муолиҷа менамуд. Ба ҳамин тариқ, дар 16-солагаш Ибни Сино ҳамчун табиби пурдон машҳур ва азизи халқ гашт.

Дар 18-солагаш амири Бухоро Нӯҳ бинни Мансур ба касалии саҳт мубтало гашт. Тамоми табибони мамлакат ба по хестанд, лекин ба дарди амир даво пайдо карда натавонистанд. Ибни Сино амиро табобат кард. Ба ивази хизматаш на молу давлат, балки аз китобхонаи давлатӣ истифода бурданро пурсидааст. Таъкид мекунам, ки Ибни Сино тамоми китобҳои он китобхонаи машҳурро дар як муддати кӯтоҳ хонда баромадааст.

Аз Ибни Сино асарҳои бисёре ба мо мерос мондааст. Машҳуртарини онҳо инҳоянд: «Шифо», «Алқонун», «Донишнома», «Зафарнома».

Ибни Сино соли 1037 дар Ҳамадон вафот кардааст.

1. Ибни Сино дар кучо таваллуд шудааст? Дар бораи падар ва модари ӯ чиҳо медонед?
2. Ибни Сино таҳсили ибтидоиро дар кучо гирифтааст? Баъди таҳсили ибтидоӣ ба омӯхтани кадом илмҳои замонааш камар бастааст?
3. Муносибати Ибни Сино ба илми тиб чӣ гуна буд?
4. Аз Ибни Сино ба мо кадом асарҳо мерос мондааст?

Дарси 78.

ҲИКОЯТҲО ДАР БОРАИ ИБНИ СИНО

1

Рӯзе подшоҳ дар зери курсие, ки дар ҳузури ӯ одатан Ибни Сино бар он менишастааст, як тахта коғазро аз зери қолин паҳн кунонда мондааст.

Вақте ки Ибни Сино ба ҳузури подшоҳ омада, бар он курсӣ нишастааст, баъд аз бо тааҷҷуб ба сақфу замини хона назар андохтан ба подшоҳ нигоҳ карда гуфтааст:

— Имрӯз ё шифти хона қадаре паст шудааст ва ё ин ки заминаш андаке баланд, зеро фазои хона аз ҳаррӯза ба назарам қадаре тангтар менамояд.

2

Дар вақти тифли навзод будани Абӯалӣ модараш ӯро ба лаган андохта шустушӯ кардааст. Дар вақти шустушӯ ангуштарини пурбаҳои модар ба даруни лаган афтода, бо

рехтани оби вай он ангуштарин ба обрез рафтааст.

Модар, ки аз ин ҳол беҳабар будааст, баъд аз хабардор шуданаш аз гум шудани ангуштарини худ канизаки худро ба дуздӣ тӯҳмат карда, ӯро зарбу лат кардааст. Албатта, ангуштарин аз канизак ёфт нашудааст.

Абӯалӣ калонтар шуда, ҳамин ки ба забон омадааст, модари худро таъна карда гуфтааст:

— Ту дар вақти гум кардани ангуштаринат беҳуда аз канизак бадгумон шуда будӣ ва ҳол он ки ангуштаринат бо оби лаган ба обрез рафта буд.

Ҳамин ки обреза кофта дидаанд, ангуштарин аз он ҷо ёфт шудааст ва сухани Абӯалии навзабон рост баромадааст.

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояҳоро хонед. Мазмунашро нақл карда диҳед.
2. Дар қадом ҳикоя пурзӯр ва мустаҳкам будани хотираи Ибни Сино ифода ёфтааст?

Дарси 79.

АМИР ТЕМУР

Амир Темур яке аз арбобони беназири давлатии асри миёна, саркардаи бузург, асосгузори давлати пурқувват ва марказикунонидашуда, васоятгари илму фан ва маданият мебошад. Номи пурраи ӯ Амир Темур ибни Амир Тарағай ибн Амир Барқул буда 9-уми

апрели соли 1336 дар шаҳри Кеш (шаҳри ҳозираи Шаҳрисабз) чашм ба дунё кушодааст.

Модари Амир Темур Такина хотун аз Бухоро мебошад. Падари ӯ амир Тарағай аз оқсақолони авлоди Барлос буд.

Айёми бачагии Амир Темур дар Кеш гузаштааст. Дар ҳафтсолагӣ падараш ӯро ба хондан медиҳад. Вай дар баробари азбар намудани илмҳои замонаш бо аспдавонӣ, найзапарронӣ, шамшерзанӣ ва тирпарронӣ низ махсус машғул шудааст.

Рӯзе аз рӯзҳо Амир Тарағай ба писараш Темурбек бисёр гӯсфанд дод ва ӯро ба бозори Самарқанд фиристод. Темурбек гӯсфандҳоро ба ҳазор тилло фурӯхт ва дар бозор сайр карда мегашт. Ногоҳ овози хуши дарвеше ба гӯшаш расид, ки ба одамон ривоятҳо мегуфт. Дар дасти ӯ коғазӣ шеърнавишташудае буд. Вай ба мардум муруҷиаткунон мегуфт:

— Касе, ки ба қадри ин хат расида онро ба ҳазор тилло мегирад, ба охири дунё мерасад.

Ҳиммати Темурбек чӯш зад ва ӯ ба дарвеш ҳазор тиллоро дод. Дарвеш ба ӯ бо диққат нигаристу наслу насабашро пурсид. Сонӣ таъкид кард:

— Ба назди падарат рав. Инро дар назди падарат хон, дар роҳ нахон.

Темурбек коғазро оварда ба падараш дод. Кушода хонданд. Дар он: «Бо зулм дар дунё ном гузошта намешавад. Ҷамшед, Сулаймон, Искандарҳо гузашта рафтанд. Навбат ба ту ҳам

мерасад. Ту ки ба дунё омадӣ бо некӣ ном гузор» — навишта шуда буд.

Муаллифи ин гапҳо шоири машҳури он замон Камоли Хучандӣ будааст. Ин алломаи замонро падари Темурбек саҳт ҳурмат мекардааст.

— Офарин, писарам, ба кори ниҳоят нағз тиллоҳоро сарф кардӣ. Акнун ту ба ин ҳикматҳои ба ҳазор тилло гирифтаат риоя карданат лозим.

Гуфтаҳои падари бузургашро Темурбек бо таъзим қабул кард ва тамоми умр ба он риоя намуда фаъолият бурд.

Аз «Энсиклопедияи Миллии Ўзбекистон»

Савол ва супоришҳо

1. Дар бораи Амир Темур чӣҳо медонед?
2. Падар ва модари ӯ кӣҳо буданд?
3. Темурбекро падараш барои чӣ ба бозор фиристод?
4. Аз дарвеш Темурбек чӣ харид кард?

Дарси 80.

ПАНДҲОИ АМИР ТЕМУР

Дар бораи дӯсти

1. Одами нағзро дар рӯзи бад санҷ.
2. Дӯсти босадоқат ва вафодор дӯсти худро намеранҷонад.
3. Аз душман натарс, аз мунофиқ тарс.
4. Тирзани моҳир дар шикор, паҳлавон дар ҷанг маълум мегардад.
5. Бе яқдилӣ қувва намешавад.

Дар бораи адл ва адолат

1. Як калима сухани ширин шамшерро ба гилоф медарорад.
2. Қувват — дар адолат.
3. Сафед бошӣ, қасам нахӯр.
4. Забон аз шамшер тез аст.
5. Натарсӣ, душман мегурезад.
6. Ба сарат шамшер ояд ҳам рост гӯй.

Савол ва супоришҳо

1. Пандҳои Амир Темурро бо диққат хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 81.

САЪДИИ ШЕРОЗӢ

Муслиҳиддин Саъдии Шерозӣ соли 1189 дар Шероз ба дунё омадааст. Пас аз таҳсили ибтидоӣ дар мадрасаи «Низомия»-и Бағдод хондааст. Аз ҷавонӣ ба навиштани ғазалҳо шурӯъ карда, ба зудӣ ном ба-ровардааст.

Саъдӣ сайру саёҳати бисёре карда, аксарият шаҳрҳои Эронро Арабистонро давр задааст. Ӯ ҳангоми сафар бо одамони гуногун вохӯрда, бо ҳаёту зиндагӣ, урфу одат ва ахлоқи табақаҳои ҳархелаи аҳолии шиносо гардидааст. Вай зиндагиро хеле чуқур ва ҳартарафа омӯхта, таҷрибаи фаровон ҳосил кардааст. Натиҷаи ҳамаи инҳост, ки ӯ ба гирд кардан ва дар шакли китобе даровардани малака ва донишҳои

худ кӯшиш намудааст. Дар натиҷа ду асари бузурги худ — «Бӯстон» ва «Гулистон»-ро ба вучуд овардааст. Саъдии Шерозӣ умри зиёд дидааст ва дар пирӣ вафот кардааст.

«Гулистон»-и Саъдӣ асари баландмазмуни ахлоқист. Қариб ҳамаи навиштаҷоти муаллиф ҳикматангез ва панду андарзианд. Гуфтан мумкин, ки ин асар худ як мактаби бузурги донишҳои ахлоқӣ буда, барои тамоми асру замонҳо аҳамияти калони тарбиявӣ пайдо кардааст. Аз ҳикоят ва шеърҳои китоб ҳар як шахс лаззати маънавию эстетикӣ гирифта, одоби хуш, фазилатҳои нек ва қаҳрамонию диловарӣ хоҳад омӯхт.

Холиқ Мирзозода

Савол ва супоришҳо

1. Саъдии Шерозӣ дар кучо таваллуд шудааст?
2. Вай чаро бисёр саёҳат кардааст?
3. Асарҳои ӯро номбар кунед.
4. «Гулистон»-и Саъдии Шерозӣ ба кадом мавзӯ бахшида шудааст?

Дарси 82.

ҲИКОЯТ АЗ «ГУЛИСТОН»

Аз Ҳотами Той пурсиданд:

— Аз худат бузургҳимматтар касеро дар ҷаҳон дидаӣ ё шундаӣ?

Ҳотами Той гуфт:

— Бале. Рӯзе чил шутурро кушта одамонро даъват намудам ва худой кардам. Бо коре ба сахро баромадам ва ҳезумфурӯшero дидам, ки як пушта ҳезум дар пушт мерафт. Ба ӯ гуфтам: — Ба меҳмонии Ҳотами Той чаро нарафтӣ, дар он ҷо халқе ҷамъ омадаанду меҳмони азизи ӯ шудаанд.

Гуфт:

— Ҳар касе, ки нон аз паси меҳнати худ хӯрад, ҳоҷати миннати Ҳотами Тойро кашидан намонанд.

Ман ӯро ба ҳиммату ҷавонмардӣ аз худ болотар дидам.

Савол ва супоришҳо

1. Шумо аз ҳикояти якум чӣ хулоса баровардед?
2. Дар ҳикояти дуюм Ҳотами Той чаро ҳезум-фурӯшро дар ҳиммат аз худаш болотар донистааст?
3. Чаро ҳимматбаландиро яке аз хислатҳои неки инсонӣ ҳисоб мекунанд?

Дарси 83.

АБДУРАҲМОНИ ҶОМӢ

Абдурахмони Ҷомӣ соли 1414 ба дунё омадааст. Таълими ибтидоиро аз падар гирифта ва пас дар мадрасаи «Низомия»-и Ҳирот таҳсил намуда, илмҳои гуногуни замонаро аз худ кардааст. Махсусан, маҳорати илмии Ҷомӣ ҳангоми дар мадрасаи Улуғбеки Самарқанд хонданаш хеле пеш рафта, ӯ аз устодон ва донишмандони замон гузаштааст. Ҷомӣ сайру сайёҳати бисёре кардааст ва таҷрибаи фаровон ҳосил намудааст. Вай ҳамчун пири хирад ва муаллими ахлоқ дар замонаш обрӯю эҳтироми бузурге доштааст. Ин аст, ки ӯ шогирдони зиёде тарбия намудааст ва мухлисонаш дар тамоми Хуросону Мовароуннаҳр ҳамеша ба ҳурматаш кӯшидаанд.

Алишери Навоӣ яке аз беҳтарин дӯстони Ҷомӣ будааст ва онҳо ҳамроҳ дар бобати муштаҳам шудану пеш рафтани дӯстии байни халқҳои тоҷику ўзбек дар асри XV ва инкишофи

илму ирфон, санъату адабиёт ва маданияти халқ хеле кӯшишу ғайрат ба кор бурдаанд. Ҷомӣ соли 1492 дар Ҳирот вафот кардааст.

Ҷомӣ асарҳои бисёре навиштааст. Анъанаи «Ҳамса»-нависиро тақомул дода, бо номи «Ҳафт авранг» ҳафт асари баландмазмун таълиф кардааст. Се девони ғазалиёт дорад. «Баҳористон»-и ӯ низ аҳамияти бузурги тарбиявиро дорад. Ҷомӣ беҳтарин мавзӯ ва мазмунҳои пешинро инкишоф дода, ғояҳои баландмазмунӣ хирадмандонаро кашф карда, орзуи романтикии шоҳи одилу оқил ва дунёи неку амонро пеш рондааст, ки хеле ҷолиби диққатанд.

Аълоҳон Афсаҳзод

Савол ва супоришҳо

1. Абдураҳмони Ҷомӣ дар кучо таваллуд шуда, таҳсили илм кардааст?
2. Яке аз дӯстони Ҷомӣ кӣ буд?
3. Шоири маъруф ба мо чӣ гуна асарҳоро мерос гузоштааст?

Дарси 84.

ҲИКОЯТҲО АЗ «БАҲОРИСТОН»

Ҳикояти яқум

Мӯреро диданд ба зӯрмандӣ камар бастааст ва малахеро, ки даҳ баробари худаш меояд, бардошта рафта истодааст. Ба ҳайрат афтада гуфтанд:

— Ин мӯрро бинед, ки бо ин ҷуссаи хурд бори гаронеро мекашонад.

Мӯр ин суханро шунида бихандид ва гуфт:

— Мардон борро бо қувваи ҳиммат бардоранд, на бо қувваи тан.

Ҳикояти дуум

Каждуми захрдоре азми сафар кард. Ногоҳ аз пешаш ҷӯи калоне баромаду гузашта натавонист. Сангпуште ин ҳолро дида ба каждум раҳмаш омад ва ўро ба пушташ савор карда аз об гузарониданӣ шуд. Каме шино карда буд, ки овозе ба гӯшаш расид. Вай аз каждум пурсид:

— Ин овози чӣ аст?

— Ин овози неши ман аст, ки ба пушти ту мезанам. Ҳарчанд кӯшиш мекунам, лекин нешам ба пуштат намехалад. Инро медонам, лекин одатам, ки неш задан аст, аз он даст кашида наметавонам, — ҷавоб додааст каждум.

Сангпушт бо худ гуфт, ки нағз мешуд ин бадкорро аз ин одаташ халос кунам ва неконро низ аз осеби ў бираҳонам. Инро гуфту ба об як гӯта зад. Каждум ба об фарқ шуда рафт. Ҷазои бадкорон ҳамин аст.

Савол ва супоришҳо

1. Ҷомӣ дар ҳикояти якум чиро таъкид намудааст?
2. Аз ҳикояти дуум кадом қаҳрамон ба Шумо маъқул шуд? Чаро?
3. Дар хона ҳикоятҳои мазкурро ифоданок хонда оед.

Дарси 85. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Муаллифи «Шоҳнома»-ро ёбед.

- А) Ибни Сино; Б) Саъдии Шерозӣ;
В) Абулқосими Фирдавсӣ.

2. Муаллифи «Гулистон»-ро ёбед.

- А) Абдурахмони Ҷомӣ; Б) Ибни Сино;
В) Саъдии Шерозӣ.

3. Муаллифи «Баҳористон»-ро ёбед.

- А) Абдурахмони Ҷомӣ; Б) Ибни Сино;
В) Саъдии Шерозӣ.

4. Асари Ат-Тирмизиро нишон диҳед.

- А) «Шоҳнома»; Б) «Ал-қонун»; В) «Ал-ҷомеъ».

5. Асари Ибни Синоро ёбед.

- А) «Шоҳнома»; Б) «Ал-қонун»; В) «Ал-ҷомеъ».

6. Кадоме аз адибони зер табиби ҳозик низ буд?

- А) Ибни Сино; Б) Ат-Тирмизӣ;
В) Абдурахмони Ҷомӣ.

Фасли 9. НАВРҶЗИ НАВБАҲОРОН, ОМАД БА МУЛКИ МОЁН

Дарси 86.

БАҲОР ОМАД

Баҳор. Фасли зеботарини сол аст. Фасли мазкур моҳҳои март, апрел ва майро дар бар мегирад. Дар ин фасл табиат гӯё аз нав эҳё гашта, ба худ либоси сабз мепӯшад. Рӯзҳои хуноки зимистон гузашта, рӯзҳои форами баҳор сар шуда, ҳаво оҳиста-оҳиста гарм мешавад. Нурҳои офтоб ба зудӣ барфҳоро об мекунад. Ҳама ҷо аз барф тоза шуда, ҳатто дар ҷойҳои офтоб намерасидагӣ ҳам барф об шудан мегирад. Аз рӯи заминҳои навакак аз барф тозашуда бӯғ баромада меистад. Дар лаби ҷӯйҳо ва дар саҳроҳои васеъ алаф сабзида, манзараи онҳо рӯз то рӯз хубтар ва зеботар мешавад. Фасли баҳор фасли оғози меҳнат низ ба ҳисоб меравад. Дар ин вақт одами бекорро

ёфтан душвор мешавад. Ҳатто хазандаю паранда, ҳайвоноту наботот низ ба ҷунбиш меоянд. Махсусан, фермерҳои пахтакор дар заминҳои хеш корро хеле барвақт сар мекунанд. Дар аввалҳои март тракторҳо майдонҳои тирамоҳ шудгор кардашударо аз сари нав меронанд, порӯҳои рехташударо ба хок омехта мекунанд.

Дар майдончаҳои обҷакорӣ ба киштукори картошка, сабзӣ, пиёз, карам, шалғамча, турб, помидор ва амсоли инҳо низ аз аввали баҳор кор оғоз мегирад. Аз ҳама пештар гармхонаҳо ба кор мебароянд. Аз аввалҳои моҳи феврал сар карда дар гармхонаҳо тухмҳои сабзавотҳои гуногунро мекоранд. Аз миёнаҳои март то миёнаҳои апрел онҳоро бо навбат кӯчонда, ба ҷойҳои васеи пешакӣ тахт кардашуда қатор-қатор мешинонанд.

Савол ва супоришҳо

1. Фасли баҳор кадом моҳоро дар бар мегирад?
2. Фасли баҳорро чаро фасли оғози меҳнат низ мегӯянд?

Дарси 87.

МАНЗАРАҲОИ БАҲОР

Гуррид тундар*
Тарсура тарсонд,
Нотарсҳоро

Офаринҳо хонд...
Гуррида гуфто:
Бароятон ман

* *тундар* — тундур, раъду барқ.

Баҳор овардам...
Нозанин Замин
Гардид бедор...
Дар паҳлӯи худ
Баҳорро дид...
Бар сари ҳар гул
Нишаста бедор,
Булбули хушхон
Дар боғу гулзор.
Баҳор оддӣ нест,

Соҳира* аст он,
Аз хандаи ӯ
Гулзор хандон.
Аз гирияи ӯ
Абр аст гирён...
Олам гулистон.
Мегӯем аҳсан
Баҳори худро,
Баҳори хуби
Диёри худро!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро хонед ва мазмунашро нақл кунед.
2. Дар шеър чӣ гуна манзараҳои баҳор тасвир гаштааст?

Дарси 88.

НАВРҶЗ

Наврӯз яке аз маросимҳои қадимтарин буда, дар байни халқҳои Шарқи Миёна ҳамчун чашни сари сол — ҳамчун иди Соли нав қайд карда мешавад. 21-уми март шабу рӯз баробар мешавад. Ҳавои хуноки зимистон ақибнишинӣ карда, ҷойи онро ҳавои мӯътадили баҳорӣ мегирад. Дар ҷӯлу биёбонҳо сабзаҳо неш мезананд. Замин фарорасии вақти киштукорро ба деҳқонбобо хабар медиҳад.

* соҳира — сеҳрнок.

Дар аксар маҳалҳои Осиёи Миёна ба истиқболи Наврӯз хонахою рӯйи ҳавлиҳо рӯбучин карда мешуданд, занону духтарон худро оро медоданд, мардон, чавонон, кӯдакон либосҳои нав мепӯшиданд. Одамон зарфҳоро аз оби борон пур карда менӯшиданд ва худро бо об мешустанд. Духтаракон бо сари луч дар зери борон истода суруд мехонданд:

Борони ҳамал,
Ба мӯям амал.
Мӯям дароз кун,
Дарозу соз кун...

Шаби 21-уми март одамон бо аҳли оилаи худ дар гирди дастархони наврӯзӣ чамъ шуда, хонахоро бо гулҳои рангоранг оро медоданд. Дар рӯйи дастархони наврӯзӣ ҳар гуна хӯрокҳои болаззат, самбӯсаҳои алафину шириниҳои бисёр гузошта мешуданд.

Дар арафаи Наврӯз одамони бо ҳамдигар қаҳрӣ ошӣ мешаванд. Ҳама гуна кинаю воқеаҳои нохуш фаромӯш шуда, сулҳу салоҳ пеш гирифта мешавад. Дар ин айём одамон аз аҳволи пиронсолон, касалу маъюбон, одамони танҳо тез-тез хабар мегиранд.

Аз «Энциклопедияи Миллии Ёзбекистон»

Савол ва супоришҳо

1. Матро бо диққат хонда бароед.
2. 21-уми март чӣ хосият дорад?

Рӯзи Наврӯз аст, айёми баҳор,
Гул шукуфта, гашт олам лолазор.

3. Наврӯз дар кишвари мо чӣ гуна ҷашн гирифта мешавад?
4. Шумо ҳангоми ороستاني дастархони наврӯзӣ иштирок кардаед?
5. Иди Наврӯзро Шумо чӣ гуна ҷашн гирифтед, нақл карда диҳед.

Дарси 89. СУРУДҲОИ БАҲОРӢ

СУМАЛАК

(Халқӣ)

Бӯи баҳор аст сумалак,
Оши наҳор аст сумалак,
Аз гули гандум сумалак,
Хӯрдани мардум сумалак.
 Оҳо гули шафтолу,
 Қоқо гули шафтолу.
Оши ширин аст сумалак,
Мисли биринҷ аст сумалак,
Аз ҳама нағз аст сумалак,
Ҳам пури мағз аст сумалак.
 Оҳо гули шафтолу,
 Қоқо гули шафтолу.
Хӯрдани хубон сумалак,
Ба ҳар дард дармон сумалак,
Ба обу тоб аст сумалак,
Хӯрданба боб аст сумалак.
 Оҳо гули шафтолу,
 Қоқо гули шафтолу.
Ошаки нав аст сумалак,
Сабзаи нав аст сумалак,
Бӯи баҳорак сумалак,
Майсаи кабутак сумалак.
 Оҳо гули шафтолу,
 Қоқо гули шафтолу.

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя намуда ифоданок хонед.

2. Сумалак чӣ гуна таом будааст, сифатҳои онро номбар кунед.
3. Шеърро аз ёд кунед.

САМБЌСАИ АЛАФИН

Биё, биё, дугона,
 Берун баро аз хона.
 Равем, алаф бичинем,
 Гардем ба ин баҳона.

Қоқуи нав дамида,
 Чағчағи нав расида.
 Майсаҳоро навозад
 Насимаке вазида.

Ҳаво софу беғубор,
 Сабза дамида бисёр.
 Рӯидааст испаноҳ
 Аз борони навбаҳор.

Чинем аз лаби чӯ
 Пудинаҳои худрӯ.
 Аз алафи тар пазем
 Самбӯсаҳои хушбӯ.

Самбӯса — нони Наврӯз,
 Муждарасони Наврӯз.
 Самбӯсаи баҳорӣ
 Зебад ба хони Наврӯз.

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бодикқат хонед.
2. Дар шеър кадом хусусияти фасли баҳор инъикос ёфтааст?
3. Самбӯсаҳо аз чӣ гуна растаниҳо пухта мешаванд?
4. Шумо чӣ гуна самбӯсаро дӯст медоред? Чаро?

Дарси 90.

ЧЌПОНПИСАР

Табиат аз хоб
 Гаштааст бедор,

Сабза дамидаст
 Дар дашту кӯҳсор.

Чун гул шукуфтаст
Чехраи чӯпон,
Аз сабза сер аст
Рамаи чӯпон...
Най менавозам,
Ҷон ҷӯраҳоям,
Рақседу хонед
Ғазал бароям!
Хурд астам, лекин
Соҳибҳунар ман.
Ҳайрон нагардед
Чӯпонписар ман!

Ин аст асоям,
Дар кӯҳсорон
Ў дасту пояст
Барои чӯпон.
Инаш саги ман,
Хайбар номи ўст,
Ў ҳамроҳи ман
Медорамаш дӯст...
Чӯпон шуданро
Агар бихоҳед,
Марҳамат, ёрон,
Наздам биёед!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонда бароед ва мазмунашро нақл кунед.
2. Ҳаёти чӯпонӣ бо кадом чиҳатҳояш шавқовар аст?
3. Шумо чӯпон шудан мехоҳед?

Дарси 91.

СУРУДИ БАҲОРӢ

Турна қатор омадааст!
Авчу барор омадааст!
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!

Шонабасар худҳудак,
Ҳофизӣ сар мекунад,

Шишта ба шохи тутак,
Моро хабар мекунад.
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!

Дар сари бомаш малах,
Шишта бихонад суруд.
Он сурудаш мешавад,
Паҳн ба дашти кабуд.
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!

Омадӣ хуш, эй баҳор,
Мавсими дилхоҳи мо!
Бош мудом меҳмон
Дар дилу даргоҳи мо.
Шодӣ кунед, дӯстон,
Фасли баҳор омадааст!

Наримон Бақозода

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Муайян кунед, ки дар шеър кадом сифатҳои баҳор инъикос гаштааст.

Дарси 92. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Меҳнати баҳор пур кунад анбор.
2. Аввал кор, баъд гуфтор.

3. Аз бекор ҳама безор.
4. Кор кунӣ, дарё шавӣ,
Кор накунӣ, бўрё шавӣ.
5. Тилло дар оташ, одам дар меҳнат маълум мешавад.
6. Аз ҳаракат баракат.
7. То меҳнат накунӣ, санги сиёҳ лаъл нагардад.
8. То дастат начунбад, даҳонат намеҷунбад.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бо диққат хонед ва мазмунашро дарёбед.
2. Дар онҳо кадом сифатҳои фасли баҳор ба забон гирифта шудаанд.

ТЕСТҲО

1. Фасли баҳор кадом моҳҳоро дар бар мегирад?

- А) феврал, март, апрел;
- Б) март, апрел, май;
- В) апрел, май, июн.

2. Дар кадом рӯзи фасли баҳор шабу рӯз баробар мешавад?

- А) 20-уми май; Б) 21-уми март;
- В) 20-уми март.

3. Номи машхуртарин таоми наврӯзиро ёбед.

- А) оши палав; Б) сумалак; В) шӯрбо.

4. Шеъри «Суруди баҳорӣ» ба қалами кадом шоир мансуб аст?

- А) Мирсаид Миршакар; Б) Алӣ Бобоҷон;
В) Наримон Бақозода.

Фасли 10. ТАБИАТ ДҶСТИ БЕМИННАТИ МОСТ, ТАБИАТ ХОСТГОРИ ШАФҚАТИ МОСТ

Дарси 93.

ТАБИАТРО ДҶСТ ДОРЕД ВА ҲИМОЯ КУНЕД!

Табиат бо ҳаёти инсон саҳт вобаста мебошад. Вай инсонро меҳӯронад, менӯшонад, мепӯшонад ва даво мекунад. Аз ин рӯ гуфта метавонем, ки инсон низ як ҷузъи табиати беканор мебошад. Инсон бе ҳаво ва об, бе канданиҳои фойданок ва хок, бе олами растанию ҳайвонот зиндагӣ карда наметавонад. Барои ҳамин ҳам инсонро

лозим аст, ки табиатро дӯст дорад ва аз он хирадмандона истифода барад. Агар ба табиат зарари бисёр расад, мувозинати он вайрон мегардад. Дар натиҷа инсон низ зарар мебинад. Олимони табиатшинос таъкид мекунад, ки инсон бояд табиатро ҳамеша Ҳимоя намояд. Дар ҳамин ҳолат табиат низ ба инсоният беминнат хизмат мекунад.

Шинондан ва парвариш намудани ниҳолҳои дарахтони мевадор ва бемева, Ҳимоя намудани растаниҳои гуногуну олами ҳайвонот низ ба барқарории табиати замини беканора мон ёрмандии калон мерасонад.

Савол ва супоришҳо

1. Табиат ба мо чӣ медиҳад. Мо чаро ўро дӯст медорем?
2. Мо барои Ҳимоя намудани табиат чӣ корҳо карданамон лозим?
3. Шумо ниҳол шинондаед ё не?
4. Дар боғатон чӣ гуна дарахтони мевадор ва бемева ҳастанд?

БАРРАЧАИ МАН

О, баррачеки масти ман,
Биё давон: дукур-дукур.
Ҷаву алаф ба дасти ман,
Биёву хӯр: кумур-кумур.
Наоӣ, медиҳам ба гов,
Ки мехӯрад: фашар-фушур.

Агар ба об ташнай,
Ба ҷӯй дав: тапар-тупур.
Шикамчаат, ки сер шуд,
Ба рақс о: гусур-гусур.
Ба кишту гул даҳон занӣ,
Бузак барин шатар-шутур.
Шунида мон, ки мезанам,
Ба химчаҳо: тасар-тусур.

Абдусалом Деҳотӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 94.

ШОҲИ ҶОНВАРОН

Чунон ки сайёҳон ҳикоят мекунанд, дар Африқо зуд шаб мешавад ва ҳамин ки торикӣ сар шуд, аз ҳар тараф ҳар хел овозҳо мebarоянд.

Ногоҳ гӯё раъд гулдуррос мезанад. Ин садои наъракашии шер аст. Ин далели он аст, ки

шерҳо ба шикор баромадаанд. Зудтар оташ даргиронда гулхани калон афрӯхтан ва аз рӯи эҳтиёт милтиқҳои шикориро тайёр карда мондан лозим меояд.

Шерҳо тӯда-тӯда шуда мегарданд. Онҳо пурқуввату чолок мебошанд. Шерҳо шомгоҳон якка ё бо оила-оилаю гурӯҳ-гурӯҳ (то 5—10-тогӣ) шуда шикор мекунанд. Шер баъзан ба одам низ ҳучум мекунад.

Шер шабона ба пушти девор омада, як чанг зада аз гардани барзагов мегираду вайро кашола карда ба он тарафи девор мегузаронад. Дар қишлоқҳои мо шағол ё рӯбоҳ мурғонро ҳамин хел дошта мебаранд.

Шерҳо дар даштҳо, буттазорҳо ва кӯҳҳо зиндагӣ мекунанд. Онҳо чуфт-чуфт — як нару як мода зиндагӣ мекунанд. Физои шер асосан оху, шоҳбарзагов, зебра, гавазн, чорвои хонагӣ ва инчунин парандаю хазандаҳо мебошад.

Шери нар ёли ғафси жӯлида дорад, афти шери мода бошад, ба гурба монанд буда, мӯи баданаш тахту ҳамвор аст.

Бачаҳои шер ҳам монанди бачаҳои гурба зоида мешаванд, фақат шербачаҳо калон-калони фарбеҳ ва пӯстҳояшон холдор мебошанд.

Савол ва супоришҳо

1. Шер чӣ гуна ҳайвон аст?
2. Онҳо дар кучо зиндагӣ мекунанд? Хӯрокашон чӣ аст?

БОҒИ МАКТАБАМОН

Хонандагони мактаби мо чанд сол пеш аз ин дар атрофи мактаб бисёр ниҳол шинонда буданд. Мо ҳар сол дар ин ҷо ниҳолҳои нав мешинонем. Ба ин кори мо Аҳмадбобо — боғбони мактабамон раҳбарӣ мекунад. Вай ба бачаҳо зери дарахтонро чӣ тарз побел намудан, ба дарахтон чӣ хел об доданро мефаҳмонад. Аз таҷрибаҳои худаш нақл карда медиҳад. Табиатдӯстони мактабамон аз Аҳмадбобо сирру асрори боғбониро ёд мегиранд. Ҳоло атрофи мактаби мо боғ шудааст ва зиёда аз ҳазор бех ниҳоли мева дорад.

Табиатдӯстони мактабамон дар боғ соли дароз кор карда, ба дарахтон нигоҳубин мекунанд.

Дар боғи мактаб дарахтони шафтолу, биҳӣ, себ, олуҷа, гелос ҳосил медиҳад. Дар боғ

инчунин чанд бех ток ҳаст, ки мо аз вай ҳар сол ҳосили фаровони ангур ба даст меоварем. Вақте ки мавсими ангурканӣ расид, мо ба он тайёрии махсус мебинем. Як нафар аз хонашон сабад, дигаре сатил меорад. Ангурҳоро канда ба рӯи ҳавлии мактабамон дар офтобрӯя паҳн мекунем. Ҳар рӯз ангурҳои паҳнкардашударо бо навбат рӯгардон мекунем ва мавизҳои хушкшударо ғундошта мегирем.

Савол ва супоришҳо

1. Матро хонед ва нақл карда диҳед.
2. Дар боғи мактаб чӣ гуна ниҳолҳо парвариш карда мешудаанд?

Дарси 96.

САВОЛ БА НАВНИҲОЛ

— Эй навниҳол, эй навниҳол,
Дорам ба ту ман як савол:
Бар кӣ ту мегӯӣ салом,
Ҳар бор агар ояд шамол?

— Ман бо ҳазорон эҳтиром,
Бар боғбон гӯям салом,
Зеро ба гирдам гардад ӯ
Аз субҳи содиқ то ба шом.

— Эй навниҳол, эй навниҳол,
Дорам ба ту дигар савол:

Кай мева бар мо медиҳӣ,
Кай мерасӣ ту бар камол?

— Чун кор бо ғайрат кунӣ,
Бар ман нигоҳубин кунӣ,
Баъди ду сол аз меваам
Чида даҳан ширин кунӣ.

Аминҷон Шукӯҳӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонед.
2. Ба навниҳол кӣ савол медиҳад? Навниҳол ба саволҳо чӣ ҷавоб медиҳад?
3. Кадом банди шеър ба Шумо бештар маъқул шуд?
4. Шумо низ навниҳолҳои боғатонро нигоҳубин мекунед ё не?

Дарси 97.

САДОҚАТИ САЪБА

Чанд рӯз аст, ки як саъбаи мо бемор аст. Вай монанди ҳарвақта на-мехонад, бо рафиқонаш бозӣ намекунад, худро ба симҳои қафас наме-занад. Имрӯз тамоман дону об наме-хӯрад.

Вай минқори дарозу сурхашро ба девори қафас ниҳода бо чашмакони фирӯзаранги маҳзунаш берун менигарад.

Он ҷо баҳори дилрабо ҳукм меронад. Дарахтон саросар гулпӯшанд. Замин бошад, қолини мах-малин ба бар кардааст. Гурӯҳ-гурӯҳ парандагон

хонишкунон аз шоҳаи як дарахт ба дигараш мепа-
ранд. Булбулони хушилхон нағмапардозӣ меку-
нанд. Ҳамаи мавҷудоти олам аз омади баҳор
шоданд. Онҳо ин фасли накӯтарини солро бо
суруд пешвоз мегиранд.

Ҳа, шояд ҳамаи ин саъбаи зебояки моро
маҳзун сохта бошад. Эҳтимол, вай парандагони
дар фазо озодона пару болзанандаро дида
ҳавасаш омада бошад.

Ба ҳоли ин парандачаи зебо раҳмам омад.
Вайро оҳистакак аз қафас гирифта ба назди
тирезаи кушода мондам. Аммо, бар хилофи
чашмдошти ман, вай парида нарафт, ду-се
қадам монду истод. Вай дудила менамуд. Ногоҳ
аз тиреза рост назди қафас парида омаду дар
атрофаш гирд гаштан гирифт.

Ман барои имтиҳон дари қафасро кушода, худ
дуртар истодам. Саъба лаҳзае ба атроф нигоҳ
кард, боз ба қафас, назди чӯрааш баргашт.

Аҷабо! Саъбаи мо аз ҳавои кушод, дарахтони
гулпӯш, осмони мусаффо, хуллас, аз озодӣ
дида, назди чӯраи худ монданро афзал донист.

Ман, ки аз садоқати ин ҷонвари хурдакак
мутаассир гашта будам, бори дигар дари қа-
фасро кушодам ва ҳардуюшро ҳам озод на-
мудам, ки озодона болу парзанон ба сӯи боғ
парида рафтанд.

Савол ва супоришҳо

1. Матнро ба ду қисм тақсим намуда хонед.

2. Саъба чӣ гуна паранда аст? Дар бораи вай чӣ медонед?
3. Чаро саъбаро озод карданд?
4. Баъди озод гардидан ҳам саъба чаро паранда нарафт?
5. Садоқат гуфта шумо чиро мефаҳмед?

Дарси 98.

МУРҒАКИ ШИЛШИЛАПО

(Тарона)

Мурғаки шилшилапо,
Эҳ, ту чӣ хел хушнамо!
Тохта кучо меравӣ,
Чӯчаякот аз қафо?

«Чу-чу» — кунон медаванд,
Гушна магар чӯчаҳо?
Арзану курмак диҳам,
Биё, биё, пеши мо!
Ту-ту-ту-ту, бих, бих, бих!
Чу-чу-чу-чу, бих, бих, бих!

Чӯчаҳои хурдакак,
Хурданду тезгардак.
Куртахотон сап-сафед,
Нӯлчахотон зардакак.
Почахотон топ-тоза,
Белою бегардакак.
Дона хӯреду шавед,
Фарбеҳу бедардакак.

Ту-ту-ту-ту, бих, бих, бих!
Чу-чу-чу-чу, бих, бих, бих!

Абдусалом Дехоти

Супориш: Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.

Дарси 99.

ҶАЙРАИ МАККОР

Ҷайра ҳайвони калон нест. Вале тамоми ба-данаш бо сихҳои дарози тез пӯшида шудааст.

Ҷайра бо ин найзаҷаҳо худро аз душманонаш моҳирона муҳофизат мекунад.

Рӯзе як шикорчӣ аз нишебии кӯҳ мегузашт. Сагаш пеш-пеш метохт. Ногоҳ аз дур як ҳайвончаи хокистарранг намоён шуд. Саг худро ба тарафи вай зад. Ҷайвонча сагро дида, роҳи гурезро пеш гирифт. Вай ҷайра буд. Ҷайра тез ва чолокона метохт. Гумон мекардед, ки саг ҳозир ба ҷайра расида мегираду ўро пора-пора мекунад.

Вақте ки саг наздик шуд, ҷайра аз давидан истод ва сарашро дарун кашид. Сихҳои ў рост шуд ва ба бинии саг халид. Саг аз зӯрии дард уллосзанон худро ақиб гирифт. Сихҳо аз пӯсти нарми ҷайра ҷудо шуда дар бинии саг халида монда буданд. Шикорчӣ давида ба назди сагаш омад ва аз бинии он дукҳои тезро гирифта партофт. Аммо ҷайра дар як лаҳза гоиб шуд.

Аз «Энсиклопедияи бачагон»

Савол ва супоришҳо

1. Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед.
2. Шумо ҷайраро дидаед? Вай чӣ гуна ҳайвон аст?

Дарсҳои 100—102.

ХАЙБАР

Хайбар саги бисёр хушёр буда, дар андак вақт ҳамаи гуфтаҳои моро фаҳманда ва вазифаи асосии худро донанда шуда монд. Ӯ фаҳмида гирифт, ки хавфи асосӣ дар ин хонадон барои мурғон ва он ҳам аз тарафи шағолон аст. Бинобар ин вай ҳамеша дарахтонеро, ки дар онҳо мурғон меҳобиданд, дидбонӣ мекард ва гоҳ-гоҳ ба тарафи рӯидарича рафта то роҳи омади шағолон гашт карда, тафтиш намуда меомад.

Айёми баҳорон буд, зардолуҳо ба шукуфтан сар карда буданд. Сағ ҳам қариб яксола шуда буд. Як саҳар баъд аз рӯз сафед шудан падарам барои намози бомдод ба масҷид рафт. Ман бедор будам. Ногаҳон овози «қоқ» гуфтани як мурғро шунидам, дар паси ин овоз садои аз болои бом ба замин афтодани як чизи вазнин ҳам шунида шуд.

Ман ба рӯидарича рафта аз он ҷо ба тарафи ёбон баромадам ва Хайбарро садо кардам. Ҷавоб надод ва ӯ дар он ҷо набуд. Ба зери дарахтон рафта мурғонро аз назар гузаронидам. Як мурғ набуд. Маълум шуд, ки як мурғро шағол бурдааст.

Ман ба рӯидарича рафта аз он ҷо ба тарафи ёбон баромадам. Акнун рӯз тамоман сафед шуда буд ва ҳар чиз ба назари кас аз дур ҳам бошад, равшан менамуд. Ман тахминан дусад метр дуртар аз худ Хайбарро дидам, ки рӯ ба тарафи ҳавлӣ истодааст ва ӯ ҳам маро дида овози махсусе бароварда гӯё маро ба пеши худ ҷеғ мезад. Дар ҷавоб ман ҳам ӯро ном гирифта ба пеши худ ҷеғ задам.

Вай як чизро аз замин ба даҳони худ бардошта пештар омадан гирифт. Баъд аз тай кардани нимаи роҳ он чизро ба замин гузошт ва пас гашта дунболи худро бодикқат аз назар гузаронид, баъд аз он ба тарафи ман тирвор омад ва ба ман расида аз доманам газида маро пеш кашид ва бо овози махсусе садо бароварда, маро сар дода, худ боз ба ҳамон

чобукӣ ба пеши он чизе, ки дар замин гузошта буд, рафта истод.

Ман пай бурдам, ки саг мурғро аз чанголи шағол раҳонидааст, аммо худ бардошта оварданро барои ҳаёти вай хавфнок мепиндорад ва бинобар ин маро таклиф мекунад, ки худ рафта мурғро гирифта оварам.

Ман ба пеши саг рафтам, дар ҳақиқат мурғ дар замин мехобид ва зинда буд. Вайро бардоштам, дар тахтапушташ, дар шикамаш ва дар бозуяш андак-андак захми дандон ва чанголи шағол менамуд.

Ман мурғро ба хона гирифта овардам, пеш-пеши ман Хайбар бозикунон ва шодикунон медавид. Вақте ки ба пеши модарам расидем, Хайбар ба замин ғел зада гӯё ҳам ба гуноҳи худ, ки ба сабаби мусоҳилакорию вай мурғро шағол бурда буд, узр мегуфт, ҳам барои мурғро халос карда тавонистанаш изҳори шодмонӣ мекард.

Хайбар одатан ҳар шаб то аз хона баромадани падарам намехобид, вақте ки рӯз сафед шуд ва падарам ба таҳорат баромад, вай хотирчамъ шуда ба боми дӯконхонаи падарам мебаромад, ки дар он ҷо хасбеда зер карда буданд ва ӯ дар он ҷо дар байни он хасҳо даромада мехобид.

Шағол, ки ҳамеша дар паи мурғ буда, фақат аз тарси Хайбар пеш омада наметавонист, ин одати сагро омӯхта гирифтааст ва баъд аз хобидани саг рӯз сафед шуда бошад ҳам, ба омада гирифтани мурғ ҷуръат кардааст. Баъд

аз он, ки Хайбар ин гуна хиёнаткорона ҳуҷум овардани шағолро дониста гирифт, дигар бо сафед шудани рӯз даромада нахобид ва то бедор шуда баромадани ҳамаи аҳли оила ва фууромадани мурғон аз дарахт вазифаи посбонии худро давом дод.

Хайбар бағоят бо ору номус буд: рӯзе ба айвони ошхона омада табақеро, ки дар он ҷо будааст, бӯидааст. Модарам инро дида бо тароша ӯро задааст. Баъд аз ин ҳодиса вай хӯрокашро нахӯрдааст. Рӯзона тамоман дар даруни хасбеда мехобид ва шабона аз бом фууромада мурғонро посбонӣ мекард.

Модарам ба падарам хабар дод, ки:

— Хайбар бемор шудааст, ду рӯз аст, ки хӯрок намехӯрад.

Ин хабар маро бисёр парешон кард, чунки ман ба вай зиёда омӯхта шуда будам, хусусан баъд аз воқеаи мурғу шағол боз ҳам зиёдтар ӯро дӯст дошта будам, бинобар ин бо шунидани ин хабар як порча нон гирифта ба пешаш рафтам, то ки аз вай ҳолпурсӣ кунам. Ӯ дар бом буд, ҷеғ задам, фууромад. Нонро пешаш партофтам, хӯрд. Нон хӯрданаширо ба падару модарам хабар додам. Падар ба модарам фармуд, ки ӯ ҳам ба Хайбар нон диҳад. Оварда дод. Аммо сағ ба нони вай нигоҳе ҳам накард. Ман дубора нон додам, дубора ҳам хӯрд.

Падарам ин ҳолро дида ба модарам гуфт, ки:

— Хайбар аз ту ранҷидааст, сабабаш чӣ бошад?

Модарам воқеаи заданашро ҳикоя кард. Падарам гуфт:

— Дар ин сурат сағ ҳақ дорад, ки аз ту ранҷад, чунки ин сағи чӯпонист, чӯпонон ба сари дегу табақ омадани сагро манъ намекунанд. Бинобар ин вай беибо ба сари дег омада табақро бӯидааст. Дар он вақт туро лозим буд, ки ба ӯ нодуруст будани ин корашро бо забони хуш ва ишорати нарм мефаҳмондӣ. Модом ки нодуруст будани ин ҳаракаташро нафаҳмонда задӣ, албатта, меранҷад.

Сағ дар ҳақиқат саҳт ранҷида буд, то чанд рӯзи дигар аз дасти модарам чиз нахӯрд.

Садриддин Айни

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро ба ду қисм тақсим намуда хонед.
2. Ба ҳар як қисми он сарлавҳаи мувофиқ гузоред.
3. Хайбар чӣ гуна сағ аст? Аҳли хонавода чаро ӯро дӯст медоштанд?
4. Хайбар мурғро чӣ гуна халос кард?
5. Аз ҳикоя ҷойи ранҷидани Хайбарро ёбед ва бо диққат хонда бароед.
6. Дар хона дар мавзӯи «Сағ дӯсти инсон аст» матне тартиб диҳед.

Дарсҳои 103—104.

СОКИНИ НАВ

Хонаи Анӯшаино чандон васеъ нест: худашон базӯр меғунҷанд. Агар нисфи шаб мабодо меҳ-

моне биёяд, онҳо, албатта, тангии хонаро ҳис мекунанд... Ана дар ҳамин хона боз як сокине зиёд шуду ҳама аз шодӣ қад-қад парида, чӣ кор карданашонро намедонистанд. Сокини нав кабкчӯчае буд, ки онро аз кӯҳ Кова овард. Чӯча рӯи қолин ин тарафу он тараф давида, ду-се карат бол афшонда, сипас ҳайрон монд: ба гулҳо нигариста, нӯл зад ва бештар ҳайраташ афзуд. Шояд чӯчаяки гарангу пакар аз худ мепурсид: чаро ин гулҳо ранги зебо доранду бӯй не? Барои чӣ мисли гулҳои кӯҳистон наме-пӯшандаш? Гулҳои сабзазорони дидаи ӯ ин хел набуданд. Эҳа, кабкчӯча аз бӯю ранги онҳо маст мешуд, бо овози бориқаш ҳай мехонду бол меафшонд.

Дили чӯчаяк гум зад. Ӯ ба ёди обу ҳаво ва гулу ҷангалистонҳои кӯҳистон қаҳ-қаҳ зад. Кӯдакон аз шодиву ҳаяҷон мисли кабкчӯча қоҳ-қоҳ заданд.

Кова дар пиёла об овард. Дигаре кафи пурдонашро пеши нӯли чӯча дошт.

— Бачаҳо, кабкак ҳозир худахро бо шумо шиносонд, — гуфт падар.

— Хайр, мо ҳам худро шиносонем? Ман Шодӣ...

— Ман Садбарг. Нашинохтӣ?

Чӯчаяк чик-чик садо доду ҷаста сари китфи Кова нишаст. Аз ин ҳам бачаҳо беҳад хурсанд шуданд.

— Донистед, ки кабкчӯча чӣ гуфт? — пурсид падар ва шарҳ дод. — Гуфт, ки ҳоло ман Коваро мешиносам. Чӯраи Кова мешавам!

— Бо мо ошно намешавад?

— Мешавад. Лекин ҳозир шалпар аст. Баъд муносибату рафтори шуморо дида, чӣ хел одам буданатона фаҳмида, сипас ошно мешавад.

— Наход? Кова, кабкак ба ту чӣ хел чӯра шуд?

— Аз чанги боша раҳондам. Чанд шабу рӯз дар кӯху пушта дар бағалам гирифта гаштам.

— Дӯсти нағза дар рӯзи мушкил меёбанд. — гуфт падар.

Дар ин лаҳза кабкак аз сари китфи Кова парида, болои миз нишаст ва ба маҷаллаи кушодаи «Чашма» кунҷковона нигариста, бо ҳарфҳои он туқ-туқ нӯл зад. Аз ин кӯдакҳо ба вачд омада, нидо карданд:

— Кабкчӯча доно будааст. Бинед «Чашма»-ро мехонад.

Бачаҳо аз шодӣ дар курта намеғунҷиданд.

Абдулҳамид Самад

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро бо диққат хонед.
2. Кабкчӯча чӣ гуна сокини нав шуд?
3. Чаро сокини нав аз Кова наҳаросид?
4. Аз ҳикоя чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарси 105. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Дар кадом матн асрори боғбониرو ёд гирифтани мактаббачагон тасвир шудааст?

- А) «Садоқати саъба»; Б) «Хайбар»;
- В) «Боғи мактабамон».

2. Дар кадом матн ба дӯст содиқ ва вафодор мондан васф шудааст?

- А) «Хайбар»;
- Б) «Табиатро дӯст доред ва ҳимоя кунед»;
- В) «Садоқати саъба».

3. Муаллифи шеъри «Савол ба навниҳол»-ро ёбед.

- А) Мирсаид Миршакар;
- Б) Абдусалом Деҳотӣ;
- В) Аминҷон Шукӯҳӣ.

4. Дӯстии инсон ва сағ дар кадом матн ба қалам гирифта шудааст?

- А) «Хайбар»; Б) «Боғи мактабамон»;
- В) «Садоқати саъба».

5. Муаллифи ҳикоячаи «Сокини нав» кист?

- А) Абдусалом Деҳотӣ;
- Б) Мирсаид Миршакар;
- В) Абдулҳамид Самад.

6. Ҷумлаи «Саг махлуқи бовафо аст» аз кадом матн гирифта шудааст?

- А) аз матни «Хайбар»;
- Б) аз матни «Пингвинҳо»;
- В) аз матни «Сокини нав».

7. Маънои калимаи «шафқат» дар кадом ҷавоб дуруст нишон дода шудааст?

- А) меҳрубонӣ, дилсӯзӣ; Б) олиҳимматӣ;
- В) некӣ, адолат.

Фасли 11. ҶАМОЛИ ОДАМӢ ОДОБ БОШАД

Дарси 106.

ДАР ВАҚТИ ТАҲСИЛ

Дар вақти таҳсил
Ту аз таҳти дил
Хону хону хон
Дону дону дон!

Бо китоби нағз
Шину шину шин,
Маънои онро
Чину чину чин!

Асбоби хониш
Карда созу соз,
Рӯ сӯи мактаб
Тозу тозу тоз!

Гуфти муаллим
Санчу санчу санч
Гир баҳо доим
Панчу панчу панч!

Аминҷон Шукӯҳӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истҳо риоя намуда хонед ва аз ёд кунед.

ХАЙРИЯ

Дар деҳа пирамарди маъюбе умр ба сар мебурд. Фарзанд надошт. Аз ин рӯ мардуми гирду атроф луқмае биёранд мехӯрд. Набиёранд, қаноат мекард.

Бегоҳирӯзӣ ба наздаш бачаи даҳ-дувоздаҳ-сола — Муҳаммад омад. Вай баъди салому алейк ва ҳолпурсӣ чанд танга бароварда дод. Пирамард Муҳаммадро мешинохт. Ба ҳимматба-ландии ӯ каме шубҳа кард.

— Медонам, ки бепадарӣ, як модари муш-типар дорӣ, — гуфт пирамарди ногирон. — Ин тангаҳоро аз кучо ёфтӣ, Муҳаммад?

— Меҳнат кардам, бузургвор, — гуфт дар ҷавоб вай, — ҳамааш пули меҳнат, пули ҳалол.

— Меҳнат кардӣ? — ҳамчунин таҳпурсӣ мекард пирамард. — ҳаммол шудӣ, ё гови ягон касро мепой?

— Дуяш ҳам не, бузургвор, дар поёни бо-ғамон роҳи калоне ҳасту аз он пиёдаву саво-раҳои зиёде мегузаранд. Шабона аз таги теппа, аз Чашмаи Шифо чанд кӯза об оварда, захира мекунам. Чун чоштгоҳ шуда, ҳаво метафсад, ба раҳгузарони ташна як косагӣ об медиҳам. Онҳо обро нӯшида ҳам дуо мекунанд, ҳам ба таги косаам як танга — ду тангагӣ мепартоянд. Бегоҳӣ баъд аз хӯроки шом ҳамроҳи модарам тангаҳоро мешуморем, ки хеле мешаванд. Ман онҳоро ба модарам медиҳам.

Ҳамин вақт модарам яке хотиррасон мекунад,
ки як миқдори тангаҳоро дар роҳи худо, ба
ҳочатманде хайр бикунам. Ин кори савоб аст,
барака меёбам.

— Бале, дуруст мекунӣ, — хайрияи ӯро ги-
рифт марди ногирон. — Худованд ба якат ҳазор
диҳад. Корат рӯз ба рӯз барор гираду тангаҳоят
аз ин ҳам бисёртар гардад.

Муҳаммад аз ин дуо рӯҳ гирифт ва бо
табъи хушу димоғи чоқ ба хонааш баргашт.

Болта Ортиқзода

Савол ва супоришҳо

1. Матнро бо диққат хонда бароед.
2. Муҳаммад чаро назди пирамарди ногирон рафт?
3. Пирамард ба ӯ чӣ гуфт?
4. Шумо ҳам ба касе хайрия кардаед ё не?
5. Хайрия кардан чӣ савоб дорад?

Дарси 108.

ГОВ НАШУДА КАЛ ШУДА МОНД

Гӯсолаи алочаям,
Алчаи балочаям,
Ду шох бар сараш дамид,
Зи шодӣ ҳар тараф давид...
Ки ман калону зӯрдаст,
Натарсам аз баланду паст.
Кучост буққаи калон,
Ки очааш диҳад нишон?..
Ба ин ғуруру ман-манӣ

Намуд басо занозанӣ,
Зи тасфи ин даводавӣ,
Кашокашию якравӣ,
Бизад ба шох калламех
Ду шох шуд чудо зи бех.
Гӯсолаи алочаям,
Алочаи балочаям,
Масъалааш ҳал шуда монд,
Гов нашуда кал шуда монд.

Аминҷон Шукӯҳӣ

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.
2. Мазмуни шеърро гуфта диҳед. Аз шеър чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарсҳои 109–110.

ОБИ ТАЛҲ

Таҳсил ба охир расид. Рӯзҳои дамгирии мактаббачагон наздик мешуд. Истироҳатгоҳҳо омодаи қабули истироҳаткунандагони хурдсол буданд.

Давлату Толиб борхалтаҳои худро ба пушт гирифта ба тарафи истироҳатгоҳ раҳсипор гардиданд. Аз пеш пиразане дар даст кӯзаи об намоён шуд. Ӯ кӯзаи обро гоҳ-гоҳе ба канори роҳ гузошта дам мегирифт ба боз ба роҳ медаромад.

— Ист, — гуфт Давлат, — бояд ба пиразан ёри дод.

Ў борхалтаашро ба пеши Толиб гузошта, давон-давон ба назди пиразан шитофт.

— Ту кучо меравӣ? — дод зад Толиб. — Ба зани ношинос ёрӣ чӣ лозим?

Аммо Давлат ба гапҳои рафиқаш аҳамият надода, барои бурда додани кӯзаи об ба пиразан ёрӣ расонд.

Пиразан миннатдорӣ баён кард ва барои нағз истироҳат кардани Давлат муваффақиятҳо орзу намуд.

Рӯзе Толиб ба қишлоқашон рафтани шуд. Ҳаво гарм ва дим буд. Толиб дар роҳ бисёр ташна монд. Ў ният кард, ки ба аввалин ҳавлие, ки дар сари роҳ ба вай дучор мешавад, даромада об пурсад. Ниҳоят, ба ҳавлие расид ва дарвозаи онро кушода ҳамон пиразани чанде пеш аз ин дар роҳ вохӯрдари дид.

Пиразан Толибро шинохт, вале худро ба нодонӣ зада, ўро меҳрубона қабул кард ва як коса об оварду ба Толиб гуфт: «Нӯш, писарам, нӯш!»

Толиб сурху сафед шуд, саросема обро нӯшида ташаккур гуфт ва зуд баромада рафт. Барои Толиб об талх барин намуд, чунки сухани ба Давлат гуфтаашро ба ёд овард.

В. Осеев

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро бо диққат хонед.
2. Ба Давлату Толиб чӣ ҳодиса рӯй дод? Онҳо дар роҳ киро вохӯрда монданд?

3. Давлат чӣ кор кард?
4. Чаро Толиб ҳангоми аз истироҳатгоҳ баргаштан пиразанро дида сурху сафед шуд?

Дарсҳои 111–112.

ҲИКОЯТИ МОР

(Афсона)

Шутурсаворе ҳангоми сафар дар ҷойе расид, ки он ҷо корвониён оташ карда буданд. Баъд аз рафтани онҳо ба атрофи биёбон оташ паҳн гашта буд. Дар миёни он оташҳо Мори бузурге монда буд. Вай ба ҳеҷ ҷониб роҳ намеёфт, то ки халос шавад. Аз дур саворе намудор шуд. Мор ба ӯ зорию тавалло кард, ки ӯро аз ин оташи сӯзон халос кунад.

Савор марди меҳрубоне буд. Зорию Морро шунида раҳмаш омад. Мор душмани одамиён бошад ҳам ҳоло дармондаву ночор аст, — фикр кард ӯ. — Беҳтараш ба ӯ шавқат кунам. Пас халтаашро мекушояд ва ба нӯги як таёқи дароз баста ба даруни оташ ба сӯи Мор хам мекунад. Мор фурсатро ғанимат доништа ба халта даромад. Савори раҳмдил халтаро кушода Морро баровард ва ба ӯ гуфт:

— Ҳар ҷо хоҳӣ рав, лекин мардумозорӣ нақун.

Мор гуфт:

— Эй ҷавон, ман ту ва шутури туро то неш назанам, намеравам.

Савор гуфт:

— Ман ба ту некӣ карда, аз даруни оташи сӯзон берун овардам. Ту чаро ба некӣ бо бадӣ ҷавоб додани ҳастӣ?

Мор гуфт:

— Ту некӣ кардӣ, лекин некии ту бемавқеъ буд. Медонӣ, ки аз ман ба одамон фоидае нест. Илова ба ин ба бадон некӣ кардан, ба некон бадӣ кардан аст. Аз ин сабаб ман ба ту захм мезанам, то ба дигарон ибрат шавад.

Мард гуфт:

— Ман ҳеҷ боварӣ надорам, ки ба некӣ бадӣ ояд. Ту ба ман гувоҳ биёр, пас захм занӣ розӣ ҳастам.

Онҳо рафта аз Говмеш ва Дарахти пир пурсиданд. Онҳо сухани Морро тасдиқ карданд ва гуфтанд, ки вақте ки мо ба соҳибамон лозим ва манфиатнок будем, моро парвариш мекард. Акнун ки пир шуда яке аз шир, дигаре аз ҳосил мондем, соҳибамон якеро куштани ва дигарамонро бурида ҳезум кардани шуд.

Мор саворро захм задани шуд.

Мард гуфт:

— Ҷон ширин аст ва аз зиндагӣ дил кандан басо душвор мебошад. Агар боз яктои дигар гувоҳ пайдо мекардӣ, ман ба мурдан розӣ мешудам.

Дар ҳамин наздикиҳо рӯбоҳе буд ва ӯ нохост сӯхбати Мард ва Морро шунида монд.

Мор гуфт:

— Аз Рӯбоҳ пурс. Вай чӣ ҷавоб медиҳад.

Мард ба Рӯбоҳ нигариста пурсид:

— Ба некӣ некӣ меояд ё бадӣ.

Рӯбоҳ гуфт:

— Ба некӣ бадӣ меояд. Ту магар инро на-медонӣ. Ту дар ҳаққи Мор чӣ некӣ кардӣ, ки ба бадӣ гирифтор шудӣ?

Марди меҳрубон воқеаро нақл карда дод.
Рӯбоҳ гуфт:

— Ту марди оқил менамоӣ, чаро дурӯғ мегӯӣ?

Мор гуфт:

— Ин мард рост мегӯяд.

Рӯбоҳ дар ҷаҳл шуд ва гуфт:

— Чӣ гуна море ба ин бузургӣ дар чунин халтачаи хурд меғунҷад?

Мор гуфт:

— Агар бовар накунӣ, ман боз ба халта медароям. Ин ҳолро ба чашми худат мебинӣ.

Рӯбоҳ гуфт:

— Агар ин корро бо чашми худ бинам, бовар мекунам.

Мард даҳони халтаро кушод ва Мор ба он даромад.

Рӯбоҳ гуфт:

— Эй ҷавон, акнун душманат дар банд аст, даҳони халтаро банд.

Мард даррав даҳони халтаро баста ба замин зад. Мор кушта шуд.

Аз «Калима ва Димна»-и
Ҳусайн Воизи Кошифӣ

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикоятро ба се қисм тақсим намуда ифоданок хонед ва ба ҳар як қисм сарлавҳаи мувофиқ ёфта гузored.
2. Шутурсавор чаро морро аз дохили оташ халос кард?
3. Мор ба ивази некии ӯ чӣ гуфт?
4. Чаро онҳо ба Говмеш ва Дарахти пир муроҷиат намуданд ва аз онҳо чӣ ҷавоб шуниданд?
5. Рӯбоҳ муаммои Мор ва Мардро чӣ гуна ҳал намуд?
6. Ба ивази некӣ, некӣ меомадааст ё бадӣ? Аз ҳикоя чӣ гуна хулоса баровардед?

Дарсҳои 113—114.

ГУНЧИШК, МОР ВА ГАҲВОРАҶУНБОН

Гунчишкаки зебоякак,
Зебояки доноякак.
Ҳар гаҳ равад бар обу дон,
Бо селайи гунчишкакон,
Бӯсида фарзандони худ,
Албатта, таъин менамуд:
— Се хоҳари барнои ман
Се додари барнои ман,
Фавҷои худро кам кунед,
То ки наёбад ҳеҷ гоҳ,
Мори сиёҳ бар лона роҳ.
Боре чу он доноякак,
Донаяки зебоякак
Аз лонааш парвоз кард,

Аз гӯша мор овоз кард:
— Оҳ-оҳ, ширинкор ман,
Як марди беозор ман.
Овардаам бозичаҳо:
Нилобию сурху ало.
Пистоқию зарду сафед,
Баҳри тамошояш давед!
Се хоҳари озодамӯ,
Се додари озодарӯ,
Баръакси гуфти очашон,
Чир-чиркунон, фир-фиркунон
Берун шуданд аз лонашон.
Дарвозаро чун боз дид,
Шаш чӯҷаи дартоз дид,
Шуд бениҳоят шод мор,
Қаҳ-қаҳ зад ӯ беихтиёр,
Печида андар шоҳтут,
Бар лона в-он гаҳ рост шуд.
Тарсида он гунҷишкакон,
Бардоштанд доду фиғон,
Гуфтанд, ки:
— Ёрӣ диҳед.
Дасти мададгорӣ диҳед!
Аммо касе ёрӣ надод
Дасти мададгорӣ надод.
Ҳамсои гунҷишкакон,
Гаҳвораҷунбон паҳлавон,
Дар сояи барги кабуд,
Осудаяк дар хоб буд.
Фарёди гунҷишкон шунид,
Бедор шуд,

Як қад парид,
Чун дид афти морро,
Мори даҳон чун горро,
Аз ҳайбаташ ваҳме накард.
Як зарра ҳам раҳме накард.
Бархост аз ҷо мисли шер,
Гаҳвораҷунбони далер,
Аз ҷойи бобе ноаён,
Бигрифта бо хубӣ нишон,
Муште ба чашми мор зад.
Сад бор не, як бор зад,
Бо печутоб аз шоҳтут
Афтид мору кӯр шуд...

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонед ва мазмунашро нақл кунед.
2. Гунҷишк бо бачаҳояш дар кучо зиндагонӣ мекард?
3. Гунҷишк ба бачаҳояш чӣ насиҳат кард? Онҳо ба он риоя намуданд ё не?
4. Ҳамсоияи гунҷишк гаҳвораҷунбон чӣ кор кард? Ба кори ӯ баҳо диҳед.
5. Аз ҳикоячаи назмӣ чӣ хулоса баровардед?

Дарси 115.

СЕ РАФИҚ

Раҳим ба мактаб мерафт. Вай дар роҳи мактаб нонашро гум кард. Дар вақти танаффуси калон бачагон нонушта мекарданд. Раҳим дар як тараф хомӯш менишаст.

Ба пеши Раҳим рафиқи ӯ Ҳошим омад. Ҳошим пурсид, ки чаро Раҳим нонушта намекунад. Раҳим ҷавоб дод, ки дар роҳ нонашро гум кардааст.

— Кори бад шудааст, — гуфт Ҳошим. — То охири дарс гурусна менишинӣ.

Рафиқи дуҷоми Раҳим — Карим омад. Вай Раҳимро насиҳат кард, ки минбаъд нонашро дар сумкааш дуруст монад, ки гум нашавад.

Баъд Қосим ба назди Раҳим омад. Вале ӯ аз Раҳим ҳеҷ гап напурсида, нонашро баробар тақсим карда, нисфашро ба рафиқаш дод.

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикоячаро бо диққат хонед.
2. Чаро Раҳим хомӯш менишаст?
3. Ба рафтори Ҳошим ва Карим шумо чӣ гуна баҳо медиҳед?
4. Қосим чӣ гуна рафиқ аст?
5. Ба фикри Шумо кадоме аз рафиқон дӯсти ҳақиқӣ аст?
6. Шумо ҳам дӯстони ҳақиқӣ доред?

Дарсҳои 116—118.

ПИСАРОН

(ҲИКОЯ)

Ду зан аз чоҳ об мегирифтанд. Ба назди онҳо зани сеюм омад. Як бобо ҳам барои дам гирифтани омада ба рӯи санг нишаст.

Яке аз ин занҳо ба зани дигар гуфт:

— Писараки ман чунон чаққон, чунон зӯр аст, ки ҳеҷ кас бо вай баробар шуда наметавонад.

— Писари ман, мисли булбул месарояд, ҳеҷ кас вай барин хонда наметавонад, — гуфт зани дуюм.

Аммо зани сеюм ҳеҷ чиз нагуфт.

— Барои чӣ ту дар бораи писари худат чизе намегӯӣ? — гуфта ҳамсояҳо аз вай пурсиданд.

— Чӣ гӯям? Писари ман ягон хусусияти барҷастае надорад, — гуфт занак.

Занҳо ба сатилҳояшон об гирифта рафтанд. Мӯйсафед ҳам аз паси онҳо рафт. Занҳо рафта-рафта бозистоданд. Онҳо монда шуданд, хостанд, ки дам гиранд.

Ба нохост аз рӯ ба рӯи онҳо се бача давида омад. Яке аз онҳо хеле чаққон буд, чусту чолок бозӣ мекард, медавид, сангҳои калонро бо пояш мезад. Занҳо ба вай бо шавқу ҳавас нигоҳ мекарданд.

Бачаи дигар булбул барин ғазал мехонд. Занҳо ба ғазали вай гӯш меандоختанд.

Аммо бачаи сеюм ба назди модараш давида омад ва сатилҳои вазнини ӯро гирифта бурд.

Занон аз марди кӯҳансол пурсиданд:

— Дидед, писарҳои мо чӣ гунаанд?

— Писарҳои шумо канӣ? Ман фақат як писарро дидам, — гуфт мӯйсафед ва ба бачае, ки сатилҳои модарашро бардошта мебурд, ишора кард.

Савол ва супоришҳо

1. Ҳикояро ифоданок хонед.
2. Занҳои барои об омада дар бораи чӣ сӯҳбат карданд?
3. Дар ҳикоя хислати писарҳо чӣ гуна тасвир карда шудааст?
4. Писари сеюм чаро ҳеҷ чиз нагуфта сатилҳои модарашро гирифта бурд? Вай ягон хислати нағз дорад ё не?
5. Чаро пирамард ман фақат якто писарро дидам гуфт? Вай ба чӣ ишорат кард?
6. Шумо ба кадоме аз он писарҳо монанд шуданро мехостед?

Дарсҳои 119–121.

КОРИ АЙБ

Кӯчаҳои шаҳр сабзу хуррам ва тозаву озода. Дар яке аз зеботарин хиёбонҳои шаҳрамон, ки аз ду тараф дарахтҳо қомат афрохта болояшро пӯшониданд, ҳар ҷо-ҳар ҷо дар паҳлуи буттаҳои гул барои истироҳати раҳгузарон ҳаракҳои тақдор гузошта шудаанд. Дар ин ҳаракҳо одамон ду-дую чор-чор нишаста сӯҳбат мекунанд, китобу газета мехонанд, ё баъди роҳи дарозро тай кардан дам мегиранд.

Дар як ҳарак ду мактабхон нишастаанд. Сӯҳбаташон хеле тафсон, як даҳон гап мезананду як дона писта шикаста, пӯчоқашро ба замин мепартоянд. Аз пӯчоқи писта гирду атрофашон аллакай пур шудааст.

Дар паҳлӯи ҳамон харак дар масофаи ним метр аз онҳо қуттӣ гузошта шудааст. Мусоҳибон онро намебинанд, ё ин ки чӣ будани онро фаромӯш кардаанд. Дар назари аввал гӯё ҳеҷ воқеае рӯй надодааст. Ду кас писта хӯрда истодаасту пӯчоқашро ба қуттии махсус наандохта, ба гирду атроф мепошанд. Аммо агар ба ин воқеа бодикқаттар назар кунем, мебинем, ки айби ин ду нафар хурд нест:

1. Онҳо шаҳри худро дӯст намедоранд. Ҷоеро дӯст намедоранд, ки дар он таҳсил мегиранд, зиндагӣ мекунанд, ёру дӯст ва хешу ақрабояшон аз ҳавояш нафас мегиранду дар кӯчаҳои он мегарданд. Онҳо аз ободии шаҳрашон фахр намекунанд, аз зебоии он лаззат намебаранд.

2. Онҳо мардумони ин шаҳро ҳурмат намекунанд. Дар ҳамон ҳараке, ки онҳо нишастаанд, дигарҳо ҳам омада менишинанд. Охир кӣ мехоҳад, ки дар ҷойи ифлос нишаста истироҳат кунад?

3. Онҳо меҳнати дигаронро ҳурмат намекунанд. Барои зебо шудани ин ҷо бисёр касҳо меҳнат кардаанд: боғбонҳо дарахт сабзондаанд, гул шинонидаанд, ба он гулҳо доимо нигоҳубин мекунанд. Як гурӯҳи калони одамон шабҳои дароз аз хоби ширин монда онро мерӯбанд, тоза мекунанд.

Ин ду нафар хонанда ва умуман онҳоеро, ки ба тозагии гирду атрофи худ, кӯчаи худ, шаҳри худ риоя намекунанд, одамони бофаросат, баодоб ва маданӣ шуморидан мумкин

нест. Рафторе, ки сабаби хира шудани табъи дигарон, боиси нохуш ва асабӣ шудани дигарон мегардад, бад аст ва ба муқобили он мубориза бурдан вазифаи муҳими ҳар як одам буданаширо набояд фаромӯш кард.

Хуршеда Отахонова

Савол ва супоришҳо

1. Матро овоз набароварда хонда бароед.
2. Дар матн чӣ гуна муаммо бардошта шудааст?
3. Шумо ба рафтори он ду нафар хонанда чӣ гуна баҳо медиҳед?
4. Шумо ҳам чунин ҳодисаро мушоҳида кардаед ё не?
5. Матн чаро «Кори айб» ном гирифтааст? Ба он сарлавҳаи дигаре гузored.

Дарси 122.

БИБИҶОНАМ

Бибиҷонам меояд,
Дилу ҷонам меояд.
Аз раҳи дур меояд,
Зӯру базӯр меояд.
Бибем ояд, мо хурсанд,
Кисаҳояш пури қанд,
Мавизу мағз меорад,
Чизҳои нағз меорад.
Гапҳои бибем ширин,
Қанд барин, асал барин,
Бибем кони афсона!
Бибиҷонам ягона!

Бибиҷонам меояд,
Дилу ҷонам меояд.
Равам, кӯрпача орам,
Болиши қу гузорам,
Чояки гарм биёрам,
Нонаки нарм биёрам,
Бибиҷона шинонам,
Хафа шудан намонам.
Бибиҷони хушрӯям,
Бибеки қиссагӯям.

Гулчеҳра Сулаймонова

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар шеър кадом хислатҳои бибиҷонҳоямон тасвир гаштааст?
3. Шумо ҳам ба бибиатон дастёр мешавед-мӣ? Ба кадом корҳои онҳо ёрӣ мерасонед?

Дарсҳои 123–124.

ҶОНИ НОДОН ДАР АЗОБ

(Афсона)

Буд, набуд, як рӯбоҳаке буд. Дар қарибиҳои лонаи хирс лонаяке дошт он рӯбоҳак. Рӯбоҳак ҳар рӯз шишту хезу гашту гузору қаду қомати ҳамсояшро тамошо карда, ба андеша мерафт: қувваи бузурге дорад ин ҷонвари худо, чӣ хеле ки одамон мегӯянд, кӯҳро занад, талқон мекунад, аммо ӯ боре надидааст, ки ин қувва дар ҷойе истифода шуда бошад. «Гирду атроф

пур аз замин, кишту кор кунӣ, олам-олам ҳосил мегирӣ, — фикр кард рӯбоҳак, — равам пеши хирсу гӯям, ки биё, ҳамсоя, ягон чиз корему ҳосилашро ғундошта, зимистон хӯрда хоб кунем. Агар тӯқумашро гарм гирифта, дурустакак фаҳмонам, розӣ мешавад!». Рӯбоҳак ҳамин хел фикр карду пеши хирс рафт.

Хирс ба таклифи ӯ розӣ шуд. Замин шудгор карданду лаблабу коштанд. Об доданду нигоҳубин карданду мунтазир шуданд. Вақташ расиду лаблабу пухт. Рӯбоҳак аз хирс пинҳонӣ якта лаблабу кофта гирифтун хӯрда дид, ки қанд барин ширин. Ҳирсаш боло гирифтун рӯбоҳ дар фикри ҳила шуд. «Номи ман рӯбоҳ не! — Агар ин хирси соддаро фиреб дода, ҳосилро якта намонда, худам соҳибӣ накунам», — гуфт.

Рӯбоҳ хирсро ба сари замин даъват карду баргҳои сабзу тозаи лаблабуро бо шавқ нишон дода гуфт:

— Эй шарик, сар-сари сарашро мегирӣ ё бех-беҳи беҳашро.

— Сар-сари сарашро, — гуфт хирс ба баргҳои тару тоза бо ҳавас нигоҳ карда.

Хирс баргҳои лаблабуро якта намонда канда гирифтун ба ҳувол андохта, ба хонааш бурд.

Рӯбоҳ бошад лаблабуро ба хонааш бурд ва ҳар гаҳ, ки дар дилаш завқи хӯрдани гӯшти мурғ пайдо мешуд, ба бозор бурда, фурӯхта, мурғ харида, хӯрда, кайф карда мегашт.

Рӯзҳо мегузаштанд, тирамоҳ охир шуду зимистон омад, баъд бӯи баҳор ба машоми

рӯбоҳак расид ва хирс ба ёдаш омад. Хирсро ба ёд оварда, пешаш рафту гуфт:

— Шарик боз айёми киштукор пеш омад, замин интизори мост.

Хирс гуфт:

— Аз он ҳосиле, ки мо соли гузашта гирифтем, ман баҳра набурдам, бемаза буду хӯрда нашуд, бароварда партофтам.

— Ин хел бошад, биё гандум мекорем, — гуфт рӯбоҳ, — аз гандум бомазатар хӯрдание дар олам нест. Нони ҳамин гандум насли одамизодро зинда нигоҳ медорад.

Хирс ба рӯбоҳ бовар кард. Ҳарду боз замин шудгор карданд, гандум коштанд. Гандум сабзид, неш дод, дона баст, пухт. Пухта буд, ки рӯбоҳ ба хирс гуфт:

— Сар-сари сарашро мегирӣ ё бех-беҳи бешашро?

Хирс, ки соли гузашта «сар-сари сарашро» гуфта, фиреб хӯрда буд, гуфт:

— Ман ин навбат бех-беҳи бешашро мегирам.

Ҳамин хел сараки гандум насиби рӯбоҳ шуду появу решааш ба хирс монд. Он чӣ ки ба хирс монд, ба ягон эҳтиёҷи вай ба кор нарафт. «Ҷони нодон дар азоб» гуфтаанд. Ҳоле, ки хирс баъди ғундоштану гирифтани коҳу решаи гандум дошт, далели ин ҳақиқат буд.

Лекин ин ҷо боз як ҳақиқати дигар ҳаст. Хирси фиребхӯрда қарор дод, ки дигар ҳеҷ

гоҳ ба рӯбоҳ шарик намешавад. Ошноии рӯбоҳу хирс бо ҳамин тамоm шуд.

Савол ва супоришҳо

1. Афсонаро бо диққат хонед ва аз рӯи мазмунаш ба қисмҳо тақсим кунед.
2. Рӯбоҳ ба хирс чӣ тақлиф кард ва хирс ба ӯ чӣ ҷавоб дод?
3. Соли аввал хирс чӣ хел фиреб хӯрд? Сабабашро аз матн ёфта хонед.
4. Соли дуюм рӯбоҳ боз чӣ найранг кард?
5. Сабаби бори дуюм фиреб хӯрдани хирс дар чист?
6. Аз афсона чӣ хулоса баровардед?

Дарси 125.

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

1. Ҳусни духтар одоби ӯст.
2. Ҳусн ҳусн нест,
Одоб ҳусн аст.
3. Дониш чароғи ақл аст.
4. Ҳар ҷавоне, ки беадаб бошад,
Гар ба пирӣ расад, аҷаб бошад.
5. Нон ҳам нону нонреза ҳам нон.
6. Кори имрӯзаро ба фардо магузор.
7. Нодон сухан кунад, доно қиёс.
8. Дӯстон оинаи якдигаранд.
9. Ба як ҷавон чил ҳунар кам.
10. Бузургӣ ба ақл аст, на ба сол.
11. Ҳунар аз дониш, дониш аз хониш.
12. Тавоно бувад, ҳар кӣ доно бувад.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бо диққат хонед ва аз ёд кунед.
2. Кадоме аз зарбулмасалҳо ба Шумо бештар маъқул шуд?
3. Дар бораи одобу ахлоқ боз чӣ гуна зарбулмасалҳоро медонед?

Дарси 126.

ТАБАРИ ТИЛЛОЙ (Ҳикоя)

Будааст, набудааст, як камбағали ҳезумкаше будааст. Рӯзе дар соҳили дарё ҳезум мебуридааст, ки табараш ба дарё афтодааст. Вай аз гум кардани боигарии асосӣ — яроқи ягонааш саҳт хафа шудааст. Ҳамин вақт аз кимкуое овози маҳине ба гӯши ӯ расидааст.

— Ҳой, ҳезумкаш, ба шумо чӣ шуд?

— Аз табарам маҳрум шудам, — гуфтааст ҳезумкаш, — вай ба дарё афтод.

Ногоҳ дар пеши ҳезумкаш табари тиллоӣ пайдо шудааст.

— Ин табари шумост? — пурсидааст соҳиби овоз.

— Не, — гуфтааст ҳезумкаш.

Дар пеши чашми ҳезумкаш табари нуқрагин пайдо шудааст ва соҳиби овоз пурсидааст:

— Инаш буд?

— Не, табари ман ин хел набуд, — боз ҷавоб додааст ҳезумкаш.

Нохунашон, ки буд тез,
Шуд рӯйи ҳар ду
хуншор.

Аз чашми ҳар ду
мерехт
Ашки алам шашқатор...

Рисолати бепарво
Истода буд ҳамон чо,
Гӯё тамошо мекард
Ҷанги дугонаашро.

Рӯзи дигар пурсиданд
Аз Рисолат бачаҳо:

— Чаро халос накардӣ
Дугонаҳои худро?

Гуфто: — Миёни онҳо
Агар меदारомадам,
Нохунашон мехалид
Ба сару рӯйи ман ҳам.

Нафаҳмидам, бачаҳо,
Аз рафтори Рисолат:
Дугонаи ҳақиқист
Оё ӯ ба Асолат?

Али Бобоҷон

Савол ва супоришҳо

1. Чаро Шарифаю Асолат бо ҳам ҷанг карданд?
2. Рисолат чӣ кор кард?
3. Шумо ба ҷойи Рисолат мебудед чӣ кор мекардед?
4. Аз мазмуни шеър чӣ хулоса баровардед?

Дарси 128.

МУАЛЛИМИ МО

Ҳар гоҳ ки бар синф
По мегузorem,
Хизмати ӯро
Ба хотир орем:
— Дӯстӣ, рафоқат

Омӯхт моро
Шамъи садоқат
Афрӯхт моро
Муаллими мо,
Муаллими мо.

Моро ягона
Омӯзгор аст.
Омӯзгори
Боэтибор аст.
Ба мисли фарзанд

Мо бо муҳаббат
Хоҳем доимо
Бошад саломат.
Муаллими мо,
Муаллими мо.

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар шеър сухан дар бораи чӣ меравад?
3. Шумо ҳам муаллими худро дӯст медоред?

Дарси 129.

ҶАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Қаҳрамони ҳикоячаи «Хайрия»-ро ёбед.
А) Толиб;
Б) Муҳаммад;
В) Давлат.
2. Дар кадом матн сухан дар бораи тозаю озода нигоҳ доштани хиёбони шаҳр сухан меравад?
А) «Се рафиқ»;
Б) «Ҷони нодон дар азоб»;
В) «Кори айб».

3. Ростгӯию ҳалолкорӣ дар кадом матн ифода гардидааст?

- А) «Ҷони нодон дар азоб»;
- Б) «Оби талх»;
- В) «Табари тиллоӣ».

4. Муаллифи ҳикоячаи «Хайрия»-ро ёбед.

- А) Садриддин Айнӣ;
- Б) Болта Ортиқзода;
- В) В. Осеев.

5. Дар кадом матн ёрӣ ба пиронсолон талқин шудааст?

- А) «Хайрия»;
- Б) «Се рафиқ»;
- В) «Оби талх».

6. Кадом ҳикояи поёнӣ аз «Калила ва Димна» гирифта шудааст?

- А) «Хайрия»;
- Б) «Се рафиқ»;
- В) «Ҳикояти мор».

7. Дар «Ҳикояти мор»-и Кошифӣ кадом ҳайвон ба одам ёрдам медиҳад?

- А) Говмеш;
- Б) Паланг;
- В) Рӯбоҳ.

8. Дар ҳикоячаи шеъри «Гунчишк, мор ва гаҳвораҷунбон» кадом қаҳрамон ҷасорат ва мардонагӣ нишон дода дӯстонашро аз дами марг халос мекунад?

- А) мор;
- Б) гунчишк;
- В) гаҳвораҷунбон.

10. Дар ҳикоячаи «Се рафик» рафтори кадоме аз дӯстон дуруст буд?

- А) Қосим;
- Б) Ҳошим;
- В) Карим.

9. Дар ҳикояи «Писарон» кадом бача ҳамчун писари ҳақиқӣ рафтор кард?

- А) бачаи якум;
- Б) бачаи дуюм;
- В) бачаи сеюм.

Ҷасли 12. ТОБИСТОНИ РҶҲАҒЗО, АЙЁМИ ТАЪТИЛИ МО

Дарси 130.

ТОБИСТОН — РОҲАТИ ҶОН

Тобистон. Ин ҷасли зебою дилнишин моҳҳои июн, июл ва августро дар бар мегирад. Моҳҳои мазкур таътили тобистонаи мактаббачагон мебошад. Дар ҷасли мазкур ҳама ҷо — кӯчаву хиёбонҳои сердарахти шаҳрҳо, соҳили ҷӯйбору дарёҳо, саҳроҳои васеъ ва доманаи кӯҳу теп-

паҳо сабзу хуррам мешаванд. Дар боғҳо себҳои ҳархела, шафтолию зардолу, ноку ангури ранг ба ранги хушмаза мепазанд. Аз боғу дарахтзорҳо, бешаҳо хониши парандагон ба гӯш мерасад. Дар ин фасл ҳаво ниҳоят гарм мешавад. Одамон аз гармии офтоб гурехта ҷойи сояю салқинро ҷустуҷӯ мекунанд. Бачагон низ баъди футболбозӣ ва дигар бозиҳои тобистона, ки мондаю шалпар мешаванду зери обу арақ мемонанд, барои оббозӣ ҷойи муносиб меҷӯянд. Як гурӯҳ дар дарё оббозӣ кунанд, гурӯҳи дигар дар ҷӯю каналҳои зодгоҳашон оббозӣ мекунанд.

Бо шаст моҳӣ доштан завқи нотақрор до-
рад. Аз ин рӯ баъзе бачагон дар таътили
тобистона бо падару модарашон тез-тез ба
моҳигирӣ низ рафта меистанд. Умуман ҳар кас
тобистонро мувофиқи хости ҳудаш хубу соз
мегузаронад.

Савол ва супоришҳо

1. Тобистон чӣ гуна фасл аст?
2. Дар ин фасл табиат чӣ фазилатҳоро соҳиб ме-
гардад?
3. Таътили тобистона чист? Вайро чӣ гуна гузаро-
нидан маъқул аст?

МОҲҲОИ ТОБИСТОН

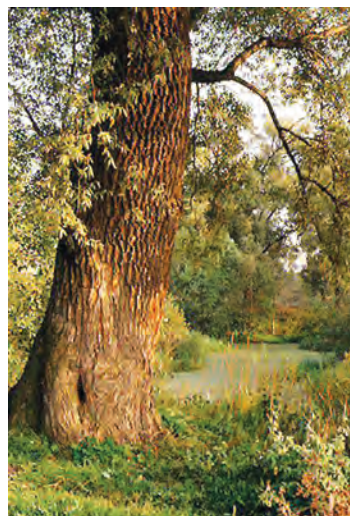
ИЮН

Баъди моҳи май
Меояд июн,
Гармии хуршед
Мешавад афзун...
Дар моҳи июн
Бар лалмикорон
Оби шифоест
Қатраи борон.
Дар чануб аммо, —
Гарм аст бисёр...
Деҳқони кордон

Марди забардаст,
Ба гармии рӯз
Одат намудааст.
Мепазад ангур
Себу зардолу,
Ҳандалаку тут
Тарбузу олу.
Коми шуморо
Дар дуру наздик,
Мекунад ширин
Меваи қандин.

ИЮЛ

Июл июнро хоҳар...
Ҳар ду моҳи тобистон,
Сер аз нури хуршеданд,
Аз ҳарду розӣ деҳқон.
Ғалларову меваро
Дар вақташ мепазонад,
Ниҳолҳои пахтаро
Нағзакак мерасонад.
Дар водиҳои зарҳез
Гул мекунад пахтазор...

АВГУСТ

Моҳи август дар ҳар ҷо
Охири тобистон аст.
Моҳи хурсандиовар
Аз баҳри деҳқонон аст...
Ба ғуну чини ҳосил
Якҷоя сар мекунанд.
Лекин аз рӯйи меҳнат
Мегиранд онҳо ҳосил,
Дар додани музди кор
Замини мост одил!

Мирсаид Миршакар

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро бо диққат хонда бароед.
2. Хусусиятҳои моҳи июнро номбар кунед.
3. Дар моҳи июл дар табиат чӣ гуна дигаргуниҳо ба вуҷуд меоянд? Деҳқон дар ин моҳ бо чӣ кор машғул мешавад?
4. Моҳи охири тобистон чӣ гуна аст?

ШАРШАРА

Ту зебой, шаршара,
Пурчилой, шаршара.
Аз шонаи кӯҳистон
Мефарой, шаршара.

Мӯятро печу тоб аст,
Мӯят тамошобоб аст.
Чил кокули кӯҳ барин
Менамой, шаршара.

Сӯйи ту по гузорам,
Намрезаи ту форам.
Дар гармии тобистон
Пурсафой, шаршара.

Таронаи хушоҳанг
Мехонӣ бе дафу чанг.
Чун ҳофизи табиат,
Хушнавой, шаршара.

Дорӣ ҷаҳони зебо,
Рангинкамони тилло.
Ту ҳусни дараҳоро
Мефизой, шаршара!

Алӣ Бобочон

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ифоданок хонед.

2. Дар шеър кадом хусусиятҳои шаршара акс ёфтааст?
3. Шумо шаршараро дидаед? Агар дида бошед, дар ин бора нақл карда диҳед.

Дарсҳои 132—133.

ЛАТИФАҲО

12 + 12

Духтарча:

— Муаллим ба ман гуфт, ки то 12 + 12-ро надонам, ба синф надароям.

Модар:

— Чамъ 24 мешавад, албатта.

Духтарча:

— Ман ҳатто 28 гуфтам, муаллим розӣ нашуду ба 24 розӣ мешавад?

Мактаб

Падар: Кай мактаб сар мешавад?

Писар: Вақте ки таътили тобистона тамом мешавад.

Падар: Таътили тобистона кай тамом мешавад?

Писар: Вақте ки мактаб сар мешавад.

Дурӯғӯ

Раҳим рӯзе ба модараш гуфт:

— Муаллимамон дурӯғӯ!

— Чаро? — пурсид модар.

Раҳим гуфт:

— Дина гуфтанд, ки сеvu чор ҳафт мешавад, имрӯз мегӯянд, ки чору се ҳафт мешавад!

Писари начҷор

Пирамарде писари ҳамсоyашро пойи луч дида гуфт:

— Айб нест, ки писари кафшдӯз пойи луч мегардад?

— Бародари шумо, амак, духтури дандон аст, аммо писарчааш бе дандон мегардад, — гуфт писарча.

Баҳои 10

Донишомӯзи синфи якум хурсанд ба хона баргашт ва ба падараш гуфт:

— Дадаҷон, ман имрӯз баҳои 10 гирифтам.

— Аз кадом фанҳо?

— Аз математика — 2, аз ҳусни хат — 2, аз забони модарӣ — 3, аз одобнома — 3, — гуфт ӯ.

Маъкул

Чавоне ба додараш гуфт:

— Барои чӣ борони маро пӯшидӣ?

— Тарсидам, ки пиҷакат тар нашавад, — ҷавоб дод додараш.

Кор омад кард

Писарбачаи хурдсоле аз мактаб хурсанд баргашт ва ба модараш гуфт:

- Имрӯз, очачон, кори ман омад кард.
- Чӣ хел омад кард?
- Муаллим хост, ки маро дар гӯшаи синф рост гузорад, лекин хушбахтона, гӯшаҳои синф банд буданд.

Савол ва супоришҳо

1. Латифаҳоро бодикқат хонед.
2. Бо Шумо ё ҳамсинфонатон низ вақеаҳои латифа-монанд рӯй додааст ё не?
3. Кадоме аз латифаҳо ба Шумо бештар маъқул шуд? Сабабашро гуфта диҳед.
4. Дар латифаҳо чӣ гуна рафторҳои ношоиста танқид шудааст?

Дарсҳои 134—135.

ДАР РҶЗАКИ ТОБИСТОН

— Мӯрча, эй мӯрча,
 Майдаяки зӯрча,
 Аз саҳар зери борӣ,
 Чиро хона меорӣ?
 — Аз пайи як-ду дона
 Дона барам ба хона.
 Дар рӯзи тобистон
 Хӯрам ғами зимистон.

2

— Оруяк, эй оруяк,
 Оруяки хушрӯяк,
 Сафар аз саҳар дорӣ
 Куҷо ту сафар дорӣ?

— Равам ба сӯйи саҳро,
Оварам шаҳди гулро.
Дар рӯзаки тобистон
Хӯрам ғами зимистон.

3

— Санҷобак, эй санҷобак.
Санҷобаки камхобак,
Ин қадар мешитобӣ,
Ин қадар чӣ мекобӣ?
— Мағз барам ба хона,
Аз шоха як-ду дона.
Дар рӯзаки тобистон
Хӯрам ғами зимистон.

4

— Калламушак, калламушак,
Калламушаки баҳуш,
Чаро замин мекобӣ
Чӣ аз замин меёбӣ?
— Хона бино мекунам,
Донаро ҷо мекунам.
Дар рӯзаки тобистон
Хӯрам ғами зимистон.

5

— Харгӯшак, эй харгӯшак,
Харгӯшаки хомӯшак,
Ту ҳам машғули корӣ,
Дар дастакат чӣ дорӣ?
— Сабзӣ дораму карам.
Ба хонаам мебарам.

Дар рӯзаки тобистон
Хӯрам ғами зимистон.

6

— Булбулак, эй булбулак
Ошиқи рӯи гулак.

Чаро ту беқарорӣ?

— Аз барои мӯрчаяк,
Майдаяки зӯрча.

Аз барои оруяк,

Оруяки хушрӯяк,

Аз барои санҷобак,

Санҷобаки беҳобак,

Аз барои калламушак,

Калламушаки баҳуш,

Аз барои харгӯшак

Харгӯшаки хомӯшак.

Таронаҳо мехонам,

Мадҳу сано мехонам,

Ки мехӯрад тобистон

Ғами рӯзи зимистон.

Убайд Раҷаб

Савол ва супоришҳо

1. Шеърро ба истхो риоя намуда хонед.
2. Мӯрчаяк, оруяк, санҷоб, калламушак ва харгӯшак ғами зимистонро чӣ гуна мехӯранд?
3. Булбулак ба савол чӣ гуна ҷавоб медиҳад?
4. Чаро ҳайвонҳою парандагон дар тобистон ғами зимистонро мехӯранд?
5. Боз чӣ гуна парандаю ҳайвонҳоро медонед, ки ғами зимистонро мехӯранд?

ЗАРБУЛМАСАЛҲО

Меҳнати тобистон — роҳати зимистон.

* * *

Кулӯхи тобистон — меваи зимистон.

* * *

Тобистон кӯшӣ — зимистон нӯшӣ.

Савол ва супоришҳо

1. Зарбулмасалҳоро бо диққат хонед ва аз ёд кунед.
2. Дар зарбулмасалҳо кадом сифатҳои фасли тобистон таъкид гаштааст?
3. Дар бораи тобистон боз чӣ гуна зарбулмасалҳо медонед?

Дарси 136. ЧАМЪБАСТ ВА МУСТАҲКАМКУНИИ МАВОДИ ФАСЛ

ТЕСТҲО

1. Фасли тобистон кадом моҳоро дар бар мегирад?

- А) июл, август, сентябр;
- Б) июн, июл, август;
- В) май, июн, июл.

2. Байти зер аз кадом шеър гирифта шудааст?

Сӯйи ту по гузоштам,
Намрезаи ту форам.

- А) «Моҳҳои тобистон»;
- Б) «Бибиҷонам»;
- В) «Шаршара».

3. Кадоме аз ин шеърҳо ба қалами Убайд Раҷаб тааллуқ дорад?

- А) шеъри «Бибиҷонам»;
- Б) шеъри «Шаршара»;
- В) шеъри «Дар рӯзаки тобистон».

4. Байти зер ба қалами кадом шоир мансуб аст?

«Дар рӯзаки тобистон,
Хӯрам ғами зимистон».

- А) Убайд Раҷаб;
- Б) Гулчеҳра Сулаймонова;
- В) Алӣ Бобоҷон.

ЛУФАТ

А

Айёми баҳор — фасли баҳор.

Азм — майл, хоҳиш.

Алам — байрақ.

Алвон — гуногун, ранг ба ранг.

Андӯхтан — ҷамъ овардан, ҳосил намудан.

Анкабут — тортанак.

Арақи ҷабин — арақи пешонӣ.

Асад — моҳи панҷуми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Шер меноманд. Вай ба 21-уми июл — 20-уми август рост меояд.

Афзал — бартар, беҳтар.

Афзун — зиёдтар, бештар.

Афрӯхт — даргиронд.

Аҳсан — аз ҳама беҳтар, некӯтар, ташаккур.

Аҷнабӣ — хориҷӣ, бегона.

Б

Ба вачд омадан — бисёр хурсанд шудан.

Барно — ҷавон.

Барҷаста — намоён, лоиқ, муносиб.

Басо — бисёр.

Безавол — абадӣ.

Бемавқеъ — бемаҳал, номуносиб.

Беминнат — инъом ва некии беғараз.

Бенаво — камбағал.

Бинни Ҳасан — писари Ҳасан.

Бок — тарс, хавф.

Бокарам — босаховат, кушоодадаст, боҳиммат.

Болиши қу — болише, ки дар дарунаш пари қу (парандаи машҳури обӣ) андохта шудааст.

Бори гарон — бори вазнин.

Борут — омехтаи шӯра, гӯгирд ва ангишт, ки моддаи тарканда ба вучуд меоварад.

Бостонӣ — қадимӣ.

Боҷ — андоз, хироч.

Бузургвор — олиҷаноб, наҷиб, шариф.

Бӯрӣ — бофтаи най, ки дар хонаҳо аз таҳи палос паҳн мекунанд ва барои нагузаронидани нам ба кор меравад.

В

Варзишгоҳ — машқгоҳ.

Ваҳм — воҳима, тарс, ҳарос.

Водихои зарҳез — водихои серҳосил.

Волидайн — падару модар.

Вопас — ақиб, пас.

Ворид — дохил.

Г

Гавҳар — марворид, санги қиматбаҳо.

Ганҷ — хазинаи тилло, нуқра ва ҷавохирот, ки дар ҷое пинҳон карда шудааст.

Гармо — гармӣ.

Гетӣ — ҷаҳон, дунё.

Ғ

Ғанӣ — бой.

Ғафлат — беҳабарӣ, фаромӯшӣ.

Ғизо — хӯрок, таом.

Ғорат — толон, тороч.

Ғубор — гард, чанг.

Ғӯза — ғилофи болои баъзе наботот.

Д

Дам — нафас.

Дафъа — бор.

Девонхона — маҳкама, идораи давлатӣ, вазоратхона.

Дурр — марвориди калон, санги қиматбаҳо.

Ж

Жандапӯш — кӯхнапӯш.

З

Зарф — анҷом барои гузоштан ё нигоҳ доштани чизе.

Захира — чизе, ки барои эҳтиёт нигоҳ дошта мешавад, пасандоз.

Заҳм — ҷароҳат, яра.

Заҳмат — ранҷ, азоб, машаққат, ташвиш, сахтӣ.

Заъфи меъда — сустӣ, нотавонӣ, беқувватӣ, бемории меъда.

Зинҳор — ҳаргиз.

Зулмот — торикӣ.

Зӯри бозу — зӯри даст.

И

Ибодат — парастии Худо; иҷрои вазифаҳои динӣ.

Истиқлол — мустақил будан, мустақилӣ, соҳибихтиёрӣ.

Илми мантиқ — илмест доир ба қонунҳои тафаккур, хулосабарорӣ ва шаклҳои он.

Илми фикҳ — илми қонуншиносӣ дар шарияти ислом.

Илми ҳандаса — илмест, ки дар бораи геометрия баҳс мекунад.

Илми ҳикмат — илми фалсафа.
Илми ҳисоб — математика, як қисми риёзат.
Иқбол — бахт, саодат.

К

Калоба — тўпчаи ресмон.
Калом — сухан, гап, гуфтор.
Каррок — як навъ парандае, ки кур-кур гӯён овоз мебарорад.
Камар — миёни кӯҳ, тангнои кӯҳ, ағба.
Каҷова — сабад ё сандуқе, ки мева пур карда, ба ду тарафи асп ё хар бор мекунад.
Коза — хонае, ки дар киштзор ва полиз аз чӯбу шоҳу хас месозанд.
Козарӣ — шустагарӣ, ҷомашӯикунӣ.
Ком — мурод, мақсад, орзу.
Корвон — қатори уштур ва чорпоёни боркаш, ки савдогарон ва мусофирон дар сафар молу чизи худро бор мекарданд.
Коҳида — хароб шуда, лоғар шуда.
Кулфат — машаққат, сахтӣ, ранҷ, андӯҳ.
Куҳан — кӯҳна.

Қ

Қабза — ченакест, ки баробари як каф (мушт) меояд.
Қавӣ — зӯр, пурзӯр, бақувват.
Қарин — наздик; ҳамнишин, ҳамсӯҳбат.
Қай кардан — аз меъда бо роҳи даҳон берун андохта шудани таом.
Қорихона — хонае, ки дар он қироаткунанда ва ёдкунандагони Қуръон мешинанд.
Қути лоямут — камтарин миқдори хӯрок, ки барои зинда мондан лозим аст.
Қутр — хатте, ки аз маркази доира гузашта, доираро ба ду ҳиссаи баробар тақсим мекунад, диаметр.

Л

Лалмӣ — кишти ғаллаву дона, ки ба ғайри обёрӣ, танҳо ба воситаи барфу борон ба амал меояд.

Лаъл — санги қиматбаҳои сурхранги дурахшон.

Лочинҳо — лётчикҳо.

М

Маёзурдан — озор надодан.

Манфиатнок — фоиданок.

Марҷон — навъе аз ҷонварони баҳрии дарахтшакл, ки онро барои сохтани асбоби зинат ба кор мебаранд.

Мафтун — диққати касеро ба худ кашидан, дили касеро бурдан.

Маҳзун — ғамгин.

Машрубот — об, шароб ва ҳар моеъи нӯшидани.

Мақбара — қабр, қабристон.

Мино — обгина, шиша.

Минқор — нӯли мурғон, нӯли парандагон.

Муаззам — азим ва бузург шумурдашуда, касе, ки ўро бузург мешуморанд.

Мукнат — молу давлат.

Муқаррар — муайяншуда, барқароршуда.

Мунтазир — интизор, нигарон.

Мусаффо — соф кардашуда, тоза кардашуда.

Мусоҳибон — сӯҳбаткунандагон, ҳамсӯҳбатон.

Мусоҳила — нармӣ, мулоиматӣ, сустӣ.

Мутаассир — таъсиркунанда.

Мутаҳҳид — якшуда.

Мутеъ — итоаткунанда, тобеъ.

Муҳаддис — донандаи илми ҳадис, ҳадисдон.

Муҳофизат — ҳимоя.

Муштипар — беозор, бечора.

Мушфиқ — меҳрубон, дилсӯз.

Муътадил — дар ҳолати миёна.

Н

Навор — асбоби аксбардорӣ.

Надимон — ҳамнишинон, ҳамсӯҳбатон, махсусан ҳамнишину ҳамсӯҳбати амирону шоҳон.

Нағмапардоз — овозхон, хонанда, сароянда, мутриб.

Накӯаъмол — соҳиби феъли нағз, соҳиби кору кирдори нек.

Нафъ — фоида.

Наҷқор — дуредгар, чӯбтарош.

Неъмат — мол, сарват, боигарӣ.

Нишебии кӯҳ — пастии кӯҳ.

Новашакл — ба нова (ғӯлачӯби миёнхолӣ) монанд.

Нопадид — аз назар пинҳон.

Нотик — шахси суҳандон, дар суҳангӯӣ моҳир.

О

Оби арғувонӣ — оби сурхтоб.

Оқил — хирадманд, доно, боақл.

Осеб — озор, ранҷ, дард.

П

Пардохт — иҷро кардан, адо намудан, ғун кардан.

Перор — пеш аз соли гузашта, соли пеш аз порсол.

Пойдор — мустаҳкам, барқарор.

Посух — ҷавоб.

Похсагин — аз лой рост кардашуда.

Пунбадона — тухми пахта, чигит.

Р

Равон — ҷон, рӯҳ.

Радиф — ҳамсаф, ҳамсафар.

Ризоият — розигӣ.

Рӯҳафзо — ҷонбахш.

С

Сабақ — таълим.

Савр — моҳи дуҷуми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Ғӯсола меноманд. Вай ба 21-уми апрел — 20-уми май рост меояд.

Савор — касе, ки ба болои асп ва ё хар нишаста меравад.

Садақа — пул ва чизе, ки ба фақирон ва бенавоён чун хайрия дода мешавад.

Садаф — санги қиматбаҳо, гавҳар.

Садр — раис, сардор, пешво, олитарин унвони илмӣ дар Бухорои асри XIX.

Саисхона — молхона.

Сақф — шифти хона, шифти қаср.

Салиб — аломат ва рамзи дини исавӣ, ки пайравонаш онро муқаддас мешуморанд.

Саранҷом — охир, поён; охири қор; оқибат.

Сарват — боигарӣ, дорой, давлатмандӣ.

Сарватманд — шахси бой, шахси давлатманд.

Сард — хунук.

Сармо — хунукӣ, сардӣ.

Саҳӣ — саховатманд, босаховат, кушодадаст.

Серун — хунук, салқин.

Сипас — пас, баъд, сонӣ.

Сипор — асбоби шудгоркунӣ, поза.

Султон — подшоҳ, шоҳ.

Суннатҳо — урфу одатҳо, расму қоидаҳо.

Т

Таачҷуб — ҳайрон шудан; ҳайронӣ, ҳайрат.

Тайёра — самолёт.

Тақводор — шахси парҳезгор, порсо, худотарс.

Тамаддун — маданият.

Тамға — меҳр, нишона.

Тарсу — тарсанда, буздил, касе, ки беҳуда метарсад, тарсончак.

Таҳқир — ҳақорат кардан, паст задан.

Ташаккул — инкишоф, тараққӣ.

Тезӣ — оташинӣ, бадҷаҳлӣ.

Тифл — кӯдак, бачаи хурд.

Тоқатфарсо — тоқат карда нашаванда.

Тоқӣ — каллапӯш.

Тундур — гурранда, раъду барқ.

Тӯша — хӯрокворӣ, захираи хӯрок барои роҳ, озукаи роҳ.

Тӯъма — хӯрок, луқма.

Е

Ўғурча — кундаи дарунаш кофташуда, ки гандумро дар он андохта мекӯбанд.

Ф

Фазои варзишгоҳ — саҳни варзишгоҳ.

Фақирона — камбағалона.

Фараҳбахш — хурсандибашш, хурсандиовар, шодкунанда.

Фаро гирифт — пӯшонд.

Фигон — нола, зорӣ, фарёд.

Филфавр — зуд, дарҳол.

Фирӯзаранг — кабудранг, осмониранг.

Фозилон — олимон, донишмандон.

Фориғ — холӣ, озод аз чизе.

Фурудгоҳ — аэропорт.

Х

Хазонрезӣ — тирамоҳ, баргрезӣ.

Харос — осиее, ки ба қувваи хар, гов ё чорпои дигар мегардад.

Хоби гарон — хоби вазнин.
Хориҷа — беруна.
Хум — кӯзаи калони гилӣ (сафолӣ).

Ҳ

Ҳадис — суханҳои пандомезе, ки аз Муҳаммад пайғамбар ба мо мерос мондааст.

Ҳайбат — бузургворӣ, шукӯҳ, виқор.

Ҳаловат — лаззат.

Ҳамал — моҳи якуми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Барра меноманд. Вай ба 21-уми март — 20-уми апрел рост меояд.

Ҳаммол — борбардор, борбар, боркаш.

Ҳамрадиф — баробар.

Ҳарам — ҳавлии дарун, сарои подшоҳон.

Ҳаҷ — зиёрати хонаи Каъба, ки дар шаҳри Макка ҷойгир аст.

Ҳилм — нармдилӣ, мулоимӣ.

Ҳиммат — саховат, хайру эҳсон.

Ҳисор — ҷойи мустақкам, қалъа, девори даври қалъа.

Ҳифз — муҳофиза, ҳимоя.

Ҳозиқ — моҳир, комил, устоди комил дар фанне, махсусан дар соҳаи тиб.

Ч

Чакман — ҷомаи рӯйпӯшӣ, ки аз матои пашмина бофта ва дӯхта шудааст.

Чиллаи зимистон — чил рӯзи хуноки саҳти зимистон.

Чобук — чусту чолок, чаққон, зудкор.

Чодар — парда, болопӯш.

Чоҳ — чуқурии рострафта дар замин, чуқурии ростканда барои кашидани об.

Ҷ

Ҷавзо — моҳи сеюми шамсӣ, ки ба тоҷикӣ Дупайкар меноманд. Вай ба 21-уми май — 20-уми июн рост меояд.

Ҷосусӣ — хабар додан аз аҳволи мамлакате ба мамлакати дигаре.

Ш

Шабзиндадор — бедорхоб, шабхез.

Шамшод — дарахте, ки баргҳои хурд дошта, чӯбаш саҳт аст ва аз он асбоби гуногун месозанд.

Шафқат — меҳрубонӣ, дилсӯзӣ, ғамхорӣ.

Шаҳд — асал.

Шиддат — саҳтӣ, тангии аҳвол.

Шуғл — машғулият, кор.

Шурӯъ — оғоз, сар.

Шӯша — оби дар зимистон дар новадонҳо шоха-шоха яхбаста.

Э

Эҳё — аз нав зинда гардонидан, ҳаёт бахшидан.

МУНДАРИЧА

Фасли 1. Эй Ватан, маъвои мо, кишвари зебои мо

Дарси 1. Якуми сентябр — иди истиқлол	3
Дарси 2. Гимн (суруди миллӣ)-и Республикаи Ўзбекистон	6
Дарси 3. Байрақи давлатии Республикаи Ўзбекистон	8
Дарси 4. Герби давлатии Республикаи Ўзбекистон	11
Дарси 5. Ватан. <i>Паймон</i>	13
Дарси 6. Таронаҳои истиқлол. <i>Н. Каримзода</i>	14
Дарси 7. Забони ман — ҷаҳони ман	15
Дарси 8. Модар. <i>Э. Мирзо</i>	17
Дарси 9. Модар — Ватан. <i>Ю. Акбаров</i>	19
Дарси 10. Ўзбекистон — ватани ягона ва зебои мо	21
Дарси 11. Тешаи падар. <i>С. Искандаров</i>	24
Дарси 12. Оҳангар. <i>Н. Розик</i>	26
Дарси 13. Модари ман дӯзанда. <i>У. Раҷаб</i>	27
Дарси 14. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл	28

Фасли 2. Аз эҷодиёти халқ

Дарси 15. Суруд ва таронаҳои халқӣ	32
Дарси 16. Соли нав. Мурода дод	34
Дарси 17. Бале мурғак	35
Дарсҳои 18—19. Олами рангини афсонаҳо. Гунҷишки гапнодаро	36
Дарси 20. Рӯбоҳ ва лаклак	40
Дарси 21. Ҳосили ниҳоли нокишта	42
Дарси 22. Латифаҳо	44
Дарси 23. Чистон медонам, кӣ меёбад?	45
Дарси 24. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	47

Фасли 3. Тирамоҳи заррин, фурсат ёбу ҳосил чин

Дарси 25. Тирамоҳи заррин.....	47
Дарси 26. Ангур	50
Дарси 27. Тирамоҳ. <i>Г. Сулаймонова</i>	52
Дарсҳои 28—29. Гург ва рӯбоҳ	53
Дарсҳои 30—31. Пахта—боигарии ватани мо... ..	55
Дарси 32. Сӯҳбат бо пахта. <i>П. Муъмин</i>	58
Дарси 33. Ҳунар чист?	59
Дарси 34. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл... ..	61

Фасли 4. Дирӯзи халқаро бояд бидонӣ, таърихи онро бояд бихонӣ

Дарси 35. Қаҳрамони Шерак	64
Дарси 36. Бухоро. <i>А. Гулзода</i>	66
Дарси 37. Шердори Самарқанд. <i>А. Пирӯзи</i>	67
Дарси 38. Спитамен	69
Дарси 39. Қаҳрамони Муқаннаъ	71
Дарси 40. Маҳмуди Торобӣ	73
Дарси 41. Имом ал-Бухорӣ	75
Дарси 42. Зарбулмасалҳо.....	79
Дарси 43. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	80

Фасли 5. Барфи нуқрафом ояд, ҳам субҳу ҳам шом ояд

Дарси 44. Зимистони дилрабо.....	81
Дарси 45. Январ. <i>М. Миршакар</i>	82
Дарси 46. Мӯрчаҳо ва чирчирак	83
Дарси 47. Аз ҳунари худ шодем. <i>М. Миршакар</i>	84
Дарси 48. Пайраҳа. <i>А. Фафуров</i>	85
Дарси 49. Ҳуш омадӣ, Соли нав. <i>А. Гулзода</i>	87
Дарси 50. Ҳикмати яқдилӣ	88
Дарси 51. Дар гирди арча. <i>А. Баҳорӣ</i>	89

Дарсҳои 52—53. Чистонҳо	90
Дарси 54. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	91

Фасли 6. Мо ватанро посбонем, толиби сулҳи ҷаҳонем

Дарси 55. Дар посбонии Ватан. <i>М. Миршакар</i>	92
Дарси 56. Ватанам. <i>Г. Сулаймонова</i>	94
Дарси 57. Бачаи зирак	95
Дарси 58. Эй мулки хуррам. <i>А. Бобоҷон</i>	96
Дарси 59. Орзуи Қодирбобо. <i>Т. Хайит</i>	97
Дарси 60. Ўзбекистон. <i>Х. Худоназаров</i>	100
Дарси 61. Дар одоби сухан гуфтан. Дар одоби салом додан. <i>Хусайн Воизи Кошифӣ</i>	101
Дарси 62. Хоки Ватан. <i>М. Неъматзода</i>	102
Дарси 63. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	102

Фасли 7. Ҳамсоли ман — ҳамболи ман

Дарси 64. Панди китоб. <i>А. Бобоҷон</i>	103
Дарси 65. Дар одоби таом хӯрдан ва об нӯшидан. <i>Хусайн Воизи Кошифӣ</i>	104
Дарси 66. Хати чалмоқӣ. <i>А. Бобоҷон</i>	105
Дарсҳои 67—68. Киса. <i>Р. Файзӣ</i>	106
Дарси 69. Вақт. <i>А. Бобоҷон</i>	111
Дарси 70. Ҳасан ва моҳӣ	112
Дарси 71. Касе нагуфт «Раҳмат». <i>Н. Бақозода</i>	113
Дарси 72. Дум. <i>Қ. Муҳаммадӣ</i>	114
Дарси 73. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	115

Фасли 8. Аз хирадмандон хирад омӯхтам, аз бузургон ҳилму илм андӯхтам

Дарси 74. Абулқосими Фирдавсӣ	116
Дарси 75. Пандҳои «Шоҳнома»	119
Дарси 76. Абӯисо Аттирмизӣ	120
Дарси 77. Ибни Сино	122

Дарси 78.	Ҳикоятҳо дар бораи Ибни Сино	124
Дарси 79.	Амир Темур	125
Дарси 80.	Пандҳои Амир Темур	127
Дарси 81.	Саъдии Шерозӣ	128
Дарси 82.	Ҳикоятҳо аз «Гулистон»	129
Дарси 83.	Абдурахмони Чомӣ	131
Дарси 84.	Ҳикоятҳои аз «Баҳористон»	132
Дарси 85.	Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	134

Фасли 9. Наврӯзи навбаҳорон, омад ба мулки моён

Дарси 86.	Баҳор омад	135
Дарси 87.	Манзараҳои баҳор. <i>М. Миршакар</i>	136
Дарси 88.	Наврӯз	137
Дарси 89.	Сурудҳои баҳорӣ	140
Дарси 90.	Чӯпонписар. <i>М. Миршакар</i>	141
Дарси 91.	Суруди баҳорӣ. <i>Н. Бақозода</i>	142
Дарси 92.	Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл	143

Фасли 10. Табиат дӯсти беминнати мост, табиат хостгори шафқати мост

Дарси 93.	Табиатро дӯст доред ва ҳимоя кунед!	145
Дарси 94.	Шоҳи ҷонварон	147
Дарси 95.	Боғи мактабамон	149
Дарси 96.	Савол ба навниҳол. <i>А. Шукӯҳӣ</i>	150
Дарси 97.	Садоқати саъба	151
Дарси 98.	Мурғаки шилшилапо. <i>А. Деҳотӣ</i>	153
Дарси 99.	Ҷайраи маккор	154
Дарсҳои 100—102.	Хайбар. <i>С. Айни</i>	155
Дарсҳои 103—104.	Сокини нав	159
Дарси 105.	Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	162

Фасли 11. Ҷамоли одаи одоб бошад

Дарси 106. Дар вақти таҳсил. <i>А. Шукӯҳӣ</i>	163
Дарси 107. Хайрия	164
Дарси 108. Гов нашуда кал шуда монд. <i>А. Шукӯҳӣ</i>	165
Дарсҳои 109—110. Оби талх. <i>В. Осеев</i>	166
Дарсҳои 111—112. Ҳикояти мор	168
Дарсҳои 113—114. Гунҷишк, мор ва гаҳвораҷунбон. <i>У. Раҷаб</i>	171
Дарси 115. Се рафиқ	173
Дарсҳои 116—118. Писарон	174
Дарсҳои 119—121. Кори айб. <i>Х. Отахонова</i>	176
Дарси 122. Бибиҷонам. <i>Г. Сулаймонова</i>	178
Дарсҳои 123—124. Ҷони нодон дар азоб	179
Дарси 125. Зарбулмасалҳо	182
Дарси 126. Табари тиллоӣ	183
Дарси 127. Рисолат дар кучо буд? <i>А. Бобоҷон</i> ...	184
Дарси 128. Муаллими мо. <i>У. Раҷаб</i>	185
Дарси 129. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	186

Фасли 12. Тобистони рӯҳафзо, айёми таътили мо

Дарси 130. Тобистон — роҳати ҷон	188
Дарси 131. Шаршара. <i>А. Бобоҷон</i>	192
Дарсҳои 132—133. Латифаҳо	193
Дарсҳои 134—135. Дар рӯзаки тобистон. <i>У. Раҷаб</i>	195
Дарси 136. Ҷамъбаст ва мустаҳкамкунии маводи фасл. Тестҳо	198
Луғат	200

А 54 **Азимов Ю.** Китоби хониш: Китоби дарсӣ барои донишомӯзони синфҳои 3-юми мактабҳои таълими миёнаи умумӣ. (Ю. Азимов). — Т.: «O‘zbekiston», 2019. — 216 саҳ.

ISBN 978-9943-01-277-6

УЎК 811.228.8(075)+372.41
КБК 81.2 Тад-2008

O‘quv nashri

Yunus Azimov

O‘QISH KITOBИ

3-sinf uchun darslik

Beshinchi nashr

(tojik tilida)

Original-maket «O‘zbekiston» nashriyot-matbaa ijodiy uyida tayyorlandi.
Toshkent, 100011, Navoiy ko‘chasi, 30.

Муҳаррир *Ч. Эшонқулов*
Муҳаррири бадеӣ *Ҳ. Қутлуқов*
Муҳаррири техникӣ *Т. Харитонов*
Саҳифабанди компютери *Ф. Хасанова*

Литсензияи нашриёт АИ № 158, 14.08.2009.

Ба чопаш 25 январӣ соли 2019 иҷозат дода шуд.
Андозаи 70×90¹/₁₆. Чопи офсетӣ. Гарнитурани «PragmaticTAD».
Кегли 14, 12. Бо усули офсет чоп шудааст.
Чузъи нашрию ҳисобӣ 9,11. Чузъи чопи шартӣ 15,8.
Адади нашр нусха. Супориши № .

Дар ХЭТН «O‘qituvchi»-и Агентии матбуот ва ахбороти Ўзбекистон, 100000, ш. Тошканд, Юнусобод кўчаи Янги шаҳар, 1, А чоп шудааст.

**Ќадвали нишондиҳандаи ҳолати китоби
ба ичора додашуда**

№	Ному насаби хонанда	Соли хониш	Ҳолати китоб Ҳангоми гирифтани	Имзои раҳ-бари синф	Ҳолати китоб Ҳангоми супоридан	Имзои раҳбари синф
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						

**Ќадвали болоӣ аз тарафи раҳбари синф Ҳангоми ба
ичора дода шудан ва дар охири соли хониш
баргардонидани гирифтани китоб аз рӯи меъёрҳои зерин
пур карда мешавад:**

Нав	Ҳолати китоб Ҳангоми бори аввал супоридан.
Хуб	Муқовааш бутун, аз қисми асосии китоб ҷудо нашудааст. Ҳамаи варақҳои Ҳаст, нодарида, ҷудо нашуда, дар саҳифаҳо навиштаҳо ба назар намерасад.
Қаноатбахш	Муқова қач шудааст, қанорҳои қоҳида, якчанд хатҳо қоҳида шудаанд, ҳолати аз қисми асосӣ ҷудошавӣ дорад, аз тарафи истифодабаранда қаноатбахш таъмир гаштааст. Варақҳои ҷудошудааш аз нав таъмир гаштааст, дар баъзе саҳифаҳо хат қоҳида шудаанд.
Ғайри-қаноатбахш	Дар муқова хат қоҳида шудааст, даридоаст, аз қисми асосӣ ҷудо шудааст ё умуман нест, ғайриқаноатбахш таъмир гаштааст. Саҳифаҳо даридо, варақҳо намерасанд, хат қоҳида, ранг карда шудааст, китобро барқарор кардан ғайриимкон аст.